43

VP MAGAZIN

FOILETON

3A

ACTIUNE AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Bine v-am regăsit, Stimati Prieteni!

Primul număr din acest an este, ca de obicei, plin de acțiune, anticipație, aventură şi chiar ... umor, daca ne gandim la aventurile inegalabile ale unui gangster interbelic. În acest an, pe lângă povestirile cu Jack Reacher, avem o nouă serie de povestiri scrise de Lee Child şi o interesantă serie -Cotton Malone- de Steve Berry. Continua foiletoanele Mercenarul etern, Carrier5-Vârtejul , Aviatorii, şi Predator. Secțiunea Western continuă cu texte apărute în perioada interbelică.

Lectură plăcută

şi

Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 43 – Februarie 2019

NEW!

Ralph PETERS
Contraatac

Leon NEGRUZZI
Gangster
Episodul III

Lee CHILD
Vechile obiceiuri
mor greu

NEW!

NEW!

Steve BERRY &
James ROLLINS

Oasele diavolului

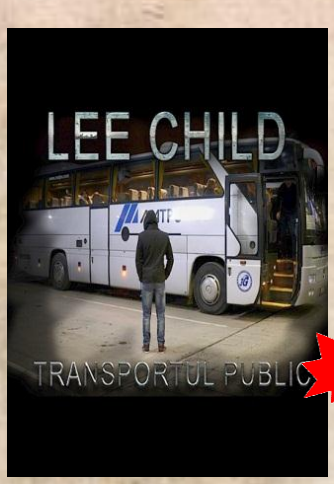

NEW!

Lee CHILD
Transportul public

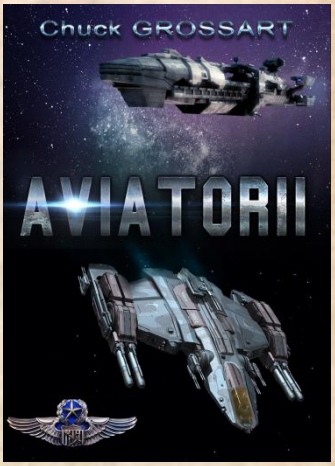

Chuck GROSSART
Aviatorii
Episodul II

Barry SADLER
Mercenarul etern
Episodul V

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul VII

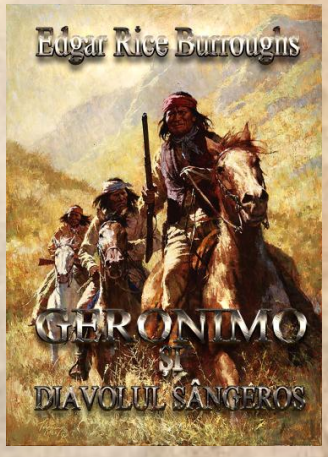

E.R.BURROUGHS
Geronimo şi
Diavolul Sângeros
Episodul III

VP Magazin

Ralph PETERS

CONTRAATAC

Ralph PETERS

CONTRAATAC

versiunea în limba română

UNCRIS

În afara de faptul că este unul dintre cei mai buni scriitori contemporani de *military-thriller*, fostul locotenent-colonel din US Army **Ralph Peters** este un comentator deschis al evenimentelor mondiale și al situației curente a puterii militare a Statelor Unite.

Autor al lucrării *Fighting for the Future: Will America Triumph*?, comentează „la prima mână" cele bune și cele rele din armata americană și nu se sfiește să spună lucrurilor pe nume.

În următoarea nuvelă, Peters ne duce pe linia frontului într-un viitor vicios, unde echipamentul japonez ultraperfecționat se combină cu primitivismul sălbatic al soldaților iranieni pentru a crea o nouă, letală amenințare la adresa intereselor americane și a păcii mondiale.

Împotriva acestui inamic, armata Statelor Unite dezlănțuie M-100, un avion cu cele mai avansate sisteme și cel mai mare tun anti-blindate existent. Iar în acest raid de noapte a fi „mai mare" este fără îndoială „mai bine".

Așa că, urcați „în șa" cu durii soldați ai *cavaleriei high-tech* din viitor, în vehiculele lor blindate, aducătoare de moarte.

* * *

3 noiembrie 2020
Primele ore ale dimineții

— *Ruby* minus zece minute, spuse copilotul.
— *Roger*, confirmă Heifetz. Sistemele de luptă – verificat.
A aruncat o privire în jos, la tabloul de bord.
— Armamentul?
— Verde.
— Localizarea țintelor?
— Verde.
— Activat contramăsurile?
— Verde.
— Verifică spațiul.
— *Roger*.

Heifetz știa că întreg regimentul, toate celelalte echipaje de luptă treceau prin aceeași procedură. Ca să fie treaba sigură. Pentru ultima dată.

Verificarea spațiului însemna la distanța contactului vizual direct, în care ei puteau alege să lupte. Parbrizele serveau și ca monitoare. Primul test îi permitea echipajului să privească înainte prin materialul compozit transparent așa cum cineva se uita pe fereastră. Afară, noaptea era plină de zăpadă, fulgi mari năvălind către avion cu o viteză amețitoare.

— Din ce în ce mai bine, a remarcat copilotul.

Furtuna însemna că sistemele de la sol care utilizau ochirea clasică, vizuală, vor avea probleme în a-și depista atacatorii.

— Treci pe radarul digital, a ordonat Heifetz.

Copilotul a atins tabloul de bord, iar noaptea cu fulgii dezlănțuiți au dispărut. Pe marile parbrize a apărut imaginea clară a terenului pe care-l survolau, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unei zile perfect senine.

— *Ruby* minus opt minute.

Heifetz a admirat perfecțiunea imaginii radar din fața sa. Avea suprarealismul unui fotograf deosebit de bun, doar că această imagine se mișca odată cu avionul, urmând câmpiile întinse devenite albe de zăpadă și neașteptate văi și coline ale pustiului care marcau gropile deschise de exploziile minelor, ca niște cicatrici ale peisajului. Apoi a spus:

— Treci pe imagine termică.

Copilotul a executat. Parbrizul și-a schimbat aspectul, de data aceasta cu sursele de căldură evidențiate pe fondul imaginii radar.

— Sortarea țintelor.

Imediat, fiecare sursă de căldură pe care computerul de bord o identifica drept țintă militară devenea roșie. Sute de ținte, mai aproape și mai departe, au umplut ecranul, ca și cum monitoarele s-ar fi îmbolnăvit de pojar. Sub fiecare țintă numerele aveau culori diferite, selectate de computer, pentru a contrasta cu fondul. Aceste erau prioritățile de atac selectate de computer. Pe măsură ce M-100 se mișca peste zonă, numerele se schimbau, odată ce noi potențiale ținte erau depistate, iar altele rămâneau în urmă.

— Jesus, făcu pilotul. Fii atent la asta.

Heifetz a mârâit. Aproape că a fost gată să recunoască că se simțea impresionat.

— Parcă ar cere să fie atacați, a constat copilotul. Spulberă-i dracului!

— La *Ruby*.

— *Ruby* minus șapte.

— Treci pe compozit, a ordonat Heifetz.

Următoarea imagine de pe ecran semăna cu cea „de zi" digitală cu țintele adăugate ca puncte luminoase. Era o imagine computerizată care reunea toate sistemele de la bord plus informațiile de la sateliți și baza de memorie programată. Într-un mediu suprasaturat de interferențe electronice, sau unde contramăsurile bruiau unul din sisteme, computerul contrabalansa interferențele, înlocuind orice lipsuri, în timp real, cu informații de la celelalte sisteme. Rezultatul era o imagine constant clară, perfect vizibilă a câmpului de luptă. Mai mult, dacă o anumită țintă prezenta un interes special pentru echipaj, trebuiau doar să o desemneze cu degetul mănușii electronice și o imagine mărită împreună cu toate informațiile pertinente apărea pe monitorul aflat imediat sub parbriz.

— *Ruby* minus șase, a raportat copilotul. Țintele inițiale la orizontul radar.

— *Roger*.

Apoi a intrat pe frecvența Comandamentului, apelându-l pe locotenent colonelul Tercus, comandantul *Squadron*ului 1 cu care se afla în legătură.

— *Whisky* 5-5, aici *Sierra* 1-3. *Over*.

— *Whisky* 5-5, *over*, a răspuns Tercus.

Chiar și prin radio, comandantul de *squadron* reușea să rămână stilat, elegant.

Tercus a ignorat regulamentele când a fost vorba de lungimea părului său, și purta o stufoasă mustață de cavalerist care n-ar fi fost permisă nici unui alt ofițer. Tercus era pur și simplu unul dintre acei oameni neobișnuiți din Armată, care își făceau propriile reguli cu o ușurință derutantă. Tercus părea să fie eternul cavalerist și era întotdeauna gata de luptă. În trecut, valoarea sa i-a depășit întotdeauna nesăbuințele ocazionale, dar Taylor nu voia să riște nimic azi – așa că l-a trimis pe Heifetz în misiune

ca să se asigure că Tercus nu va scăpa de sub control. *„Minunat ofițer”*, a remarcat Taylor către Heifetz, *atât timp cât îl ții în pătrățica lui.”*

— Aici *Sierra* 1-3. Vreau un status raport. *Over*.

— *Roger*, a răspuns Tercus. Totul pe *verde*. *Ruby* minus cinci. Activați contramăsurile la minus trei. *Jeez*, Dave. Te-ai uitat la zona țintă? De necrezut!

— *Roger*. Activăm contramăsurile la minus trei. Liber la arme la minus unu.

— *Lima Charlie*[1]. Încă o zi bună pentru ucis *indieni*. *Over*.

— 1-3, *out*, a încheiat Heifetz și s-a întors spre copilot. Menține imaginea compozită.

— Imaginea compozită fixată. *Alpha Troop* se desprind din formația principală.

— *Roger*. Stai cu ochii pe ei.

Pentru *Alpha Troop* fusese desemnată misiunea de a bombarda șantierele de reparații și triajele japono-iraniene de la Karaganda și zonele de ansambluri ale Corpului III Iranian. Heifetz a ales să acționeze separat de *Alpha Troop*, deoarece comandantul *squadron*ului trebuia să rămână cu formația principală a unității sale. Heifetz putea asista și controla acțiunea – și putea adăuga putere de foc pentru obiectivul imens a lui *Alpha Troop*.

— *Ruby* minus trei.

— Activează dispozitivele de bruiaj.

Cu toată autodisciplina sa, Heifetz nu s-a putut stăpâni să nu-și ridice vocea. Simțea vechea și familiara excitare punând stăpânire pe el.

— Bruiajele activate. Toate contramăsurile active și pe auto-control.

Nu era nici o schimbare în imaginea clară ce apărea pe parbrizul lui M-100. Dar Heifetz și-a imaginat că poate simți fluxul electronic revărsându-se asupra teritoriului. Capabilitățile *stealth* și contramăsurile pasive ascunseseră sistemelor de detecție apropierea lor de zona obiectivului. Acum electronica de atac va copleși orice radar cunoscut sau sisteme de ochire. Operatorii inamici s-ar putea să nu vadă nimic altceva în afară de *scame* pe monitoarele lor, sau mii de imagini false printre care vor fi ascunse păsările *Squadron*ului 1. Dispozitivele de bruiaj puteau chiar să supraîncarce și să distrugă fizic anumite tipuri de receptoare inamice. Ultima tehnologie permitea puternicelor sisteme de bruiaj să învăluie comunicațiile inamice, blocându-le până la sosirea la sosirea avioanelor, sau prăjeau electronica de recepție. Era un război al focurilor invizibile; desfășurat în microsecunde.

— *Ruby* minus doi, a spus copilotul. Karaganda drept în față, pe orizontul îndepărtat.

---

[1] Lima Charlie - cod în fonie pentru sintagma: "(*te aud*) *Tare și Clar*".

— *Sierra* 5-5, aici Sierra 1-3, *over*, l-a apelat Heifetz pe Taylor.

Bătrânul lipsise de la radio vreo câteva minute, dar acum vocea sa a răspuns prompt.

— Aici 5-5. Raportează, 1-3. *Over*.

— Obiectivul la vedere. Toate sistemele pe verde. Bruiajele active. Nu avem pierderi pe ruta de apropiere.

— Bună treabă, 1-3. Dezlănțuie iadul asupra lor.

Heifetz aproape că era să închidă comunicația. Vocea lui Taylor părea să conțină tone de agitație și finalitate, pentru care nu mai era timp de irosit cu vorbe. Răspândit pe o deschidere de o mie de mile nautice, regimentul se îndrepta spre bătălie, îndepărtându-se de suportul bazei și intrând în necunoscut. Taylor avea o mie de griji.

Dar colonelul nu prea terminase de vorbit cu Heifetz. Chiar înainte ca ofițerul cu operațiile să decupleze, vocea lui Taylor a revenit:

— Noroc, Dave.

Tonul micii voci mecanice din căștile sale a reușit cumva să transmită adâncimea unei emoții sincere, de care Heifetz nu l-ar fi crezut capabil. Cele trei silabe l-au pătruns, făcând contactul uman, spunându-i lui Heifetz că el este cel ce contează, că trebuie să aibă un viitor, nu doar un trecut. Că măcar unui singur om de pe lume îi păsa de el. Că și el, de asemenea conta la nivel personal.

Să-l ia naiba, își spuse sieși Heifetz, adică chiar opusul, în timp ce se lupta să învingă un val de emoție.

— Noroc și dumneavoastră, spuse Heifetz.

Vocea sa a sunat pompos și nesatisfăcătoare pentru el. Deodată, și-a dorit să fi făcut efortul de a se așeza și să fi vorbit deschis cu Taylor măcar o dată, pentru a explica totul, despre Mira, despre fiul său, despre pierderea frumuseții, a ceea ce fusese mai bun în ființa sa odată cu familia și țara sa. Măcar o dată, ei ar fi trebuit să vorbească despre așa ceva. Taylor ar fi înțeles. De ce a fost atât de mândru? De ce nu se puteau înțelege oamenii unii cu alții?

— *Ruby* minus unu, a anunțat copilotul.

— Deblochează armamentul.

— Armele complet pe verde.

Imediat ce copilotul a atins comenzile, Heifetz a simțit ceva ușor pulsând în M-100. Tunul de mare viteză își și găsise țintele prioritare. Era ca și cum sângele pulsa într-o arteră. Sistemul de stabilizare de pe M-100 era superb, dar forța super-tunului era atât de mare încât nu putea fi absorbită întru-totul. Încet, după sute de trageri, își pierdea precizia și trebuia recalibrat.

Dar asta va fi în viitor. Acum, tunul ataca în mod automat țintele îndepărtate care se aflau mult dincolo de vederea umană.

Imaginea de pe display licărea ici-acolo, unde țintele au fost deja distruse. Duzini de lovituri reușite erau executate de cei în compania cărora Heifetz executa raidul.

— *Ruby,* ACUM! *Ruby,* ACUM! a strigat copilotul. Fii atent! Chestia asta nenorocită, chiar funcționează.

Heifetz a privit în jos la aparatul de contorizare a loviturilor efective care înregistra câte lovituri reușite a înregistrat *squadron*ul. În mai puțin de un minut de la intrarea în acțiune, numărul – în creștere constantă – se apropia de două sute. Propriul lui sistem a doborât paisprezece, nu cincisprezece – șaisprezece ținte inamice.

Vocea locotenent-colonelului Tercus răsuna pe rețeaua de comunicații, adăugându-se la vocile tuturor membrilor *squadron*ului, cu vechiul de secole strigăt de luptă:

— Atacați, ticăloșilor, atacați!

Unul dintre subordonați i-a răspuns cu un strigăt ca al rebelilor[2].

Euforia era evidentă. Aproape incontrolabilă. Chiar și Heifetz a vrut să sară din scaun.

Și-a reamintit ceva ce i-a spus un general israelian cu mulți ani în urmă. Când era tânăr. Și invincibil.

„Numai soldatul care și-a croit prin luptă drumul de întoarcere dintr-o înfrângere, i s-a confesat generalul Lan, *înțelege cu adevărat bucuria unei victorii*."

Contorizatorul arăta că admirabilul avion cu care Heifetz fulgera prin cer distrusese treizeci și șapte sisteme de luptă inamice, de primă prioritate.

Acum sunt treizeci și opt.

Pentru prima oară după mulți ani, David Heifetz s-a surprins zâmbind ca un copil.

Senior Technical Sergeant Ali Toorani era foarte dezamăgit de dispozitivul pe care i-l dăduseră japonezii. L-au înșelat, iar gândul că s-a dovedit a fi atât de naiv îl umplu de furie. Japonezii erau când fals politicoși, când de neiertat de superiori la școala de instruire aflată la periferia Teheranului, dar i se spusese că vor da *fidelilor* arme infailibile, de departe mult mai bune decât ale diavolilor din nord și vest. El a crezut și s-a străduit să învețe, în timp ce japonezii erau inuman de pretențioși referitor la cât de mult poate învăța un om.

Fusese mândru de măiestria sa în utilizarea sistemului radar și avea mare încredere în abilitățile sale și în aparat. A învățat cum să citească toate informațiile, să înțeleagă ce-i arăta displayul. Căpătase o mare îndemânare. Îndeplinise chiar și sarcini

[2] Strigătul rebelilor (al soldaților Sudiști din Războiul Civil din America) – felul cum suna este discutabil: *"YEE-HAW", "YEE-HA", "YAY-HOO", "YEE-AAY-EEE", "WA-WOO-WOOHOO".*

de mentenanță cerute de japonezi, deși era o muncă „de jos” cu mult sub statutul unui *senior technical sergeant*. De obicei, executa aceste lucrări când nu era nimeni prin preajmă ca să-l vadă. Iar metoda părea să fie bună. Chiar și atunci când alte aparate se defectau, al lui continua să funcționeze. Cu aparatul său radar făcuse lucruri mari în acest război.

Dar, până la urmă, japonezii au mințit precum toți ceilalți diavoli dinaintea lor. Chiar și dacă s-a înjosit să muncească precum cel din urmă amărât ca să aibă grijă de aparatul său, tot a dat greș.

Ali se uita la ecran cu disperare și mânie crescândă. Noaptea fusese liniștită. Nu au fost avioane sau elicoptere rusești pe cer. În ultimele săptămâni au fost din ce în ce mai puține, iar acum cerul aparținea cu totul alor lui.

Dar, fără avertisment, ecranul de pe consola sa se umpluse de lumină. După spusele instructorilor japonezi, o asemenea aberație era imposibilă. Acum, pe ecranul trădător apăreau mii de imagini, fiecare părând a fi un avion inamic sau așa ceva. Ceea ce era imposibil. Nicicând cerul n-ar fi putut fi atât de aglomerat. Oricum, rușilor le mai rămăseseră doar câteva avioane. Aparatul era, pur și simplu, înșelat.

Ali era dezgustat și se îndepărtă de acea drăcie inutilă. Trecu prin hol la următorul post unde lucrau prietenii săi Hassan și Nafik, și ei de serviciu în acest schimb târziu.

— *Allahu Akbar*![3] îşi salută Ali prietenii. Vedeți că aparatele japonezilor noștri nu funcționează nici unul cum trebuie. Căștile scot sunete dureroase.

— Japonezii sunt diavoli, a murmurat Nafik.

Ziua căpitanului (*ichi-i*) Murawa a fost lungă și dificilă, iar acum, somnul îi era adânc și greu. Până în prezent, viața nu i-a dat nici un motiv să pună la îndoială înțelepciunea superiorilor. A fi japonez însemna să te simți parte a celei mai dominante puteri, economică și politică, de pe pământ, iar a fi ofițer japonez însemna să faci parte dintr-o armată ale cărei calități – dacă nu și forță – și putere tehnologică, a umilit marile puteri mondiale ale secolului trecut. Mai întâi, Statele Unite, un gigant molâu, mulţumit de sine, și-a primit lecția în Africa, unde tehnologia japoneză i-a măcelărit pe ignoranții americani. Iar acum venise rândul rușilor, care nici măcar nu opuseseră până acum o rezistență care să merite a fi numită așa. Da, a fi ofițer japonez, în special unul al noii elite de ofițeri-ingineri electroniști, era un lucru minunat. Te respecta toată lumea.

Pentru Murawa era ceva cumplit să descopere deodată că are îndoieli.

Îi ura pe iranieni. Le ura indolența și murdăria, neputința de a înfrunta realitatea așa cum o știa el și aroganța precum că totul li se cuvenea de drept. Criminala neglijență

[3] Allahu Akbar (أكبر الله) – sintagmă islamică (*Takbir*) care se traduce prin "*Allah e (cel mai) mare*".

în manevrarea echipamentului militar scump era suficientă, fără a mai adăuga rezistența pasivă la îndeplinirea sarcinilor de întreținere de rutină, neglijența acestor oameni ai deșertului de a realiza operațiuni fundamentale precum schimbarea filtrelor de nisip și praf, și reticența de a verifica nivelul lichidelor. Dar cel mai rău era comportamentul lor social. Opinia lui Murawa despre ei era că sunt niște copii alintați, setoși de sânge. Când *jucăriile* lor scumpe se stricau – întotdeauna numai din vina lor – copiii își dezlănțuiau temperamentul isteric, învinuind fabricantul jucăriilor de înșelăciune și rea credință – sau lipsă de calitate, o acuzație pe care Murawa o considera deosebit de jignitoare și nejustificată. Echipamentul japonez ce fusese livrat iranienilor era cel mai bun din lume – cel mai eficient și cel mai fiabil. Fiind ușor de operat și întreținut, era nevoie de o acțiune premeditată, intenționată, pentru a-i compromite performanțele. De fapt, cea mai mare parte a sistemelor erau atât de ușor de operat, încât până și iranienii puteau fi capabili să le folosească în condiții de luptă.

Efortul colosal făcut pentru reparații avea niște costuri ce depășeau estimările. Pentru un fleac de lubrifiere sau o simplă curățare, erau distruse componente majore mecanice sau electronice. Subansamble revoltător de scumpe trebuiau să fie complet înlocuite, în loc să li se facă reparații anticipate. Iar iranienii susțineau batjocoritor: *Ne-ați vândut echipamente de proastă calitate. V-ați încălcat promisiunile. Ne-ați nesocotit încrederea*. Murawa s-a săturat să mai audă de astea și nu știa cât timp va mai reuși să-și controleze temperamentul. Echipele sale de reparații, compuse din militari și civili-angajați, erau extenuate. Iar efectul constatării că rezultatul muncii lor grele era din ce în ce mai puțina grijă din partea iranienilor și un număr tot mai mare de sisteme japoneze delicate ajungeau distruse în atelierele de reparații de la Karaganda – unele pentru a doua sau a treia oară – era foarte rău pentru moral. În loc să fie răsplătiți, rezultatul muncii lor era că picau de proști.

Astăzi, un echipaj de barbari iranieni au transformat într-un simplu morman de fiare un tanc ale cărui mecanisme principale au fost complet distruse, prostește, de praf. Vehiculul era doar unul dintre sute – dar sălbaticii au făcut o șmecherie. Străduindu-se să-și stăpânească râsul, au zăbovit pe la standul de recepție și diagnostic din parcul mecanic. Nimeni nu le-a acordat prea multă atenție, presupunând că e vorba doar de niște obișnuiți militari iranieni indisciplinați, care n-au chef să se întoarcă mai repede la datoria lor. Dar, când un tehnician japonez a început să se urce pe tanc, au încetat să râdă și au privit cu mare atenție. Doar atunci când tehnicianul a ieșit cu o grabă nebună din vehicul, țipând în asemenea hal, gata să-și rupă corzile vocale, au izbucnit și iranienii într-o veselie de nestăpânit. Râdeau precum niște copii încântați.

Iranienii dăduseră drumul unui șarpe veninos în interiorul compartimentului echipajului. Acum, unul dintre membrii de bază ai echipei lui Murawa zăcea la

infirmerie, delirând și în pericol de a muri. Iar singurul comentariu făcut de iranieni era: *Allahu Akbar*!

Murawa ar fi vrut să răcnească la ei: *„Dacă Allah al vostru e atât de mare, lăsați-l pe el să vă repare blestematul de tanc*." Dar ar fi fost ceva inacceptabil. Deloc în stil japonez.

Incidentul a lăsat să iasă la suprafață o mulțime de îndoieli pe care și le reprimase. Se îndoia că oamenii importanți care conduceau Japonia înțelegeau cu adevărat situația reală. Oare n-au învățat americanii pe calea cea grea, cu aproape juma' de secol în urmă? Iranienii erau cu toții prea convinși de bizara lor superioritate. Lumea întreagă le datora totul. Ei nu înțelegeau nici relațiile contractuale, nici prietenia civilizată. Ceea ce trecea drept concept al onoarei era ceva doar cu puțin mai mult decât vanitatea saturată cu sânge. Nu puteau nici măcar să spună adevărul despre lucrurile simple, ca și cum un discurs cinstit ar fi depășit posibilitățile lor biologice. Oare de ce s-a aliat Tokyo cu ei? Ce se va întâmpla când iranienii și restul lumii islamice se va ridica din nou? Murawa nu putea crede că el este singurul care vede adevărul.

Și-a dorit să fie acasă, în Kyoto. Măcar pentru o noapte. Murawa se simțea fericit că s-a născut în cel mai grozav, cel mai japonez dintre orașe – spre deosebire de Tokyo cu compromisurile sale la degenerescența occidentală. Nu exista nimic mai minunat decât grădinile din Kyoto la vreme de toamnă. Neasemuite erau fetele din Kyoto cu amestecul lor specific, dezarmant, de delicatețe și forță tinerească. Cu siguranță, erau deosebite de femeile oribile din Asia Centrală cu hainele lor ciudate și murdare, și trăncăneala continuă. Cei cu cicatrici lăsate de boli – evident netratate în acest mediu primitiv – arătau și mai groaznic decât ceilalți. Pentru Murawa nu exista nici urmă de romantism în Asia Centrală. Doar deșert oribil, marcat de cicatricele excavațiilor și de orașe răsărite aiurea în mijlocul pustietății, sufocate de industrii pe jumătate moarte, al căror principal produs părea a fi doar aerul poluat. Era ceva precum o neplăcută călătorie în timp, de-a lungul secolelor trecute, din care se păstrau doar cele mai nenorocite aspecte. Asia Centrală îl făcea pe Murawa să se simtă bolnav sufletește și era recunoscător pentru fiecare zi în care măcar trupul îi rămânea sănătos.

La prima vedere, nu doar iranienii creau probleme. La instruirile de la Cartierele Generale, Murawa discutase cu camarazii ofițeri care avuseseră misiuni comune cu Forțele Uniunii Islamice Arabe. Povestirile lor l-au convins că erau puține diferențe între calvarul lui Murawa și al lor.

În ciuda succeselor fără precedent, situația de pe front a început să stagneze. Nu era nici un argument militar pentru care să nu se treacă în ofensivă. Rușii erau evident învinși. Dar fiecare victorie locală dovedea cu prisosință că înaintarea era greu de susținut logistic. Iranienii și arabii pierduseră atât de multe sisteme de luptă încât nu prea mai aveau cu ce să execute asaltul final. Liderii lor urlau că japonezii erau obligați să le înlocuiască pierderile. Dar chiar și Murawa, care era doar căpitan, știa că nu există

sisteme de rezervă. Industria japoneză a dat tot ce a putut pentru a dota forțele deja desfășurate. Și, chiar dacă ar fi fost disponibile sisteme suplimentare, ar fi fost imposibil de transportat peste noapte tocmai din Japonia în străfundurile Asiei Centrale. Faza de pregătire a războiului durase ani de zile.

Dar iranienii refuzau să priceapă. Murawa trăgea de oamenii săi până ce aceștia efectiv nu mai puteau funcționa fără să doarmă. Se străduia cu disperare să-și facă datoria de a reda în funcțiune cât mai multe sisteme forțelor combatante minimale care acționau pe frontul de nord. Și tot ce auzea erau plângeri care creșteau în intensitate, ajungând să sune a amenințări.

Tot ce mai voia acum era să doarmă. Avusese o zi grea… o zi proastă. Somnul era singura lui pauză și răsplată.

Exploziile l-au trezit.

Murawa visa la frunze arămii și vechi clopote de templu. Deodată clopotele au început să răsune cu o ferocitate care l-a smuls din odihna sa. A stat câteva clipe lungi cu mâinile lipite peste urechi complet dezorientat.

Sunetele de clopot răsunau tare precum tunetele. Zidurile și podeaua vibrau, de parcă pământul se îmbătase. *Cutremur*, se gândi. Apoi, o explozie în apropiere a spulberat toată sticla rămasă în ferestrele camerei sale și o lumină portocalie orbitoare a pătruns în camerele spartane ale cazărmii.

Doamne, a înțeles, *suntem atacați!*

Și-a înșfăcat hainele dintr-o mișcare. Era obișnuit să vadă rezultatele mecanice ale luptei. Dar niciodată nu i-a mai simțit efectele imediate. Odată, a văzut în depărtare un vechi avion reactiv rusesc doborât de pe cer. Dar niciodată ca acum.

Zgomotul înfiorător de *clopote* nu se oprea. Urechile îl dureau groaznic, făcându-i capul să bubuie. Sunetul era atât de puternic încât avea forță fizică. Zgomotele făcute de exploziile imense aveau sens pentru el, dar nu și *clopotele*.

Sunetul făcut de vocile oamenilor era slab, abia audibil în mijlocul acestui concert dement al *clopotelor*.

Și-a încălțat bocancii pe picioarele goale și a fugit afară din cameră, poticnindu-se pe coridorul întunecat către intrarea în clădirea cazărmii. Polițistul militar iranian aflat de gardă se îngrămădise într-un colț al holului și se văieta zgomotos.

— Ce se-ntâmplă? l-a întrebat Murawa în japoneză.

Dar nici măcar nu se adresa iranianului năucit. A trecut prin ușa spartă, tropăind pe sticla spartă și peste pietriș.

Afară, fulgi mari cădeau din cerul negru. Covorul alb de pe sol era în totală discordanță cu nenumăratele focuri răspândite până la orizont.

Parcul motorizat. Atelierele sale de reparații.

Privea, înlemnit, cum un tanc greu strălucea în argintiu-alb-auriu ca și cum ar fi fost electrificat. În apropiere, un alt vehicul părea să se scufunde în pământ, ca un animal bătut – după care a sărit și a început să strălucească.

La fiecare nou *flash* sunetul ca de *clopot* enorm se rostogolea peste pământuri.

Clopote! Tancurile lui! Vehiculele sale prețioase! Comorile sale!

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla? Ce fel de arme foloseau rușii? De unde veneau?

Încă un detunet apocaliptic i-a făcut craniul să vibreze, și, o clipă, a crezut că iranienii au întors armele împotriva lor. Dar asta era imposibil. Era prematur. Iar iranienii n-ar fi putut nici când să pună la cale așa ceva.

Se îndreptă spre centrul de comunicații, călcând cu pași nesiguri prin zăpadă. Îl împinse în lături pe un soldat iranian cu ochii holbați și plini de teroare, prilej cu care și-a dat seama că ieșise neînarmat. Faptul l-a făcut să se simtă și mai neajutorat, deși un pistol n-ar fi fost prea eficient împotriva acelui ceva cu care se juca Dumnezeu în noapte.

A alergat pe drumul obișnuit – cea mai scurtă cale – fără să se gândească că ar trebui să se adăpostească. Aerul din jurul său șuiera. La periferia câmpului vizual, siluete întunecate se mișcau printre umbre sau se conturau o clipă pe fondul câte unui incendiu local infernal. Era încă mult prea excitat pentru a analiza situația în mod serios. Ambiția sa imediată se limita la a ajunge în centrul de comunicații. Cineva de acolo trebuia să aibă niște răspunsuri. Alți ofițeri japonezi sau subofițeri. Centrul de comunicații îl atrăgea atât ca un loc unde să-și facă datoria, cât și ca un adăpost.

Aproape că reuși.

Mai avea doar câțiva pași, alunecând prin spațiul deschis dintre parcul auto devastat și zona administrativă, când o forță precum aceea a unui val oceanic fierbinte l-a ridicat de pe sol și l-a aruncat înapoi. Acțiunea s-a petrecut cu o viteză irezistibilă, dar a avut totuși timp să simtă o completă dezorientare când unda de șoc l-a rostogolit prin aer la fel ca pe un copil luat pe neașteptate de răbufnirea mării. O clipă, gravitația a dispărut și timpul s-a dilatat destul ca să simtă uimirea, apoi teroarea primară, înainte ca cerul să-l trântească înapoi pe pământ. În ultima fracțiune de secundă a întins mâna ca să se protejeze. Lovi pământul cu trupul, într-un unghi nepotrivit, iar mâna i-a trosnit ca un băț uscat. Rămase întins pe sol, sorbind cu nesaț aerul. Sub omoplat simțea ceva umed. Își ridică capul precum un cal rănit ce încerca să se scoale. Era ceva imposibil de dificil.

A încercat să se ridice singur, dar pur și simplu nu reușea. Aproape că ajunse într-un genunchi, dar brațul său drept nu voia să coopereze. Când a priceput că chestia aceia care se bălămbănea la capătul membrului era propria sa palmă, l-a inundat un val de greață. Toată uniforma, tot trupul, îi erau năclăite de sânge. Nu-și dădea seama de

unde provine. Lumea întreagă îi apărea ca fiind extrem de intensă, dar și neclară în același timp.

Lăsă să-i cadă brațul rupt, ascunzându-și-l vederii.

Ninsoarea se transformă în ploaie.

A căzut, întinzându-se cu spatele pe jos. Ploaia rece îi cădea pe față. Dar putea vedea că în înalturi continua să ningă. O furtună de vârtejuri albe. Stelele dispăruseră de pe cer. Simțea răceala udă pătrunzându-i prin uniformă, cuprinzându-i spatele, picioarele, chiar dacă părțile frontale, expuse, ale corpului său simțeau căldura emanată de incendiile ce se răspândeau.

Zăcea la limita dintre conștient și subconștient, admirând izbucnirile de vânt de deasupra sa și clipind când picăturile de ploaie îi cădeau în ochi.

Se întreba de ce nu simte nici o durere.

Sunt bine, se încuraja singur. *Sunt bine*.

Zgomotele ca de clopot au încetat. De fapt, lumea întreagă era complet tăcută. Dar *flash*urile continuau. Zidul roșiatic făcut de lumina incendiilor era atât de înalt încât părea să se arcuiască peste locul unde zăcea Murawa.

Ce nu e în regulă? De ce nu mă pot ridica? De ce era atât de liniște?

Cerul e în flăcări, își spuse.

Ce se întâmpla?

Depozitul de combustibil, a constatat cu luciditate.

Au lovit depozitul de combustibil. Iranienilor li s-a permis să-l administreze ei singuri și – neașteptându-se la viitoare pericole din partea rușilor – au fost neglijenți și nu au mai ridicat valuri de pământ împrejur. Nici nu au dispersat stocurile.

Totul arde, se gândi resemnat. Dar de ce nu se putea ridica? I se părea că la prima încercare reușise aproape să se ridice în picioare. Dar acum mușchii nu-i mai dădeau deloc ascultare.

Îi trecu prin minte că acum vor fi nevoiți să-l trimită acasă. La Kyoto.

Unde era durerea?

Adunându-și toată voința și forța, Murawa se propti în cotul sănătos.

Totul era cuprins de flăcări. Era sfârșitul lumii. Pe jos ar fi trebuit să fie zăpadă, sau noroi. Dar… de undeva se ridica praful. Nori și vârtejuri de praf, spectaculos de minunați. Lumea în flăcări își dilua și-și schimba culorile prin norii mătăsoși.

Intra în șoc.

Lumea părea să încetinească de parcă i-ar fi dat timp să țină pasul cu ea. Pe când privea, un transportor de trupe șenilat din apropierea atelierului de reparații s-a ridicat către cer, rostogolindu-se ciudat. Simți cu bucile cum tremură pământul.

Bucățile de metal întunecat recădeau pe pământ, uneori sărind înainte de a rămâne nemișcate.

Se sufoca. Tușea. Dar nu se putea auzi tușind, iar faptul îl înspăimânta.

Și totuși, liniștea părea atât de minunată. Cu universul în flăcări.

Unde era durerea?

Văzu o siluetă întunecată alergând, urmărită de flăcări. Omul alerga și dansa frenetic în același timp, dând din mâini, răsucindu-se, căzând în genunchi. Apoi ochii lui Murawa s-au concentrat și a văzut că omul arde și că nu era vorba de nici un dans.

Murawa s-a prăbușit înapoi în noroiul creat de propriile sale dejecții. Își dorea să nu-și fi uitat pistolul, pentru că ar fi vrut să fie mort înainte ca focul să ajungă la el.

SFÂRȘIT

LEE CHILD

VECHILE OBICEIURI MOR GREU

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

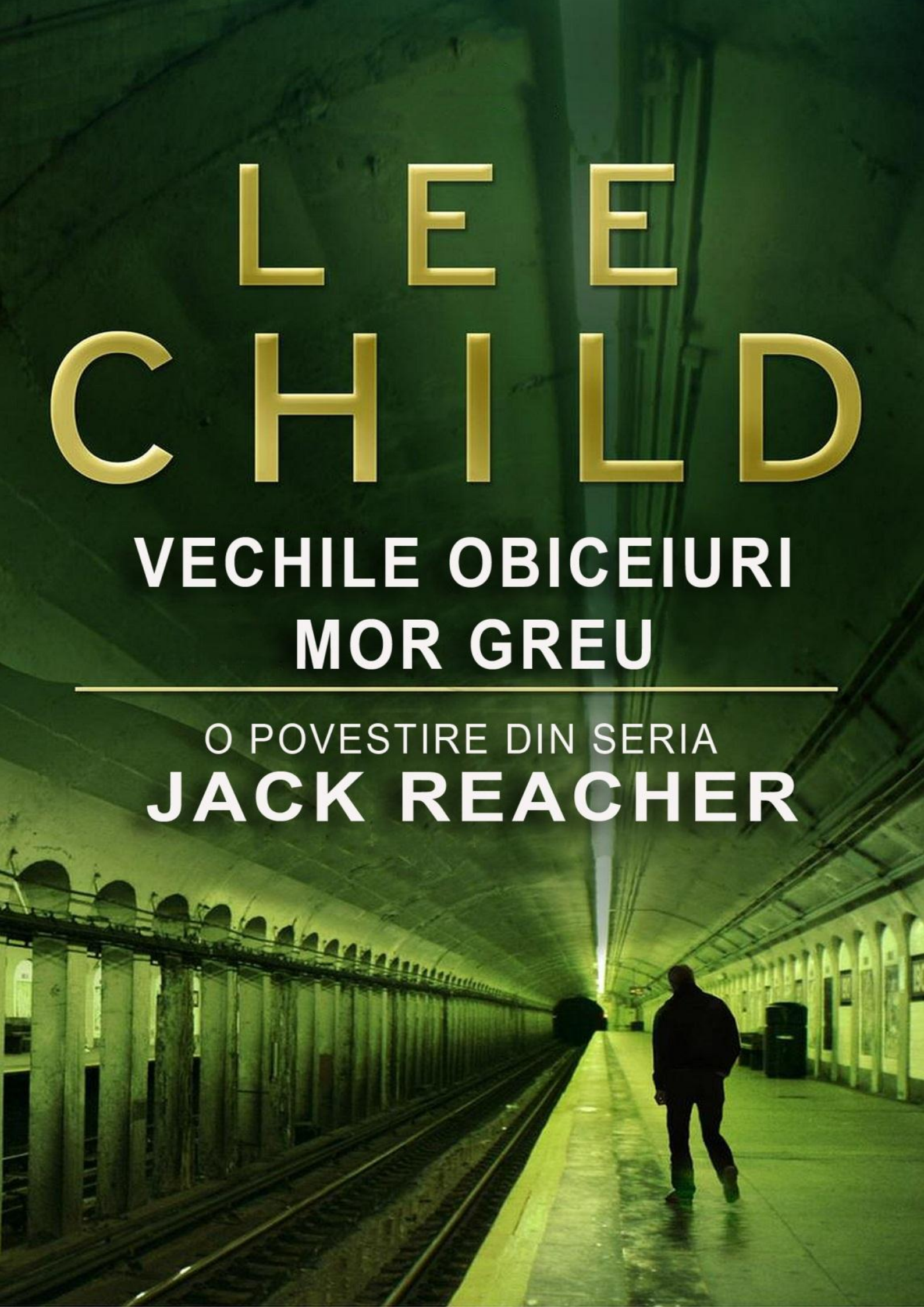

LEE CHILD

VECHILE OBICEIURI MOR GREU

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *Guy Walks into a Bar*, 2009
Traducerea: Ştefi Todo

Ea avea cam nouăsprezece ani. Nu mai mult. Poate mai puțin. O companie de asigurări i-ar mai fi dat încă şaizeci de ani de trăit. Cred că o predicție mai precisă ar fi fost treizeci şi şase de ore sau treizeci şi şase de minute dacă lucrurile ar fi mers prost de la început.

Ea era blondă cu ochi albaştri, dar nu era americancă. Fetele americane au o strălucire, o finețe, de la multe generații îndestulate. Fata asta era diferită. Strămoşii ei cunoscuseră greutățile şi frica. Moştenirea asta era pe fața ei şi în corpul ei şi în mişcările ei. Ochii îi erau îngrijorați. Corpul îi era slab. Nu genul de slăbiciune dat de o dietă, ci genul de slăbiciune Darwinian pe care îl ai atunci când bunicii nu au avut mâncare, chiar dacă au murit sau nu de foame. Mişcările îi erau fragile şi tensionate, un pic de alertă, un pic de nervozitate, chiar dacă fața ei arăta că era atât de bucuroasă pe cât putea fi o fată.

Era într-un bar din New York, bând bere, ascultând o formație şi era îndrăgostită de chitarist. Asta era clar. Partea din privirea ei care nu era circumspectă era plină de adorație, şi toată era îndreptată în direcția lui. Probabil era rusoaică. Era bogată. Era singură la o masă de lângă scenă, avea în fața ei un teanc de bancnote de douăzeci proaspăt retrase din bancomat şi plătea fiecare nouă sticlă cu una dintre ele, fără să ceară restul. Chelnerița o iubea. Mai era un tip mai în spate în cameră, înțepenit pe o banchetă tapițată, urmărind-o. Probabil bodyguardul ei. Era înalt şi solid, cu capul ras şi un tricou pe sub costumul negru. El era o parte din motivul pentru care ea bea bere într-un bar din oraş la vârsta de nouăsprezece ani sau mai puțin. Nu era genul de loc strălucitor care avea o politică cu privire la fetele bogate

minore, nici pentru, nici împotrivă. Era un bar neîngrijit ascuns pe strada Bleeker, plin de copii slabi care încercau să facă bani pentru studii şi bănuiam că se uitau la ea şi la supraveghetorul ei şi luau o hotărâre rapidă împotriva problemelor şi în favoarea bacşişurilor.

Am privit-o un minut apoi m-am uitat în altă parte. Numele meu e Jack Reacher şi odată am fost poliţist militar, cu accent pe timpul trecut. Am fost în afara armatei tot atâta timp cât am fost şi înăuntru. Dar vechile obiceiuri mor greu. Am păşit în bar în acelaşi fel în care păşesc oriunde, care e *cel prudent*. Unu şi jumătate dimineaţa. Călătorisem cu metroul A până la West 4th, mersesem pe jos către sud pe Sixth Avenue şi făcusem stânga pe Bleeker, cercetând împrejurimile. Voiam muzică, dar nu de genul care duce un număr mare de clienţi afară ca să fumeze. Cel mai mic grup de oameni era lângă un loc cu câteva scări ducând spre uşă. Pe bordură era parcat un Mercedes negru cu un şofer în spatele volanului. Muzica auzită dinăuntru era filtrată şi atenuată de pereţi, dar puteam auzi linia sprintenă a basului şi sunetul vioi al tobelor. Aşa că am urcat scările, am plătit taxa de cinci dolari şi mi-am făcut loc înăuntru.

Două ieşiri. Una era uşa pe care tocmai intrasem, cealaltă fiind în spate, la capătul unui coridor lung. Camera era îngustă şi avea cam treizeci de metri lungime. În partea stângă din faţă era un bar, apoi nişte bănci capitonate în formă de potcoavă, apoi un grup de mese pe ceva ce în alte nopţi era probabil ringul de dans. Apoi scena, cu formaţia pe ea.

Formaţia arăta ca şi cum membrii ei ar fi fost reuniţi accidental după un incident de la o agenţie de talente. Basistul era un tip de culoare solid, într-un costum cu vestă. Chinuia un contrabas în poziţie verticală. Bateristul ar putea fi unchiul său. Era un tip bătrân şi mare, tolănit confortabil în spatele unui instrument simplu. Solistul era şi cântăreţ la muzicuţă şi era mai în vârstă decât basistul, mai tânăr decât bateristul şi mai gras decât amândoi. Probabil şaizeci de ani, construit pentru confort, nu pentru viteză.

Chitaristul era complet diferit. Era tânăr şi alb şi subţire. Poate douăzeci de ani, poate un metru şaptezeci, poate şaizeci de kilograme. Avea o chitară albastră la modă, legată de un amplificator nou, iar instrumentul şi electronica împreună scoteau sunete ascuţite care umpleau spaţiul şi stârneau ecouri. Amplificatorul trebuie să fi fost dat până la nivelul

unsprezece. Sunetul era incredibil de puternic. Era ca şi cum aerul din încăpere devenea solid. Nu mai avea capacitate de creştere a volumului.

Dar muzica era bună. Cei trei negri erau profesionişti vechi, iar tânărul alb ştia toate notele, şi când şi cum şi în ce ordine să le cânte. Purta un tricou roşu, pantaloni negri şi tenişi albi. Avea o expresie foarte serioasă pe față. Părea străin. Poate tot rus.

Mi-am petrecut prima jumătate a primului cântec studiind încăperea, numărând oamenii, cercetând fețele, analizând limbajul trupului. Vechile obiceiuri mor greu. La o masă erau doi tipi cu mâinile dedesubt. Unul vindea, unul cumpăra, evident, afacerea încheiată cu simțurile şi confirmată cu priviri pe furiş. Personalul barului îl înşela pe patron vânzând bere cumpărată de la magazin dintr-o ladă cu gheață. Două din trei sticle vândute erau legale, din frigider, apoi a treia era din propriul răcitor. Am luat una din ele. Cu eticheta udă şi profit mare. Am dus sticla la un loc din colț şi m-am aşezat cu spatele la perete. În acel moment am văzut-o pe fata singură la masa ei şi pe bodyguardul ei pe banca lui. Am bănuit că Mercedesul de afară era al lor. Am bănuit că tata era un oligarh de categoria B, milionar dar nu miliardar, răsfățând-şi fiica cu patru ani la universitatea din New York şi un card care nu se golea niciodată.

Doar doi oameni pe lângă alți optzeci din încăpere. Nu era mare lucru.

Până când am văzut alți doi tipi.

Erau o pereche. Albi înalți tineri, cu haine de piele strâmte, ieftine, cu capul ras cu lame tocite care lăsaseră zgârieturi şi cruste. Tot ruşi, probabil. Agenți, fără discuție. Legați, fără dubiu. Probabil nu cei mai buni din lume, dar probabil nici cei mai slabi. Stăteau departe unul de altul dar privirile li se intersectau pe fata singură la masă. Erau tensionați, hotărâți, destul de nervoşi. Am recunoscut semnele. De multe ori m-am simțit şi eu la fel. Erau gata să intre în acțiune. Deci doi oligarhi de categoria B aveau un conflict, unul îşi proteja copilul cu şoferi şi bodyguarzi, iar celălalt trimitea tipi în jurul lumii s-o răpească. Apoi urmau răscumpărarea şi extorcarea şi cererile, iar averile şi-ar schimba proprietarul, sau concesiunile de uraniu, sau drepturile de extracție ale petrolului sau cărbunelui sau gazelor.

Afaceri, în stil moscovit.

Dar nu întotdeauna afaceri de succes. Răpirile aveau o mie de feluri diferite de desfăşurare şi mergeau rău într-o mie de feluri diferite. Media de supraviețuire a unei victime răpite era de treizeci şi şase de ore. Unele supraviețuiau, dar cele mai multe nu. Unele mureau pe loc, în panica de la început.

Teancul de bancnote de douăzeci ale fetei atrăgeau chelneriţele ca pe albine la fagure. Şi ea nu o alunga pe niciuna. Lua o sticlă proaspătă după alta. Iar berea e bere. Urma să meargă la toaletă, curând şi des. Iar culoarul unde era toaleta era lung şi întunecat şi avea o ieşire în stradă la capăt.

Am privit-o în lumina reflectată vulgar, cu muzica țipând şi bătând în jurul meu. Cei doi tipi o priveau. Bodyguardul ei o privea. Ea îl privea pe chitarist. El se concentra din greu, pe acorduri şi pe refrene, dar din când în când îşi ridica privirea şi zâmbea, mai ales datorită bucuriei de a fi pe scenă, dar de două ori direct către fată. Primul din acele zâmbete a fost timid, dar al doilea a fost puțin mai larg.

Fata s-a ridicat. A atins marginea mesei cu coapsele, s-a strecurat din spatele ei şi s-a îndreptat spre coridorul din spate. Am ajuns primul acolo. Sunetul formației vâjâia pe-acolo. Toaleta doamnelor era la jumătatea distanței. Cea a domnilor era la capătul celălalt. M-am sprijinit de perete şi am privit-o pe fată trecând pe lângă mine. Avea tocuri înalte şi purta pantaloni strâmți, iar paşii îi erau scurți şi precişi. Încă nu se îmbătase. Era rusoaică. A pus o mână palidă pe uşa toaletei şi a împins. A intrat.

După mai puțin de treizeci de secunde cei doi tipi au păşit pe coridor. M-am gândit că o vor aştepta acolo. Dar n-au făcut-o. S-au uitat la mine ca şi cum aş fi fost parte din arhitectură şi au împins cu umărul uşa toaletei femeilor. Unul după altul. Uşa s-a trântit în urma lor.

Muzica continua.

Am intrat după ei. Fiecare zi aduce ceva nou. Nu mai fusesem într-o toaletă de femei niciodată înainte. Cabine pe dreapta, chiuvete pe stânga. Lumină strălucitoare şi miros de parfum. Fata stătea lângă peretele din spate. Cei doi tipi erau în fața ei. Cu spatele la mine.

— Hei, am spus eu dar ei nu m-au auzit.

Prea mult zgomot. I-am prins de coate, unul în fiecare mână. S-au întors, gata să se bată, dar apoi s-au oprit. Sunt mai mare decât frigiderele de acasă la care visau. Au stat nemişcați o secundă, apoi s-au împins pe lângă mine, au împins uşa şi au ieşit.

Fata s-a uitat la mine un moment, cu o emoție pe care n-am putut să o desluşesc, apoi am lăsat-o să facă ceea ce avea nevoie să facă. M-am întors la locul meu. Cei doi tipi erau deja înapoi la ale lor. Bodyguardul era indiferent. Se uita la scenă. Formația terminase. Fata era încă la toaletă.

Muzica s-a oprit. Cei doi tipi s-au ridicat şi s-au îndreptat spre coridor. Dintr-odată încăperea era plină de oameni care se ridicau şi se mişcau. M-am îndreptat spre bodyguard, l-am atins şi am arătat cu degetul. Nu mi-a dat nicio atenție. Nu s-a mişcat deloc, până când chitaristul a început să se retragă de pe scenă. Apoi s-a ridicat, două mişcări perfect sincronizate, iar eu am ştiut că înțelesesem totul greşit. Nu o fiică răsfățată. Un fiu răsfățat. Tăticul i-a cumpărat chitara şi amplificatorul şi a angajat muzicienii să-l susțină. Visul băiatului. Din dormitor, pe scenă. Şoferul pe trotuar, bodyguardul urmărindu-l tot timpul. Nu un grup de doi trimişi de rival, ci o echipă de trei. O fană adoratoare. Visul băiatului. O cursă clasică. O conferință tactică de ultim moment, apoi vor acționa.

Mi-am croit drum spre spate şi am ajuns în stradă cu mult înainte de bodyguard, exact când fata îl îmbrățişa pe băiat şi îl întorcea în semicerc, împingându-l spre cei doi tipi. L-am lovit tare pe primul şi pe al doilea şi mai tare, sângele din gura lui sărind pe toată cămaşa mea. Cei doi tipi au căzut şi fata a dispărut, iar apoi a apărut bodyguardul. L-a făcut să-mi dea tricoul lui. Petele de sânge atrag atenția. Apoi am plecat prin față. Mişcarea evidentă era s-o iau la dreapta, aşa c-am luat-o la stânga şi am luat metroul 6 de la Bleeker şi Lafayette, îndreptându-mă spre nord, penultima cursă. M-am aşezat şi am studiat fețele. Vechile obiceiuri mor greu.

SFÂRŞIT

LEE CHILD

TRANSPORTUL PUBLIC

LEE CHILD

TRANSPORTUL PUBLIC

Titlul original: *Public Transportation , 2009*
Traducerea: Ştefi Todo

Mi-a spus că nu va vorbi cu mine. L-am întrebat de ce. A spus că pentru că el era poliţist şi eu eram jurnalist. I-am spus că asta sună ca şi cum ar avea ceva de ascuns. El a spus că nu, nu are nimic de ascuns.

— Atunci vorbeşte cu mine, am spus şi am ştiut că o va face.

S-a mai foit încă vreun minut, cu mâinile pe bar, bătând cu degetele, mutându-se puţin cu scaunul. Îl cunoşteam destul de bine. Trecuse de vara carierei şi intra în toamnă. Cei mai buni ani ai lui erau în spate. Era în coborâre, având în faţă zece ani lungi până la pensionare. Îi plăcea să câştige, dar pierderile nu îl îngrijorau prea mult. Era un bărbat realist. Dar îi plăcea să fie sigur. Ce ura, era să nu ştie sigur dacă a câştigat sau a pierdut.

— De la capăt, am spus.

A ridicat din umeri şi a luat o gură de bere şi a oftat şi a aruncat fum spre oglinda din faţa noastră. Apoi a început cu telefonul la 911. Casa, dincolo de Chandler, la sud şi la est de oraş. O fermă mare, prosperă, îngrădită, piscina neluminată, întunericul. Părinţii, întorcându-se acasă de la o petrecere. Liniştea. Fereastra spartă, patul gol. Urma de sânge pe hol. Corpul fetei, sfâşiat tot. Paisprezece ani, distrusă într-un mod despre care încă nu era pregătit să discute.

— Erau detalii pe care le-ai ascuns, am spus.

— De unde ştii? a întrebat el.

— Voi totdeauna faceţi asta. Ca să evaluaţi mărturiile.

A aprobat din cap.

— Câte mărturii ai luat?

— O sută opt.

— Toate false?

— Bineînţeles.

— Ce informaţii ai ascuns?

— Nu am de gând să-ţi spun.

— De ce nu? Nu eşti sigur că l-ați găsit pe tipul corect?

Nu a răspuns.

— Continuă, am spus.

Aşa că a continuat. Scena era în mod clar proaspătă. Părinții se întorseseră probabil un moment după ce criminalul a ieşit. Răspunsul poliției a fost rapid. Sângele de pe covorul din hol era încă lichid. Roşu închis, nu negru, contrastând cu pielea palidă a copilului. Pielea palidă a fost o problemă de la început. Toți ştiau asta. Erau în poziția de a acționa rapid şi puternic, şi asta aveau să facă, dar ştiau că mai târziu se va spune că viteza a fost din cauză că era un copil alb, nu negru sau maro. Nu era din cauza asta. Era o problemă de noroc şi sincronizare. Aveau o scenă proaspătă şi nişte împrejurări favorabile.

— Spune mai departe, am spus.

Erau fotografii cu fata în toată casa. Era singurul copil. Era luminoasă şi frumoasă. Era stupefiantă, aşa cum sunt adesea fetele de paisprezece ani din Arizona.

— Spune mai departe, am spus.

Prima împrejurare favorabilă a fost ploaia. Plouase torențial cu două zile înainte şi apoi căldura s-a întors răzbunătoare. Ploaia adusese pe străzi nisip şi noroi şi căldura le-a transformat într-un strat de praf, iar în praf nu se vedeau alte urme de cauciucuri decât ale maşinii părinților, poliției şi ambulanței. Deci criminalul venise pe jos. Şi plecase pe jos. Erau urme clare în praf. Adidaşi, probabil mărimea patruzeci şi patru, cu talpă obişnuită. Urmele au fost fotografiate şi trimise pe e-mail şi toată lumea era încrezătoare că la timpul potrivit vreo bază de date de pe undeva va dezvălui o marcă şi un model. Dar cel mai important era că aveau un suspect care a părăsit recent locul faptei pe jos, într-o zonă în care nimeni nu mergea pe jos. Aşa că au fost trimise atenționări poliției de pe o rază de patru kilometri. Era miezul nopții şi mai mult de patruzeci de grade şi pietonii erau rari. Era pur şi simplu prea cald pentru plimbare. Cu siguranță prea cald pentru fugă. Orice fel de activitate fizică susținută putea fi aproape o încercare de sinucidere. Greater Phoenix era genul ăla de loc, mai ales vara.

Au trecut zece minute şi nu a fost găsit niciun fugar.

Apoi a apărut a doua ocazie favorabilă. Părinții erau rezonabil de lucizi. Printre toate plânsetele şi țipetele au observat că dispăruse telefonul fiicei lor. Era mândria şi bucuria ei. Un iPhone cu un contract cu AT&T cu minute nelimitate, pe care le exploata la maximum. Pe atunci iPhone-urile erau noi şi la modă. Polițiştii s-au gândit că l-a furat criminalul. S-au gândit că un tip

din Arizona care nu avea maşină ar fi fost atras de un obiect mic şi strălucitor ca un iPhone. Sau, dacă era vreun dezaxat, poate colecționa suveniruri. Poate era interesat de fotografiile prietenilor fetei. Sau mesajele salvate în memorie.

— Spune mai departe, am spus.

A treia ocazie favorabilă s-a referit la părinții din clasa mijlocie şi fiicele de paisprezece ani. Părinții au contractat un serviciu prin care puteau urmări cipul GPS din iPhone de pe computerul lor de acasă. Nu era ieftin, dar erau genul acela de oameni care voiau să ştie că fiica lor le spunea adevărul când zicea că doarme la o prietenă sau merge cu prietenii la bibliotecă. Polițiştii au luat parola şi s-au conectat chiar atunci şi acolo şi au văzut telefonul mişcându-se încet spre nord, spre Tempe. Prea repede ca să meargă pe jos. Prea încet ca să fie într-o maşină.

— Bicicletă? a spus unul dintre ei.

— Prea cald, a răspuns altul. Plus că nu sunt urme de cauciucuri pe drum.

Tipul care-mi spunea povestea aşezat pe scaunul lui de lângă mine a fost unul dintre cei care au înțeles.

— Autobuz, a spus el. Criminalul e în autobuz.

Greater Phoenix avea o mulțime de autobuze. Erau pentru muncitorii plătiți prea puțin ca să dețină o maşină. Duceau oamenii peste tot, în special dimineața devreme şi seara târziu. Oraşul uriaş s-ar fi oprit în loc fără ele. Mesele ar fi rămas neservite, piscinele necurățate, paturile nefăcute, gunoiul necolectat. Instantaneu, toți polițiştii şi-au imaginat un profil dur. Un bărbat cu pielea închisă la culoare, probabil scund, probabil nebun, legănându-se într-un scaun în timp ce autobuzul se îndrepta spre nord. Jucându-se cu iPhone-ul, ascultând muzică, uitându-se la poze. Poate că avea cuțitul încă în buzunar, deşi asta era deja cam greu de crezut.

Un polițist stătea în casă şi se uita la ecran şi striga traseul ca un comentator sportiv. Toate atenționările trimise mai înainte poliției au fost retrase şi toate maşinile au pornit după autobuz. A durat zece minute să-l găsească. Zece secunde să-l oprească. A fost înconjurat de un inel de maşini. Luminile străluceau şi pâlpâiau, iar polițiştii s-au ghemuit în spatele capotelor şi uşilor şi portbagajelor şi au ațintit zeci de arme, pistoale şi puşti.

În autobuz erau un şofer şi trei pasageri.

Şoferul era o femeie. Toți cei trei pasageri erau femei. Toate erau în vârstă. Una era albă. Şoferița era o slăbănoagă de origine latină având cam treizeci de ani.

— Spune mai departe, am spus.

Tipul de lângă mine a mai luat o gură de bere şi a oftat. El a ajuns acolo în momentul în care investigația era ratată. Au petrecut cam douăzeci de minute interogând cele patru femei, percheziționându-le, le-au pus să meargă încoace şi încolo pe stradă în timp ce polițistul din casă urmărea mişcarea GPS-ului pe ecran. Dar cursorul nu s-a mişcat. Telefonul era încă în autobuz. Dar autobuzul era gol. Au căutat sub scaune. Nimic. Au căutat în scaune.

Au găsit telefonul.

Ultimul scaun, de o persoană, din spatele autobuzului, era tăiat cu un cuțit. Telefonul a fost introdus forțat în perna de burete. A fost ascuns acolo, unde stătea în tăcere. O pistă falsă. O momeală.

Crăpătura din scaun era pătată cu urme slabe de sânge. Acelaşi cuțit.

Şoferița şi cele trei pasagere şi-au amintit de un bărbat alb care s-a urcat în autobuz la sud de Chandler. S-a aşezat în spate şi s-a dat jos la următoarea oprire. A fost descris ca fiind bine îmbrăcat şi cam de vârstă mijlocie. Şi-au amintit de el pentru că avea date demografice greşite. Nu semăna cu cei care mergeau cu autobuzul.

— Purta adidaşi? au întrebat polițiştii.

Nimeni nu ştia sigur.

— Avea sânge pe el?

Nimeni nu-şi amintea.

Vânătoarea a reînceput la sud de Chandler. Presupunerea a fost că deoarece momeala pe care o plasase se mişca spre nord, atunci criminalul se mişca de fapt spre sud. O teorie bună, dar care nu a dus la nimic. Nimeni nu a fost găsit. Un elicopter s-a alăturat efortului. Noaptea era încă neagră, dar elicopterul avea echipament cu imagine termică. Nu a fost de folos. Toate lucrurile pe care le-a văzut erau fierbinți.

Au venit zorii şi elicopterul a realimentat şi s-a întors pentru o căutare vizuală. Şi din nou, şi din nou, zile întregi. La capătul unui weekend lung nu au găsit nimic.

— Spune mai departe, am spus.

Lucrul pe care l-a găsit elicopterul a fost un cadavru. Bărbat alb, purtând adidaşi. Douăzeci şi ceva de ani. A fost identificat ca student la colegiu, văzut ultima dată cu o zi în urmă. O zi mai târziu a medicul legist a emis raportul. Tipul a murit epuizat de căldură şi deshidratare.

— În concordanță cu fuga de la locul crimei? au întrebat polițiştii.

— Printre alte posibilități.

Analizele toxicologice ale tipului erau mărețe. Ecstazy, iarbă, alcool.

— Destul ca să-l facă imprevizibil? au întrebat polițiştii.

— Destul cât să facă un elefant imprevizibil, a răspuns medicul legist.

Tipul de lângă mine şi-a terminat berea. Am făcut semn pentru alta.

— Caz închis? am întrebat.

Tipul de lângă mine a aprobat din cap.

— Pentru că fetița era albă. Aveam nevoie de un rezultat.

— Nu eşti convins?

— Nu avea vârsta de mijloc. Nu era bine îmbrăcat. Adidaşii nu corespundeau. Nicio urmă de cuțit. În plus, un tip destul de drogat ca să alerge în căldură până moare nu s-ar fi gândit să plaseze momeala cu telefonul.

— Deci cine era?

— Doar un băiat dintr-o frăție căruia îi plăcea să chefuiască un pic prea mult.

— Mai e cineva de părerea ta?

— Toată lumea.

— Face cineva ceva în privința asta?

— Cazul e închis.

— Deci ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Cred că momeala indică premeditare. Şi cred că a fost o dublă cacealma. Cred că fugarul a coborât din autobuz şi a mers spre nord, probabil într-o maşină pe care o avea într-o parcare.

Am aprobat din cap. Aşa făcuse criminalul. Chiar atunci maşina pe care o folosise era parcată într-un loc de lângă bar. Cheile erau în buzunarul meu.

— Câştigi ceva, pierzi ceva, am spus.

SFÂRŞIT

MERCENARUL ETERN
BARRY SADLER

Barry SADLER

Mercenarul etern

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 5

17

Zilele au trecut devenind săptămâni. Săptămânile s-au transformat în luni. Iar Casca devenea din ce în ce mai eficient în înalta artă a măcelului. La școală, retiarii – luptătorii cu plasa și tridentul – au fost aduși pentru lupte simulate pentru ca ucenicii să învețe cum să se descurce cu ei. Tracii erau echipați cu armuri ușoare, nu atât de masive ca cele din școala galilor. Tracii se bazau pe viteza lor mai mare pentru a obține victoria. De obicei purtau căști cu aripi. Corvu își cunoștea meseria, după cum s-a convins Casca. Introducerea a diferite stiluri de luptă în antrenamente putea face diferența dintre viață și moarte.

Pe măsură ce Casca progresa, era mutat într-o zonă diferită a barăcilor. Corvu își ținea gladiatorii grupați după gradul de abilități. Pe măsură ce un om progresa, era avansat, ceea ce-i dădea un status superior în ochii colegilor.

Casca a trecut cu repeziciune prin diversele ranguri. S-a antrenat constant – iar când nu-l vedea nimeni, în rarele ocazii când era singur – exersa iar și iar mișcările pe care i le arătase Shiu. Le-a repetat pe fiecare în parte ori de câte ori a avut ocazia, până ce au devenit instinctive, subconștiente, doar acțiune atunci când era nevoie.

Fără să știe Casca, cineva îl urmărea.

Crysos, un sclav sicilian, care se ocupa de cele necesare gladiatorilor, le spăla hainele, le aducea *posca* (un amestec de oțet cu apă cu care-și clăteau gura când le era foarte cald), le făcea ordine în barăci și le umplea ulcioarele cu apă. Era o muncă de servitor. Crysos era un om care dorea mai mult, dar nu avea tăria să se descurce singur.

Dar, a văzut în Casca ceva diferit față de ceilalți. Instinctul îi spunea că uriașul ar putea fi răspunsul la toate problemele sale, așa că l-a cercetat intens pe Casca.

Diferența dintre Casca și ceilalți gladiatori era marcantă. Cu cât își dezvoltau forța mai mult, cu atât le creștea mândria și josnicia. Nu și lui Casca. El rămânea egal sieși și își vedea doar de treaba lui.

Și mai erau și acele antrenamente ciudate la care Crysos a tras cu ochiul.

Deși era prea slab ca să lupte el însuși, Crysos era destul de isteț în chestiunile legate de lupte pentru a-și da seama că mișcările executate de Casca când se antrena în arta lui Shiu Tze nu erau făcute doar de plăcere. Casca era de o seriozitate mortală. Deci… indiferent care o fi fost secretul uriașului, însemna putere.

De aceea Crysos s-a făcut treptat util lui Casca, la început pentru o sută de fleacuri. Nu s-a grăbit, nu a forțat lucrurile. Și, puțin câte puțin, Casca l-a acceptat ca prieten.

Când de două ori pe lună erau aduse prostituatele, Crysos alegea întotdeauna pe cea mai drăguță și curată pentru Casca. Nu voia ca acesta să se aleagă cu vreo boală, mai ales cu variolă.

Casca pricepea foarte bine ce făcea Crysos. Deși nu ieșea niciodată din cămăruța sa atunci când veneau femeile, când Crysos i-a adus o dulceață tinerică în celulă, nu a avut tăria să o trimită la celelalte *animale*. Așa că, cu bunătate, a păstrat-o pentru tot restul nopții.

Simțea o oarecare mulțumire pentru considerația arătată de Crysos. Dar de ce? Micul șmecher nu făcea asta degeaba, își spuse Casca noaptea, după ce târfa a plecat înapoi în oraș. Avea un motiv. *În viața asta am învățat un lucru, chiar dacă numai unul singur*: *oamenii nu fac nimic pe degeaba*. Chiar și Tzu a cerut un preț: să mă învețe despre credința și codul său. Întotdeauna se plătește un fel de preț, și sigur că și Crysos are ceva de cerut în schimb.

Și-a lăsat gândul deoparte și s-a concentrat asupra antrenamentului.

Whack! Whack! Whack! repetat iar și iar – lovirea unui stâlp pentru întărirea brațului. Apoi urmau aplecările și răsucirile printre niște bile prevăzute cu țepi, care se balansau, fiecare putând să-i zdrobească țeasta dacă nu era suficient de agil; acestea îi antrenau ritmul și vederea periferică – vederea cu coada ochiului. Și mai erau exercițiile de alergare, genoflexiuni și flotări – antrenament constant, mai intens decât orice întâlnise Casca în legiune. Dar, pe Mythra, era bine să te simți viu… iar arta lui Tzu îl ajuta pe căi pe care nu și le-ar fi imaginat când manevra lăncile și spada. La naiba! Îi datora atât de mult omulețului galben!

Ceilalți gladiatori din școala galică nu prea știau cum să se poarte cu Casca. Refuzul lui de a se împrieteni cu ei a făcut să-l considere îngâmfat și arogant. Dar Casca că cu cât avea de a face mai puțin cu oamenii zi-de zi, cu atât își putea păstra secretul mai bine. De altfel, nici nu-i prea păsa de actualii săi „camarazi” de arme. Majoritatea erau sclavi atât de zurbagii, încât stăpânii lor i-au vândut școlii. Câțiva erau barbari capturați pentru care viața de gladiator era preferabilă celei de sclav

răsfățat al vreunei matroane bogate. Ei erau războinici, așa că, indiferent de circumstanțe, mai bine mureau cu sabia în mână. În plus, aveau și șansa de a omorî câțiva romani.

Școala galică mai adăpostea între zidurile sale un număr de adevărați profesioniști care trăiau aici împreună cu familiile și copii. Majoritatea erau oameni liberi care aleseseră acest mod de viață pentru bani. Trăiau destul de bine. Alții, care ar fi putut fi liberi, au ales nisipul arenei ca loc de muncă pur și simplu pentru că le plăcea să ucidă. Nici mai mult, nici mai puțin. Casca a întâlnit asemenea oameni și în legiune. Aceștia erau cei care erau întotdeauna gata să provoace probleme – sau să-i ucidă pe prizonieri. Ei se ofereau voluntari pentru plutoanele de execuție, și făceau și munca de *curățire* pe câmpul de luptă după ce lupta se sfârșea.

Adevărați ucigași. Adesea cu un exagerat simț al propriei importanțe, și convingerea că ei sunt o elită.

Unuia dintre ei i se pusese pata pe Casca.

Studiindu-l, Casca a mormăit în sinea lui așa cum îi era obiceiul: *Dacă malacul ăsta mare mă mai îmbrâncește o dată când stăm la rând să ne luăm masa, am să-i jupoi pielea și am să i-o întind pe gât. Oricum, nu-mi plac numidienii. Or fi ei oameni, dar nici unul nu mi-a fost vreodată prieten. N-am încredere în ei.*

Jubala, cel despre care era vorba, avea aceeași părere despre Casca. Era un uriaș cu piele neagră, lucioasă, capul ras, și dinții piliți. Chipul îi era marcat cu cicatrici tribale, iar pielea îi era atât de neagră încât avea tonuri purpurii. Îi ura pe romani, greci și pe sciți. De fapt, nu plăcea mai pe nimeni, și cu cât pielea lor era mai deschisă la culoare, cu atât îi ura mai mult. Deși câștiga mereu în arenă, victoriile nu-i aduseseră o simpatie mai mare decât cea arătată unui animal mare și negru. Chiar și nimfomanele matroane romane îl foloseau din când în când doar ca pe o bestie, și îi făceau acest lucru clar cunoscut, că niciodată nu va fi altceva. Sabia de lemn i-a fost refuzată mereu.

În lumea de afară era un nimic, dar aici în școală putea face tot ce voia cu *tiros*. Noii ucenici erau terorizați de acest monstru cu dinți ascuțiți și craniul ras. Doar cei noi. Jubala îi lăsa în pace pe ceilalți profesioniști. Știa că dacă ar fi stârnit rahatul cu ei, aceștia și-ar fi luat revanșa în arenă. Dar noii ucenici erau ținte sigure, și se folosea de toate ocaziile pentru a-i hărțui. Jubala a schilodit niște *tiros* când a fost pus să lupte cu ei la un antrenament, așa încât Corvu îl lăsa acum să se bată numai împotriva celor care-i puteau face față, fiind aproape gata să lupte în arenă. Dar chiar și ei erau în primejdie cu acest Jubala.

Toți, cu excepția singuraticului Casca…

Dar, dacă Jubala urmărea progresele lui Casca cu invidie și ură, Corvu era aprobator… și lacom. Corvu recunoștea valoarea atunci când o întâlnea, iar Casca avea semnele unui mare luptător. Dacă acest Casca supraviețuia primelor sale

confruntări, poate că va deveni un adevărat atu, unul dintre aceia care luptă doar de câteva ori pe an, în ocazii speciale. Pentru o astfel de luptă, comisionul școlii – chiar dacă sclavul era deținut de altcineva – ar fi fost substanțial. De fapt, școala încasa de obicei 15-20.000 sesterți pentru organizarea unei astfel de lupte. Poate și mai mult dacă reușea să găsească o cale prin care să atragă simpatia publicului asupra lui Casca.

Patricianul Crespas îi spusese lui Corvu că a semnat un contract să lupte pe o perioadă de trei ani. Chiar dacă era eliberat, tot trebuia să respecte prevederile contractului. Deci, în cel mai rău caz, aveau trei ani să profite de pe urma lui – și puteau face o grămadă de bani în trei ani. Dar, cine știe? Casca putea la fel de bine să devină unul dintre profesioniștii care continuă să lupte în arenă ca mod de viață. Odată ce a prins gustul succesului – și banii, faima și femeile care-l însoțeau – nu va fi prea doritor să renunțe la tot și să se reîntoarcă în anonimat. Corvu văzuse asta de nenumărate ori. Odată ce un om a primit nițică atenție publică și bani, rareori se întâmpla să renunțe la pericolele jocurilor din arenă și să se întoarcă la fermă ca să scurme pământul. Nu. Avea șanse bune ca să facă o afacere profitabilă pe seama fostului legionar. Corvu nu și-a asumat nici un risc. A lucrat cu Casca din ce în ce mai dur, neslăbindu-l deloc, hărțuindu-l continuu, antrenându-l neîncetat. Era hotărât să-l facă pe Casca un *învingător*. Când trupa a fost dusă prin provincie pentru câteva lupte, Corvu l-a pus pe Casca să facă oarece încălzire, lupte cu săbii boante și nu până la moarte. Asta cu scopul de a-l trece peste stadiul de eventuală frică în luptă. Jocurile de luptă din provincii le dădeau noilor *tiro* șansa să lupte ca o echipă și să-i urmărească pe profesioniști la treabă. În curând și ei vor fi gata pentru lupte, în Roma. Acolo se făcea banu' gros…

Casca se antrena și lovea în stâlp, cioplindu-l, până ce avea impresia că-i cad mâinile. Dar ca și cum asta nu ar fi fost destul, Corvu i-a legat pe antebrațe fâșii de piele cu plumbi – 5 kg pe fiecare – ca să le întărească. În primele zile de lucru cu aceste greutăți adiționale Casca avea spasme de durere în brațe, ceafă și umeri. Dar după o săptămână durerea a dispărut, iar greutățile păreau a fi ceva natural. După ce le-a dat jos, își simțea pumnii ca și cum ar fi putut zbura, atât păreau de ușori.

Crespas a venit la câteva lupte mici din orășelele marginale ca să arunce o privire. Mulțumit de progresele lui Casca, l-a întrebat pe Corvu când va fi gata sclavul său pentru luptele ce aduceau bani adevărați.

— Curând, stăpâne. Curând. Încă vreo două lupte de încălzire și va fi gata pentru evenimentul principal. Ați ales unul bun. V-ați gândit să-l vindeți?

Crespas a dat din cap.

— Încă nu. Dar amintește-mi după ce va lupta de câteva ori. Atunci voi avea o imagine mai bună asupra valorii sale reale. Și vom sta de vorbă mai pe larg.

Jubala urmărea cu ură și mânie crescândă tratamentul primit de Casca. Cândva primise și el aceeași atenție. Acum știa că Casca era pregătit pentru fapte mari și îl ura din tot sufletul. Primise el aceeași atenție, dar a eșuat, nu s-a ridicat la nivelul cerut, de unde ar fi putut scuipa în capul șacalilor ăstora caraghioși cu pielea palidă care îndrăzneau să-l trateze pe el ca pe un animal.

Precum o bestie din deșert sau junglă, Jubala privea și aștepta. Răbdarea era o virtute necesară supraviețuirii în ținuturile sale tribale. Aștepta și se pregătea. A făcut sacrificii pentru zeii lui, acele teribile creaturi ale nopții și ale junglei. Cu două zile mai înainte, când i se permisese să iasă în oraș, a înghesuit o prostituată tânără și blondă de numai paisprezece ani…

A simțit străbătându-l un fior de plăcere când și-a reamintit momentul în care după ce și-a făcut poftele cu ea și zăcea la picioarele sale scâncind și sângerând, l-a privit cu ochi înlăcrimați și și-a cerut dinarii promiși. Jubala a simțit cum îl străbate un fior sexual amintindu-și cum a ridicat-o de pe podeaua cămăruței întunecoase și murdare de pe malul Tibrului și, acoperindu-i gura cu mâna, i-a străpuns încet stomacul cu cuțitul, savurându-i durerea și spasmele morții și, și mai încet, a tras lama în sus. Spatele fetei s-a arcuit și intestinele i s-au revărsat pe podea. A sacrificat-o zeilor săi, și – în ritualul poporului său – i-a smuls inima ce bătea încă și a mâncat-o. *Bine*, se gândea el, *bine. Câine roman, înainte ca să se scurgă vremea noastră, am să te ucid și am să-ți mănânc și ție inima…*

Astăzi l-a îmbrâncit pe Casca pe când stăteau la rând la cantină, dar acesta, în loc să fie scos din rând, l-a pocnit pe Jubala cu cotul în plexul solar cu asemenea forță încât aproape că l-a doborât pe negru. Acesta ar fi vrut să riposteze imediat, dar nu mai avea aer în plămâni. Casca a spus numai:

— Îmi pare rău pentru asta…

…și a plecat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă Jubala nu ar fi fost atât de negru, Casca ar fi văzut cu plăcere revărsarea de sânge de pe chipul său, lupta de a-și stăpâni turbarea. Dar în acea clipă nu se mai putea face nimic; Corvu tocmai venise și se uita la ei. Nici unul dintre cei doi nu l-au auzit mormăind către sine: *Într-una dintre zile, ăștia doi se vor ucide unul pe altul. Mai bine i-aș ține separați o vreme. Dar, dacă tot vor să se ucidă, măcar să am și eu un profit. A cui aniversare se apropie și va dori să organizeze o petrecere? Cred că ar fi bine să mă uit pe lista mea de foști patroni și să-i înștiințez că am putea avea ceva special…*

Între timp, Jubala nu rata nici o ocazie ca să-l impresioneze pe Casca cu forța și masivitatea sa. Era cu o jumătate de cap mai înalt decât Casca, iar mușchii se reliefau sub pielea sa neagră precum șerpii.

Fir-ar să fie, se gândea Casca, *negroteiul acesta încearcă să se joace cu mintea mea. Bine, am vești pentru tine, băiete. Șmecheriile aste n-au efect asupra mea.*

Iar când Jubala a băgat de seamă că sclavul sicilian Crysos îl lingușea pe Casca, s-a gândit: *Bine. Ăsta ar putea fi punctul slab al romanului. Îl place pe sicilian*.

Dar erau altele de făcut mai întâi. Și-a adus aminte de prostituată. *Trebuie să merg la mormântul tău ca să mai mănânc din tine*… N-ar fi fost pentru prima oară când Jubala urma căile strămoșilor săi. Era mulțumit să aștepte.

Nu va mai dura mult…

18

Shiu a bătut în portalul ce ducea către interiorul școlii galice. Gardianul care a răspuns nu știa ce să facă cu ciudatul om galben cu bărbuță și mustață rare. Shiu a zâmbit plăcut printre barele porții.

— Onorate domn, pot vorbi cu proprietarul tău?

A făcut o plecăciune în timp ce vorbea. Gardianului îi păru că seamănă cu o veche bucată de fildeș îngălbenită de ani, dar cu ochi întunecați care scânteiau de umor și plăcere.

Gardianul a trimis după *lanista*.

Corvu a venit la poartă, după ce în drum, a lovit cu biciul câțiva *tiro* ca să se dea la o parte din calea sa.

— Ce-i? Cine – și ce – ești tu?

Shiu a făcut iar o plecăciune, trupul fiindu-i acoperit grațios de roba galbenă ca șofranul.

— Sunt Shiu Lao Tze, onorate domn. Cât despre ce sunt, asta nu e ușor de spus, pentru că nu suntem noi suma părților noastre? Și, la fel ca și domnia ta, am multe părți. În acest moment este plăcerea mea să fiu prietenul și servitorul unui mare om din acest oraș, onorabilul Seneca, consilier al împăratului Nero.

Shiu a șuierat printre dinți, manifestându-și respectul pentru numele maestrului său.

— Nobile domn, ceea ce doresc este să mi se permită să vorbesc cu unul dintre ucenicii voștri. Ne-am întâlnit pe nava care ne-a adus din Grecia și de curând maestrul meu a auzit despre el cu ocazia unei lupte organizate lângă *villa* sa de la țară. De aceea, cu permisiunea sa, am venit astăzi să vorbesc cu tânărul meu prieten pe nume Casca. Se poate?

În mod normal, Corvu ar fi refuzat oricărui ucenic permisiunea de a avea vizitatori, dar combinația dintre numele lui Seneca, acest om galben și propria sa curiozitate în legătură cu Casca reprezenta prea mult. I-a ordonat gărzii să deschidă poarta și l-a condus pe Shiu într-un loc unde-i putea supraveghea pe amândoi – pe el și pe Casca – apoi a trimis după acesta. Corvu s-a retras într-un loc de unde îi putea

observa nestingherit pe cei doi, după ce a fost corespunzător de politicos cu vizitatorul său. Nu putea ști cine este el exact și ce putere are…

Shiu s-a așezat pe banca destinată ucenicilor când li se permitea să ia o pauză la antrenamente ca să se odihnească câteva clipe.

Un strigăt puternic l-a făcut să se ridice în picioare.

Cu un zâmbet care se întindea de la o ureche la alta, supermusculosul Casca s-a aplecat asupra delicatului oriental precum o galeră asupra unei bărcuțe.

— Șezi blând, a râs Shiu când Casca la îmbrățișat ca un urs și l-a ridicat de la pământ, învârtindu-l ca pe o jucărie. Lasă-mă jos, nărodule. N-ai învățat că trebuie să te porți respectuos cu bătrânii? Lasă-mă jos, barbar năsos.

Casca l-a lăsat jos și s-au așezat la masă.

— Îndrăznești să mă numești *barbar*, tu care scârțâi din toate încheieturile? Și aș putea să-ți spun câte ceva despre respectul față de bătrâni. Dar, ajunge. Ești bine? În ultimele luni m-am gândit adesea la tine. Stăpânul tău se poartă bine cu tine?

Shiu a râs, cu acel sunet ca de clopoței care-l încânta pe Casca când îl auzea.

— Da, uriașule. Da și iarăși da. Stăpânul meu este bun și înțelept. Din prima clipă când ne-am întâlnit am devenit prieteni apropiați și am petrecut conversând multe ceasuri plăcute. Cu adevărat, stăpânul meu este un mare învățat și a înțeles că este imposibil pentru un sclav să discute liber cu stăpânul său, și, pentru că aveam discuții foarte interesante despre viață și sensul vieții, m-a eliberat pentru ca să nu existe nici o oprelițe între noi. Sunt din nou un om liber.

— Asta da noutate, Tze. Mă bucur pentru tine. Ești un om bun – chiar dacă nițel cam ciudat.

— Lasă, năsosule, destul. Sunt bine și momentan duc o viață bună. Sunt mulțumit cu prezentul. Acum, tu cum o duci? Arăți bine. Mușchii ăștia monstruoși sunt mai mari decât atunci când eram împreună pe navă.

Casca și-a ridicat brațele și le-a flexat, făcând ca bicepșii să se facă cât niște bolovani. Râse din toată inima.

— Așa e, micuțule. Sunt sănătos. Mă hrănesc bine. Dar, deși arăt ca un urs, am și învățat mai multe decât crezi, iar bună parte din ce am învățat ți se datorește ție. De exemplu, știu că puterea mea nu va înfrânge un omuleț din orientul îndepărtat pe care ar trebui să-l pot rupe în două cu ușurință, și mai știu că trebuie să-mi folosesc mintea ca să-mi schimb statutul. Puterea mea este doar o unealtă pentru acest scop. N-am fost niciodată prea deștept – dar nici nu am avut nevoie să fiu. Viața mea a fost simplă, și am avut nevoie de foarte puține idei personale. Acum învăț și voi continua să învăț tot ce pot. Oi fi eu sclavul altuia, dar am învățat de la tine că nu trebuie să fiu propriul meu sclav și al ignoranței mele.

Shiu dădea din cap mulțumit.

— E bine că te afli pe cale de a deveni un om adevărat, năsosule. Pentru moment faci ceea ce trebuie, dar gândind și folosindu-ți ideile poți schimba ceea ce ți se impune să faci. De fiecare dată când îți poți schimba puțin viața câștigi tot atâta control asupra destinului tău. Eu continui să cred, așa cum am spus-o și pe galeră, că ești un om urmărit de destinul său. Dar, poți fi și un căutător care într-o zi vei găsi ceea ce cauți.

În timp ce cei doi vorbeau, soarele a trecut de zenit. Fără ca ei să știe, Corvu îi urmărea. Jubala, din locul unde făcea exerciții cu *tiro* de nivel doi ca pregătire, îi urmărea și el, nedumerit de omul galben și întrebându-se ce înseamnă el pentru soldatul cel dur. Poate că va afla. Bucuria lui Casca la întâlnirea cu bătrânul a fost primul semn de adevărată emoție pe care l-a arătat de la venirea sa în școală. Deci, bătrânul însemna ceva pentru el…

Într-un târziu, Corvu a venit și a pus capăt întâlnirii:

— Bine, Casca, du-te înapoi la stâlpi și termină-ți treaba pe ziua de azi. Iar tu, bătrâne, sper că ți-am făcut un serviciu. Dacă mai dorești să-l vezi pe acest om, poți veni când vrei. Și transmite respectul meu pentru stăpânul tău, onorabilul și nobilul Seneca.

Shiu a făcut o plecăciune, iar Casca s-a întors la interminabilele lovituri aplicate stâlpului, nu înainte de a-i mai arunca o ultimă privire lui Shiu. Acesta i-a mulțumit lui Corvu pentru bunătatea sa, și, da, îi va vorbi stăpânului său despre amabilitatea arătată la școala galică de către instructorul principal și mentorul acesteia, nobilul Corvu.

Shiu Lao Tze a fost să vadă și jocurile. Motivul a fost acela că a vrut să vadă structura emoțională și răspunsurile oamenilor în aceste condiții. Dar după ce a fost de două ori, i-a ajuns. După aceea l-a vizitat doar pe Casca la școală, sau – când Casca avea zi liberă – la baia comunală unde se duceau să stea de vorbă. Băile publice erau o realizare a vieții romane pe care Shiu o aprecia din toată inima. Susținea că aburii favorizează meditația. Când el și Casca erau singuri, Shiu îi mai arăta unele tehnici ale *mâinii deschise* – dar niciodată în public. Casca voia să păstreze aceste tehnici doar pentru el. Probabil că va veni o vreme când îi for salva pielea, ca atunci pe navă.

Seneca a fost amabil și a onorat cererea lui Shiu de a trimite o scrisoare de mulțumire lui Corvu referitoare la bunătatea arătată prietenului său. A precizat și că va menționa lui Cæsar numele școlii galice data viitoare când îl va întâlni. Scrisoarea a făcut ca Shiu să fie mereu binevenit în școală. Nu prea au fost probleme referitoare la acordarea de zile libere; Crespas a spus că era de acord ca să i se acorde ocazional lui Casca privilegiul de a merge în oraș, iar Corvu a observat că dacă uriașului i se acorda oarece libertate, era mai ușor să te înțelegi cu el pentru că atitudinea sa se îmbunătățea.

Între timp, Jubala urmărea tot ce se întâmpla, iar inima-i era la fel de neagră precum chipul. *Într-o zi*… și-a promis sieși. *Într-o zi, câine alb*…

Casca era aproape pregătit. Ar fi luptat chiar și mai curând, dar Corvu îl păstra pentru un mare festival ce urma să aibă loc. Era sigur că acolo că va da lovitura, pentru că va fi prezent cu siguranță și împăratul. Și dacă îi va plăcea ce va vedea, Fortuna cobora asupra școlii.

Într-un târziu Corvu a anunțat că Casca va lupta în marele Circus Maximus cu alți gladiatori de elită. Casca se simțea pregătit, dar Corvu i-a intensificat antrenamentul și mai mult. L-a pus să ridice greutăți, să alerge și să înoate pentru a-și întări plămânii. El știa foarte bine că un om care-și pierde suflul este cel mai vulnerabil.

În emoția apropiatului său debut îi venea greu să creadă că ceea ce i se întâmplase era real. Cuvintele evreului, întâmplările din trecut – toate păreau a fi un simplu vis avut cu mulți ani în urmă. Doar când a primit o tăietură și-a reamintit totul… și teribilul pericol în care se afla. De câteva ori a trebuit să-și redeschidă rănile pentru a face ca procesul de vindecare să pară normal. La urma urmei, vrăjitorii erau arși de vii…

Crysos a devenit și mai atent cu Casca, procurându-i un supliment de bucăți de carne de la cantină, curățindu-i locul unde dormea.

— Crysos, ce dracu vrei de la mine?

Întrebarea seacă l-a luat pe sicilian prin surprindere. Dar, privindu-l pe Casca drept în ochi, i-a spus cu o voce cât de fermă a putut:

— Vreau să te ajut și astfel să mă ajut și pe mine însumi. În curând vei lupta, iar eu vreau să-ți fiu partener. Am ceva bani puși deoparte. Voi paria pe victoria ta și vom împărți profitul. Lasă-mă să te ajut. Promite-mi că atunci când îți vei dobândi libertatea vei aranja ca să o obțin și eu pe a mea. Îți pot spune multe care-ți vor fi de folos. Facem o înțelegere, stăpâne?

— Pe coaiele de alamă ale lui Jupiter, ai tupeu, Crysos! Și dacă tu ești gata să-ți pui banii la bătaie, eu voi face târgul cu tine. Chiar dacă n-am să pot obține *sabia-de-lemn*, rămâne șansa de a obține suficienți bani cât să ne răscumpărăm singuri plecarea de aici. Bine, Crysos. Din acest moment suntem parteneri. Dă-mi mâna!

Crysos era patetic de nerăbdător să strângă mâna musculoasă a lui Casca. Găsise ceea ce căuta încă de când tatăl său îl vânduse ca sclav în urmă cu douăzeci de ani pentru a-și plăti niște datorii la jocuri.

În timpul săptămânilor ce au urmat, afecțiunea lui Casca pentru Crysos a crescut, dar mai era cineva interesat, deși fără ca cei doi să știe. Jubala era atent, și aștepta… nu știa nici el ce, dar timpul îi va dezvălui… ca întotdeauna…

În noaptea de dinaintea festivalului Crysos a venit în cubiculul lui Casca și cei doi au vorbit îndelung, fiecare cântărindu-l pe celălalt. Casca a înțeles că sub înfățișarea de nevăstuică, Crysos era un uimitor izvor de cunoaștere și experiență, de care el va avea nevoie în vremurile ce urmau să vină.

Flacăra lămpii cu ulei tremura pe trăsăturile feței noului său partener, iar Casca a pus capăt zilei, trimițându-l pe Crysos să facă pariurile pe jocurile de mâine.

Da, se gândea el, chiar înainte de a adormi, *mâine*… *arena*…

19

Înainte de ivirea zorilor gladiatorii școlii galice au fost treziți, hrăniți și pregătiți pentru marșul către Circus Maximus. Prima lucire a luminii dimineții i-a prins pe drum către orașul lui Nero. Au intrat prin Porta Asinaria, trecând pe lângă apeductele lui Claudius și Marcian. La nord, templul lui Isis și Serapis era abia vizibil prin ceața dimineții, dar incantațiile preoteselor se auzeau clar, melodia ritmată onorând zeii Nilului. Melodia a trezit amintiri uitate în mintea lui Casca, dar gândurile sale conștiente se îndreptau spre ceea ce va aduce ziua de azi.

Corvu i-a condus spre locul unde Via Appia se intersecta cu Via Ostia la capătul sudic al lui Circus Maximus. Mulțimile se adunaseră, mulți fiind deja îndrumați spre locurile lor de către *locarii*. Mulți aveau coșuri cu dejunul și prânzul în ele. Și, destul de surprinzător, chiar și la acest ceas matinal, prostituate de ambele sexe făceau afaceri destul de bune pe sub arcele și pasajele ce duceau către arenă.

Primul lucru care l-a lovit pe Casca când au intrat pe culoarele ce duceau către zona unde urmau să fie echipați a fost mirosul… mirosul animalelor din cuști și al oamenilor ce urmau să lupte.

Acum era o asemănare între ei, dar aceasta se va schimba când animalele vor fi asmuțite asupra oamenilor.

Mârâitul profund al leului se suprapunea peste cel parcă de pisică al leopardului. Animalele știau că această zi era diferită de celelalte. Instinctul primar le spunea că în curând… foarte curând, va fi sânge.

Adia o briză ușoară, și Casca putea simți mirosul apelor Tibrului, aflat la doar 100 m depărtare.

Fiecare gladiator era singur, doar cu gândurile sale…

A fost adusă pâinea. Nu acea *panis sordis* a oamenilor simpli, ci *silgineus*, pâinea gustoasă, albă, a celor bogați. Casca nu mai mâncase vreodată așa ceva. Și-a umplut gura și a mestecat îndelung. Apoi, ca și ceilalți, a dat pe gât niște *posca*. Fără vin până după luptă… ceea ce însemna că mulți nu vor mai simți niciodată gustul vinului, pentru că aceasta va fi ultima lor zi.

Un *auctoratti*[1] din Dacia s-a întors spre Casca și i-a zâmbit ușor, cu voce joasă și moale.

— Soldat, acum e la fel ca înainte de începerea unei bătălii?

Casca l-a privit pe dac cu ochi serioși drept în față.

— Da. Așteptarea este la fel. Dar aici nu luptăm pentru o cauză sau pentru camaradul de alături. Luptăm pentru amuzamentul bestiilor de afară, a oamenilor din tribune. Ei sunt cei ce ar trebui să se afle în cuști. Iar noi ne vom duce acolo și ne vom ucide unul pe altul pentru plăcerea lor. Dar și a noastră. Fie ca zeii să ne ajute. Omul a fost făcut pentru luptă, iar când aceasta începe nu te poți ajuta decât dacă ucizi. Dar este ceva acolo ce putem cuceri.

Dacul a îngenuncheat lângă el.

— Ce anume, soldat?

— Sabia de lemn, a spus Casca printre dinții încleștați. Sabia de lemn este acolo. Dacă putem încânta bestiile care judecă, eliberarea ar putea veni astăzi. Și pentru această libertate, dacule, te voi ucide bucuros pe tine și pe toți ceilalți de aici. Asta e soarta noastră – ucide sau ești ucis.Ca la animalele din junglă – mănâncă sau vei fi mâncat. Iar astăzi, dacule, voi mânca.

Aflat încă în genunchi, dacul s-a îndepărtat de Casca, frica pătrunzându-i pe sub piele, intrându-i adânc în carne. Și-a întors privirea și a plecat. Le-a mulțumit zeilor săi că azi nu va lupta împotriva nebunului ăsta…

Spectacolul dimineții a început cu o înfruntare simulată între niște pitici în pielea goală care săreau și se loveau unul pe altul cu niște săbii de lemn. Au urmat și alte forme de divertisment, inclusiv o loterie în care câștigătorii au primit ca premii bani și sclave tinere.

Dar astea erau doar preliminarii.

Și a sosit timpul pentru sacrificii.

Trompetele au răsunat, stârnind ecouri pe sub structurile în formă de U ale Circului. Cei 75.000 de spectatori din tribune au tăcut. Au intrat preoții, pășind maiestuos către altarele din centrul Circului.

Erau ridicate altare închinate lui Jupiter și Marte. Preoții duceau un taur alb pentru sacrificiu, cu coarnele aurite și cu ghirlande de flori în jurul gâtului – dar cu un inel în nas, de unde era condus. Taurul privea când într-o parte când în alta, ochii înroșiți arătând că simte că această zi nu este una obișnuită. Mirosul sângelui acoperit cu nisip proaspăt a pătruns în nările taurului. Dar acesta nu simțea frică. Toată viața, încă de când a fost fătat, oamenii s-au purtat cu el cu blândețe, i-au dat cel mai bun nutreț și l-au spălat în fiecare zi.

Apoi s-a întâmplat.

[1] Auctoratti – oameni liberi care se angajau de bună voie ca gladiatori.

Picioarele i-au fost legate și a fost trântit pe o parte.

Taurul a scos un muget scurt, uimit, înainte ca cuțitul preotului să-i secționeze artera carotidă. Mintea animalului nu a realizat cu adevărat ce s-a întâmplat, trupul nici măcar nu a încetat spasmele morții, dar organele i-au fost scoase pentru a fi inspectate de oameni. Preoții au scos inima taurului și au pus-o în focul de pe altarul lui Jupiter, după care au anunțat – ca-ntotdeauna – că *omen (sorții)* erau favorabile/i și că jocurile puteau continua.

Publicul și-a urlat satisfacția.

Întregul efectiv de gladiatori a mărșăluit în jurul arenei Circului pentru ca toți cei din tribune să-i poată vedea bine. Gladiatorii erau echipați în felul a o duzină de națiuni. *Retiarii* cu plasele și tridentele erau urmați de un grup de prizonieri germani care fuseseră capturați în provinciile nordice. Numidieni supli și negri călăreau struți și zebre din Africa. Cuști cu lei și leoparzi. Sclave tinere aruncau flori și ghirlande din coșuri. Corurile cântau imnuri de glorie pentru Roma și zeii săi.

Ultimii au intrat în arenă *bestiarii*, cei ce vor lupta cu animalele. Unii erau înarmați cu săbii pentru ucis ursii. Alții purtau lănci pentru mistreți, cu garda circulară de fier la jumătatea lungimii. Această gardă avea rolul să prevină mistreții să alunece în lungul lăncii, după ce erau străpunși, și să-i sfâșie cu colții pe *bestiari*.

Ucigașii de animale au luat poziții în timp ce restul gladiatorilor s-au întors la răcoarea din interiorul Circului ca să-și aștepte rândul să intre în arenă. Preliminariile s-au terminat. Acum vor începe jocurile cu adevărat mortale.

Un zgomot adânc și puternic veni dinspre mulțime când animalele au fost eliberate în arenă. Aproape 150 au năvălit înăuntru. Unele, precum căprioarele, alergau cu ochii larg deschiși. Altele își urmăreau metodic prada. Marile feline s-au lungit pe nisip, lângă margini așa cum ar fi făcut și niște pisici domestice. Tauri, antilope, hiene se amestecau confuz. Câțiva câini sălbatici cu tăciuni arzând legați de coadă alergau, zăpăcind și mai mult celelalte animale. Strigătele „*Ucide*! *Ucide*! *Ucide*!" răsunau în tot Circul.

Și au ucis.

Oameni și animale.

Măcel…

Casca a aruncat o privire rapidă afară și a văzut un leopard târând un copil către un colț liniștit unde să se bucure de prada sa. Bestia a început să mănânce fața victimei. Casca s-a întors dezgustat. Asta nu era treaba soldățească pe care o cunoștea el. A ucide era ceva natural… dar să hrănești bestiile, nu.

Unui spectacol i-a urmat un altul. Într-o diversiune plăcută, un mare număr de criminali condamnați au fost trimiși în arenă pentru a se ucide unul pe altul – apoi au fost dezlănțuiți leii să-i omoare și să-i mănânce pe supraviețuitori. Unei depravări demente i-a urmat o alta, saturând simțurile romanilor… Sub arcade și alcovuri,

tariful târfelor s-a triplat… Măcelul a continuat până după prânz, doar cu pauze scurte, timp în care era împrăștiat și nivelat nisip curat în arena Circului. Mișto spectacol! Șaptezeci și cinci de mii de spectatori… *Ticăloși demenți*, se gândi Casca și și-a întors atenția asupra propriului grup.

Corvu le-a adus la cunoștință programul zilei. Ei urmau să lupte ca o echipă. Vor fi 50 de oameni în echipamentul și armurile tradiționale ale gladiatorilor *secutores*[2], cu peștele simbol al galilor pe căști. Ei se vor confrunta cu un număr egal de daci echipați precum tracii cu săbii grele, curbate, și paveze mici de alamă în loc de scuturi. Săbiile trace curbe erau mai lungi decât ale lor *gladius iberius*, dar avea niște dezavantaje – mai ales când lovitura era directă.

Gândurile lui Casca s-au îndepărtat de la cele prezentate de Corvu. Încă un miros s-a alăturat odorilor existente de sânge și animale care umpleau întreaga structură. Acum, mirosul de oameni excitați năvălea dinspre tribune. Casca putea vedea imaginea pasiunii depravate pe chipurile spectatorilor. Doar vestalele virgine păreau a încerca să-și mențină un oarecare aer de demnitate. Ele urmăreau ce se întâmpla ca și cum ar fi fost o povară prea grea pentru sensibilitatea lor și ar fi preferat să se roage într-un templu curat și plăcut. Iar la capătul opus al arenei, gladiatorii din școala dacică vor asculta și ei aceleași cuvinte de informare. Aceasta va fi o luptă în care doar supraviețuitorii părții învingătoare vor mai ieși din arenă.

Și clipa a sosit.

Maestrul de ceremonii al jocurilor a dat semnalul. Trompeții au suflat în alămurile lor. Gladiatorii veterani se aflau în primele rânduri. Casca și ceilalți au intrat în ritmul pașilor și au mărșăluit în arenă. Vocea lui Corvu i-a urmat, amintindu-le să-și onoreze școala și să facă un spectacol reușit.

Fiecare școală a mărșăluit prin arenă, apoi s-a întors apoi cu fața spre loja împăratului. Acolo, divinul Nero se juca cu sânii noii sale amante, Acte, o blondă plăcută de vreo 19 ani, o târfă de pe stradă care nu reușise să se „impună" în cariera ei. Nero își ținea mâna în *stola* ei, neatent la orice altceva, până ce Burrus, prefectul Prætorienilor, i-a atras atenția asupra oamenilor din arenă.

Luându-și mâna de pe sânii Acteei, s-a întors cu fața către suta de oameni de jos. Într-un singur glas, gladiatorii au strigat: „*Ave Cæsar, morituri te salutant*!" Caius Nero a făcut un mic semn ca răspuns la salutul lor, apoi către maestrul jocurilor ordonându-i să înceapă.

Cei din fruntea celor două companii s-au separat în grupuri egale. Casca a pus ochii pe un grec înalt și a luat poziția clasică defensivă în locul celei de atac, lăsând ca acțiunile sale să spună că era nesigur și dându-i uriașului grec impresia că e gata să cedeze.

[2] secutor/secutores – clasă de gladiatori din vechea Romă. De obicei era înarmat cu o sabie scurtă, o gladius sau un pumnal și un scut greu. Erau antrenați să lupte cu *retiarus* (gladiatori ce purtau o armură ușoară, un trident și o plasă).

Gladiatorii s-au apropiat.

Strigătul său răsuna deja când brațul cu sabia al unuia dintre camarazii lui Casca a fost retezat de sabia curbată a oponentului său dac. Victoriosul nu a avut timp să-și *termine* victima înainte ca și el la rândul său să cadă ținându-și burta cu mâinile, în încercarea de a-și împiedica intestinele să se reverse pe nisip. Oamenii se răsuceau și se învârteau, schimbându-și oponenții iar și iar.

Casca își ținea ochii pe grec, lăsându-l să-l împingă tot mai departe de bătălia principală, departe de marele grup de *măcelari*. Separându-se singur de grămadă, Casca știa că spectatorii îl vor vedea mai îndeaproape, ceea ce era dovedit de zbieretele mulțimii *Lașule*!, și îndemnul de a lupta. De asemenea îl încurajau pe grec să-l termine pe porcul ăsta. Sabia curbă a grecului a lovit repetat în micul scut al lui Casca. Se părea că vrea să-l doboare prin epuizare. Fiecare lovitură lăsa semne adânci în scutul de aramă și trimitea vibrații puternice în tot brațul. Unul dintre colegii grecului a vrut să-i vină în ajutor, dar acesta l-a îndepărtat cu un semn. Nu voia ajutor ca să-l ucidă pe acest oponent. *Bine*, se gândi Casca. *Bine. Lasă-i pe ceilalți să se omoare unul pe altul. Dacă îi rezist ăstuia până ce șansele se reduc, atunci…*

Mulțimea urla și le făcea semne cu mâinile favoriților lor. Câteva femei se pariaseră pe ele însele ca sclave și chiar acum erau la picioarele noilor stăpâni. Alții din tribune stăteau cu ochii holbați de excitare sexuală în timp ce trupurile le erau străbătute de fiori… ca și cum ar fi făcut dragoste și tocmai erau ajunși la momentul climatic.

Venise timpul. Cele două echipe erau reduse la efective egale; mai rămăseseră circa douăzeci de oameni. Casca a rânjit la grec, dinții albi ivindu-se pe sub apărătoarea nazală a căștii.

— Grecule! l-a strigat. Libertatea este la doar o *sabie de lemn* depărtare!

Își scoase casca, lăsând mulțimea să-i vadă chipul. Faptul în sine l-a făcut să iasă în evidență față de ceilalți. Și-a aruncat casca spre grecul uimit și a luat o poziție joasă, aproape lungit pe nisip, cu sabia în lateral și partea plată în sus. I-a făcut semn să se apropie.

— Hai, vino, iubitor de băieți, l-a tachinat. Vino, eroule.

A fentat o lovitură scurtă și a făcut o tăietură în umărul stâng al grecului, suficientă să-l scoată din sărite. Grecul a urlat și s-a abătut asupra lui Casca precum o tornadă, dând lovitură după lovitură. Mulțimea zbiera aprobator. Casca l-a lăsat să ajungă aproape deasupra lui, și atunci, cu o mișcare rapidă, curată, s-a întors într-o parte față de grec… aproape ca și cum se pregătea să fugă de acesta.

Grecul urla de plăcere lovind din ce în ce mai tare. Lovea scutul lui Casca în încercarea de a-l ocoli. Apoi, când Casca și-a terminat răsucirea, piciorul lui stâng ajunsese între picioarele grecului. Scurt, l-a lovit pe acesta cu călcâiul în testicule.

Spectatorii au mugit în hohote de râs la vederea uimirii grecului care încerca să rămână în picioare, deși se prăvălea în nisip. Toți au înțeles că Casca s-a jucat cu ei și cu grecul, dar romanii aveau un bun simț al umorului și nu s-au supărat. În urale, au întors degetul mare în jos, împotriva fostului lor favorit. Grecul era lungit în nisip, ținându-și testiculele în mâini.

Casca și-a ridicat sabia și s-a întors spre împărat pentru a primi semnalul. Nero râdea atât de tare de șmecheria lui Casca încât fu cât p-aici să se sufoce cu o bucată de rodie. Continuând să râdă, a făcut gestul ce însemna uciderea gladiatorului.

Deasupra grecului, Casca ținea sabia ridicată. Ochii omului nu cerșeau îndurare. Și-a plecat capul, gata să primească lovitura.

— Fă-o cum trebuie, romanule, spuse cu voce joasă. Așa cum trebuie.

Casca a confirmat cu o înclinare a capului, fața strălucindu-i de sudoare.

— O voi face repede, grecule. Pacea fie cu tine!

Un șuierat, o izbitură *thunk*! și grecul a fost decapitat. Sângele arterial a împroșcat nisipul răscolit. Apoi, Casca a alergat lângă camarazii săi care erau încă angajați în lupte și a început să-i organizeze. Pe măsură ce doborau un adversar, împreună îl luau în primire pe următorul… până ce școala dacică nu a mai avut nici un reprezentant. Doar morți și muribunzi răspândiți pe nisipul arenei. Unora li se permitea să rămână în viață, deși învinși, dacă luptaseră bine. Asupra învingătorilor se aruncau bani din cei câștigați de spectatori prin pariuri. Câțiva au strigat cerând acordarea *săbiei de lemn* lui Casca pentru modul cum l-a înșelat pe grec, dar nu au fost destui, așa că solicitarea a fost ignorată de împărat care a reînceput să se joace cu sânii Acteei, în timp ce pretorienii vegheau asupra lui.

Supraviețuitorii s-au întors în interiorul răcoros al Circului, unde au cerut vin și și-au îngrijit rănile. Îngrijitorii au scos cadavrele din arenă folosind prăjini lungi cu cârlige. Camarazii l-au felicitat pe Casca pentru victoria sa, iar Crysos l-a ajutat să-și desfacă curelele și să-și dea jos armura.

— Vezi, stăpâne, ți-am spus eu că vei câștiga simpatia mulțimii. Libertatea nu este departe. Acum ei îți știu numele și vor fi atenți la tine la viitoarele jocuri. Luptă bine și folosește-ți mintea și va veni ziua când putem scăpa amândoi din magazia asta de hoituri. Suntem cu 50 sesterți mai aproape. Ne-am dublat banii.

După ce l-a șters pe Casca cu buretele, Crysos a mers să-și facă datoria și față de ceilalți, ducându-le vin și *posca* celor care cereau.

Fiecare rănit străpungea atmosfera grea cu strigăte, atunci când *doctorii* se foloseau de remediile lor favorite: cauterizau rana cu o lamă înroșită în foc, sau, dacă era vorba de o împunsătură, o lărgeau și o astupau cu smoală fierbinte. Tratamentul acesta *blând* îl făcea întotdeauna pe pacient să zbiere până leșina, ceea ce se întâmpla destul de repede. În timpul *tratamentului* doctorii discutau între ei diverse aspecte

profesionale… și despre ultima teorie medicală referitoare la lăudabilul puroi și beneficiile acestuia asupra unei bune sănătăți.

Oamenii care puteau merge se duceau singuri înapoi la școală. Cei care nu puteau erau duși cu niște căruțe trase de măgăruși. Pentru ei jocurile erau terminate, dar urletele din arenă i-au urmat până la periferia Romei. Jocurile au continuat până noaptea, iar Roma a obosit ca o curvă datorită sângelui și măcelului.

20

Prima permisie a lui Casca în Roma a fost memorabilă. În lunile precedente a fost curios în legătură cu orașul de dincolo de ziduri. Evident, auzise povești, dar odată intrat prin Porta Ostia impactul celui mai mare oraș de pe pământ a fost aproape prea mare pentru ca simțurile sale să-l asimileze imediat. Adevărat, auzise că dacă n-ar fi fost grânele pe care corăbiile le aduceau în mod constant din provinciile africane, ar fi fost imposibil marelui oraș să mențină populația de peste un milion de locuitori, dar astea au fost doar vorbe pentru el. Văzând acum cu proprii săi ochi marea extindere a orașului viermuitor își dădea seama că era imposibil de imaginat câți oameni reprezintă un milion. La naiba!

Mergea pe străzile bătute de vânt întrebând din când în când despre direcție. Viermuiala de oameni era de necrezut… negustori ce-și vindeau bunurile venite din depărtări precum Britania sau Mauretania… bijutierii care ofereau mărfuri ce decorau decolteurile și degetele celor bogați cu perle și pietre prețioase… măcelari care vindeau miei și capre tăiate pentru bucătăriile din oraș… Nu se găsea carne de vită. Acestea erau folosite mai ales pentru sacrificii.

Trecu pe lângă docurile Tibrului și docherii ce cărau pe umeri grânele venite din Egipt în depozite de unde erau zilnic împărțite ca beneficiu celor ce dețineau cetățenia romană. S-a îndreptat spre est către Forum, fizicul său musculos atrăgând privirile interesate ale matroanelor romane, dar momentan el era prea prins de imensitatea orașului și milionul său de oameni, ca să profite de oportunitățile evidente.

Trecu pe Agiletium, o stradă aflată imediat la nord de cea mai coruptă altă stradă din oraș – și deci din lume – Suburra. Își planifică în minte să se întoarcă aici mai târziu. Unele clădiri păreau destul de interesante…

Dar în această primă zi știa unde vrea să meargă. Rezistând insistențelor bărbierilor de a se bărbieri – se știa că tocesc intenționat lama bună a bricelor – Casca a ajuns într-un târziu la băile din Sura. Aici se permitea accesul sclavilor, atât timp cât nu provocau probleme și cedau întâietate oamenilor liberi și nobilimii. Era aproape miezul zilei. Odată intrat, Casca s-a dus direct la baia de aburi. Și-a scos tunica și a

lăsat-o într-unul dintre micile cubiculuri-garderobă și a intrat în baie. Acolo în colț, șezând tăcut, cu ochii închiși meditativ în timp ce inspira adânc vaporii, se afla Shiu.

Când Casca s-a apropiat, spuse fără a deschide ochii:

— Bine ai venit, năsosule. A trecut mult timp și m-am dezobișnuit de mărimea trupului tău care încearcă să se integreze în spațiul normal.

— Tze, viperă cu ochii oblici, tu poți spune vreodată ceva de-a dreptul?

Tze izbucni în râs. La auzul hohotelor familiare Casca și-a dat seama cât de multă plăcere îi face prezența omului galben și cât de mult i-a lipsit.

Erau singuri în camera de aburi. Era plăcut să simtă vaporii pătrunzându-le adânc în plămâni, și să simtă sudoarea curățindu-le trupul. Shin Tze ședea placid, cu mâinile în jurul genunchilor, balansându-se ușor înainte și înapoi, părând a avea o eternitate în care să nu facă nimic altceva în afară de a se bucura de gândurile și simțurile sale. O lungă perioadă de timp cei doi au stat tăcuți.

De la ultima lor întâlnire, Casca a luptat de multe ori și s-a ales cu oarecare faimă. Era un fel de satisfacție pentru omul de pe stradă să-i cunoască numele și să-i recunoască chipul, să se apropie de el și să-l atingă ca să aibă parte de noroc. Era plăcut să-și vadă numele scris pe pereții din oraș, dar pentru cât timp? Prezența aici a lui Shiu îi reamintea de învățăturile acestuia, că nimic nu este veșnic. Nici măcar statusul de cel mai faimos gladiator al Romei nu putea continua prea mult. Fie și pentru faptul că erau probleme cu rănile sale care se vindecau prea repede. Din fericire era foarte, foarte bun cu cuțitul și nici nu primise încă o lovitură care ar fi trebuit să-l ucidă, dar într-una dintre zile se va întâmpla… și-atunci?

Se întinse pe burtă pe banca de piatră și și-a întors fața către prietenul său din îndepărtatul ținut Khitai.

— Shiu. Vrei să știi cât mai multe despre mine. Cred că a venit timpul să-ți spun. Poate că mă poți ajuta.

Shiu a dat ușor din cap, cu ochii în continuare închiși, dar Casca știa că l-a auzit.

— Bine, prietene așa zis vechi. Te ascult, că tot n-am altceva de făcut.

Și în următoarele trei ore Casca și-a spus povestea – spre încântarea și uimirea lui Shiu. Casca a tăcut numai atunci când a intrat cineva în încăpere. A reușit să-i determine pe noii veniți să iasă imediat doar uitându-se urât la ei de parcă le-ar fi sugerat că nu este mult diferit de un tâlhar sau un ucigaș – nimic concret, doar un aer sinistru.

Casca și-a terminat povestea, punându-l pe Shiu în temă cu toate informațiile referitoare la Crysos și aranjamentul cu patricianul Crespas.

Câteva clipe, Shiu a rămas tăcut. Apoi, pentru prima oară de când Casca începuse să povestească, și-a fixat ochii veseli, mereu întrebători asupra musculosului său prieten. Șuieră printre dinți, ca întotdeauna când era cuprins de gânduri importante, și făcu o plecăciune adâncă.

Casca spuse ușor iritat:

— Despre ce e vorba? Asta-i tot ce poți? Nu poți spune nimic?

Zâmbind, Shiu și-a ridicat capul.

— Năsosule, te onoram pentru viața ta îndelungată. Adu-ți aminte că pe meleagurile mele vârsta este foarte respectată. Ești unul dintre cei mai bătrâni oameni pe care i-am întâlnit, chiar dacă arăți atât de tânăr.

— Nu mă crezi?

— Ba da. Sigur că te cred, prietene. Dar condiția ta fizică ridică niște întrebări foarte interesante.

— Ce întrebări, nevăstuică galbenă?

— Ah? Nevăstuică zici, tu, monstruoasă gorilă roz? Așa să fie. Ascultă nevăstuica și poate că amândoi vom afla mai multe. Zici că forma ta fizică este un dar dat de semizeul creștin, Isus. Trebuie să ai grijă mare cu darurile oferite de zei. Nu sunt totdeauna ceea ce par a fi. Ia seama, prietene. Care va fi efectul de durată al dezvoltării tale? Zeul tău crucificat a spus: „*Așa cum ești acum, așa vei rămâne*." În ce sens? Vei rămâne la fel în ceea ce privește gusturile și temperamentul? Sau, precum viermele de mătase care devine fluture, vei deveni ceva mai mult decât ai fost la începuturi? O vreme am crezut că oamenii își schimbă atitudinea pe măsură ce trupul li se modifică odată cu vârsta, că procesul de îmbătrânire provoacă niște modificări la diverse vârste. De exemplu, unui bătrân nu-i plac zgomotele puternice, în timp ce un copil nu se mai satură de ele. Gusturile noastre culinare și – ah! – cele referitoare la femei se schimbă odată cu vârsta.

Dar, aparent, tu nu îmbătrânești fizic. Se aplică asta și asupra altor simțuri și alte alea? Este fascinant. Trebuie să mă gândesc foarte mult la problemele tale înainte de a îndrăzni să fac vreo sugestie. Dar vreau să te gândești asupra unui lucru: într-o zi du-te în Est. Dincolo de Indus, în Khitai, ținutul meu de baștină. Acolo vei găsi înțelepciunea adunată de secole și trecută de la un învățat la altul, fiecare adăugând mica sa contribuție la total. Vei cunoaște acolo oameni care să te ajute să-ți ușurezi povara, iar tu vei ajuta prin adăugarea ei la Cunoașterea din Lume. Ceea ce mi-ai spus acum mă obligă să mă întorc acasă după atât de mulți ani. Această Cunoaștere a ta nu trebuie să se piardă. Când voi pleca, vino cu mine, pentru că deși tu ești mai bătrân ca mine, mă simt ca un tată pentru tine, și am stânjenitor de multă grijă față de tine și bunăstarea ta. Adevărat, năsosule, se poate spune că în ciuda urâțeniei tale, a pielii pale ca de pește, a mușchilor tăi nemaipomenit de mari și a nasului monstruos, țin la tine ca la un fiu. Vino cu mine în Khitai, la mânăstirea fraţilor mei. Poate că toate minţile noastre reunite gândind la situaţia ta vor aduce nişte răspunsuri.

Casca a întors capul şi şi-a închis ochii pe jumătate.

— A naibii sudoare, face ochii să lăcrimeze, a mormăit.

Și, punând un braț în jurul umerilor lui Shiu, a spus:

— Când voi fi liber, voi veni cu tine. Indiferent unde ne va duce drumul, frățioare, voi merge cu tine în țara ta. Poate că ai dreptate. Poate că putem afla mai multe despre mine și ceilalți implicați în această situație. De exemplu, în acest moment nu sunt prea sigur că vreau să-mi schimb condiția, chiar dacă aș putea. Viața începe să fie destul de bună pentru mine. Dacă nu mă maturizez în felul unui om care îmbătrânește, măcar acum am destui bani ca să-mi pot permite unele lucruri pe care nu mi le-am putut oferi mai înainte.

Știi ce vreau să spun: hrană bună, vin bun… și o grămadă de târfe tinere și sănătoase, doritoare să ofere servicii nelimitate sărmanului meu trup. Și nu cred că am o musculatură prea dezvoltată. Și nici nasul nu este prea mare. Problema este că al tău este prea mic, iar fața ta pare că a fost lovită de careva cu o lopată chiar peste nas. Uite! De câteva luni voiam să-ți răspund la prostia asta cu „năsosu".

Shiu a zâmbit, apoi a chicotit, după care amândoi au izbucnit în râs ca doi nebuni în camera cu aburi.

După ce s-au îmbăiat și în *caldaria* s-au îmbrăcat și au părăsit baia. În stradă, Shiu și-a luat rămas bun și a dispărut în mulțime.

Casca s-a hotărât să se răsfețe puțin. A chemat o litieră și s-a lăsat purtat înapoi la școală ca și când ar fi avut sânge regal. *Pe toți zeii*! Viața putea fi bună. Poate că lucrurile nu erau chiar atât de rele. *La urma urmei, mai am dor cu puțin mai mult de doi ani până ce am să pot pleca, iar pentru un om cu longevitatea mea, asta e nimic. Trebuie doar să am grijă, asta-i tot. Doar să am grijă…*

Soarta lui Casca continua să se îmbunătățească. O victorie în arenă a fost urmată de alta. Unul câte unul, marii campioni ai jocurilor au căzut sub sabia sa. În curând, numele său era cel mai adesea scris pe pereții caselor din Roma. Femeile oftau cu gândul la el și la îmbrățișările lui, și-și trimiteau sclavele cu daruri ca să-l atragă în vilele lor. Pe unele le accepta, dar de obicei prefera să le cucerească singur. Pentru el, nobilele matroane erau nițel cam ciudate în fanteziile lor sexuale. El era genul de om care acționa tradițional, iar acele ciudate activități de grup în care ele încercau întotdeauna să-l atragă erau cam prea mult pentru un băiat de la țară ca el. Nu că ar fi fost împotriva unor asemenea lucruri precum o pălmuță trasă peste un cur tare în focul pasiunii, când era bine *așezat în șa*. Chiar și o mușcătură zdravănă nu era chiar atât de rea. Dar… tot ce a primit de la curveturile din înalta nobilime a Romei era distracția de a le privi cum își fac rutina încercând să-l excite, ca să treacă la treabă. *Shit*! *Astea sunt patetice*! Habar nu au ce trebuie să facă pentru ca să-l excite. Dacă Salome ar mai fi fost în viață, ar fi putut face o avere învățându-le pe târfele astea din înalta nobilime cum să-și folosească *echipamentul*. Pentru că femeile din Est – mai ales cele din Asia Mică – păreau a avea întotdeauna o clasă peste cele din Nord. Într-adevăr… *aceste fermecătoare frumuseți din Siria și Persia își cunoșteau foarte bine*

șmecheriile… Doar ce se gândea la ele și era de ajuns pentru el să lase totul baltă și să alerge la cel mai bun bordel specializat în *importuri*.

Crysos era extaziat.

Câștigurile lor crescuseră cât o mică avere. Adevărat, *sabia de lemn* nu a ajuns până acum în mâna lui Casca, dar banii curgeau. Deja aveau mai mult de 20.000 sesterți depuși la o casă locală care oferea servicii bancare. Dacă tot trebuia să fii sclav, era mai bine să fii un sclav roman. Așa puteai măcar să ai proprii tăi bani – ba chiar să ai și proprii tăi sclavi. Acum, dacă Casca va fi de acord, îl va aborda pe Corvu ca să-l întrebe ce preț cere pentru libertatea sa. Cu siguranță, Corvu l-ar lăsa pe Crysos să plece pentru vreo două mii de sesterți.

Deocamdată nu se putea negocia pentru Casca. Proprietarul său câștiga o avere la jocuri și nu era nici o șansă de a-l convinge să-l elibereze pe Casca înainte ca înțelegerea să expire, dar ca om liber, Crysos putea să îmbunătățească statusul amândurora în lumea din afară și să-i pregătească pentru ziua când Casca va fi eliberat…

Singura problemă era Jubala…

Uriaşul numidian îi urmărea îndeaproape. Nici chiar Corvu nu era la fel de atent ca el. Era ceva ciudat cu Casca şi va afla ce anume chiar dacă ar fi trebuit să-i zdrobească acestuia toate membrele unul câte unul. Ciudat… În primul rând, de ce Casca nu arăta nici un semn de slăbiciune din cauza rănilor?

Desigur, Jubala nu a luptat în aceleași confruntări la care participa Casca. Deocamdată era păstrat pentru ceva special unde, echipat într-un exotic costum african, va lupta împotriva arabilor călare. Pentru aceasta și-a ales armele sale favorite, lancea ușoară și sabia lungă, curbată, a deșertului. Privea viitorul cu încredere, dar victoriile lui Casca au continuat să-i lase un gust amar. Când se gândea la roman buzele i se deschideau într-un rânjet ca de rechin.

De fiecare dată când Casca a luptat, ura lui Jubala pentru demonul cu piele palidă a crescut tot mai mult. Frustrat, ar fi plecat din școală ca să găsească o altă victimă cu care să se hrănească pe sine și pe zeii săi.

Tibrul putea păstra și ascunde un număr aproape nelimitat de cadavre în apele sale învolburate și în vârtejuri. Nimeni nu se uita îndeaproape la morți. Dacă vreunul ieșa la suprafață în apropierea unei reședințe, proprietarul își punea sclavii să-l împingă doar înapoi în curentul apei care-l ducea dincolo de Ostia, în largul mării.

Dar privirile întunecate ale lui Jubala n-au trecut neobservate. Crysos l-a observat. De câteva ori, Jubala a încercat să-l facă să vorbească despre partenerul său. Nici o șansă. Crysos știa un lucru – și-l știa bine – cum să descopere un mincinos, mai ales unul periculos. A păstrat distanța față de Jubala și încerca să stea pe lângă Casca

atunci când negrul era prin apropiere. Dar situația a devenit oarecum dificilă pentru el. În mod repetat l-a avertizat pe Casca în legătură cu Jubala, spunându-i că va veni o vreme…

Casca zâmbea doar aprobator:

— Nici o problemă, Crysos. Știu ce se întâmplă și știe și Corvu. Eu și cu negrul ne vom regla conturile în curând. Deocamdată, doar ține-te departe de el.

21

Casca a continuat să fie triumfător la jocuri, luptând nu doar în Roma, ci și în câteva tururi desfășurate în orașele din apropiere aflate între Neapolis, la sud, și Bologna, la nord. Faima i-a adus fani și admiratori. A devenit unul dintre marii gladiatori.

Regulile din arenă erau simple. Urmai ordinele. Dacă luptai cu cineva dintr-o școală adversă, după ce-l învingeai, aveai opțiunea de a-l ucide sau de a-l cruța. Numai când era prezent împăratul, dreptul de viață și de moarte îi aparținea acestuia. Gloata încerca să influențeze decizia gladiatorului urlând *Mitte*! (lasă-l să trăiască!) sau *Iugula*! (jugulara – taie-i gâtul!). Totuși, hotărârea de a cruța viața unui oponent învins când aveai șansa era considerată o prostie periculoasă. Data viitoare când luptai cu el, s-ar fi putut ca tocmai el să te *termine*.

Jubala își formase propriul lui cerc de fani și admiratori – și nu a cruțat niciodată un adversar învins. Admiratorii săi știau că vor fi îndreptați către un sfârșit climactic. Jubala cu piele aproape neagră lucind de sudoare peste mușchii bine reliefați. Când era el însuși rănit, multe dintre fanele sale picau în extaz la vederea lui lingându-și propriul sânge care contrasta total cu pielea neagră… ca un animal care-și lingea rănile… Jubala ucidea așa cum majoritatea dintre oameni făceau dragoste, cu pasiune și necesitate.

Iar ura sa aproape demențială împotriva lui Casca continua să crească. De fiecare dată când se întâlneau, sau măcar își încrucișau privirile, încerca să și-o manifeste cât de mult putea… ca un tsunami care trebuia să-l înece pe roman. Dar Casca râdea doar, făcând mișto de forța negrului și refuzând să-i recunoască superioritatea. Jubala știa prea bine că nu poate provoca o luptă în interiorul școlii, pentru că, deși era adorat de gloată, el continua să fie proprietatea școlii. Corvu l-a prevenit că dacă stârnește rahatu', el personal va supraveghea castrarea sa și-l va da, legat, drept hrană animalelor din arenă.

Singurul lucru mai important decât deținerea unui luptător profitabil era menținerea ordinii și disciplinei. Dacă doar o singură dată gladiatorii cred că pot lua ei singuri decizii, cine ar putea spune unde se va ajunge? Ca afacerist, Corvu ar fi

preferat mai degrabă să-l termine el însuși pe unul dintre proprii săi oameni ca un exemplu cum trebuie tratat un provocator de probleme care-i putea face necazuri în viitor. Bătrânul Crassus a avut dreptate când a crucificat 6.000 de sclavi pe Via Appia, între Capua și Roma. Se revoltaseră fiind conduși de gladiatori. Corvu nu va lăsa să se întâmple asemenea rahaturi în școala sa – iar Jubala știa asta.

Dar Dacă Jubala nu se putea atinge de Casca, îl putea avea pe Crysos.

Sicilianul era un sclav neimportant. Corvu l-ar fi putut biciui pe Jubala pentru uciderea unui sclav *de casă*, dar numai atât – și nici măcar n-ar fi fost biciuit atât de zdravăn încât să fie schilodit. Nu avea fiecare om o slăbiciune? Oricare ar fi fost slăbiciunea lui Casca, desigur că Crysos o cunoștea. Jubala știa că în cubiculul său și numai în prezența lui Crysos, Casca făcea niște exerciții ciudate. Niște ritualuri magice? Îl folosea pe Crysos ca pe un fel de ajutor la antrenamente? Înseamnă că era ceva eficient, pentru că romanul învingea mereu în lupte.

Așa că…

Jubala l-a încolțit pe Crysos. Acesta a simțit că-și pierde răsuflarea. Plămânii păreau să se spargă în timp ce încerca să respire, dar, indiferent ce-i acoperea nasul și gura, era prea strâns. Simțea că-i plesnesc ochii în cap… și totul s-a întunecat.

Jubala l-a dus pe Crysos din holul interior în care îl prinsese, în zona de antrenament închisă ce era utilizat doar în zilele ploioase. Acolo nu putea nimeni să vadă ce urma să se întâmple. Împiedicându-și victima inconștientă să scoată vreun sunet, l-a legat pe Crysos de unul dintre stâlpii pe care se exersau loviturile cu sabia. Și a îngenuncheat abia vizibil în întuneric. Singura lumină palidă venea de la o fereastră de sus ce lăsa să pătrundă lumina palidă a lunii.

Crysos s-a zbătut puțin, apoi s-a trezit cuprins de confuzie și panică. Unde se afla? De ce? *De ce atârn aici*? Jubala a așteptat, lăsându-l pe Crysos să fie mai întâi cuprins de teama de necunoscut înainte de a-și dezvălui prezența.

Crysos a încercat să strige, dar cârpa din gură i-a înăbușit efortul, făcându-l aproape inaudibil. Și-a închis ochii, încercând să-și stăpânească panica. Când i-a deschis din nou, aproape că a leșinat. Primul lucru pe care l-a văzut au fost dinții ascuțiți ai lui Jubala la doar câțiva centimetri de fața sa, lucind în lumina slabă.

Jubala s-a ridicat și, luând brațul lui Crysos în mâna sa neagră l-a eliberat din legături.

— Piticanie, l-a întrebat încet, care este slăbiciunea lui Casca? Ce faceți voi în cubiculum? Care sunt șmecheriile folosite ca să obțină victoriile? Spune-mi și vei trăi. Refuză și vei avea parte de ceva mai rău decât moartea.

Duritatea celor spuse de Jubala, ritmul sec al cuvintelor, nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor sale. Crysos a dat din cap de sus în jos până ce Jubala i-a scos

călușul. Dar i-a strâns gâtul cu mâna pentru a-i opri orice eventual strigăt pentru ajutor, chiar înainte de a începe. Apoi a întrebat din nou:

— Ai de gând să-mi spui, piticanie?

De frică, Crysos tremura ca o cârpă. În ultimele luni, Jubala nu scăpase nici o ocazie că să-l intimideze sau să-l agreseze. De multe ori a fost încolțit de negru și amenințat cu orice, de la a fi mutilat la mai rău – sau i-a oferit mită în bani. Până acum reușise să găsească tăria de a refuza pretențiile lui Jubala, sau fugea lângă Casca, sau lângă alți profesioniști. Avea prieteni printre ei și era o prioritate pentru el din a le face favoruri celor mai duri. Dar acum… Jubala a pus mâna pe el.

— Vorbește, piticule!

Ochii lui Crysos s-au umplut de lacrimi. Și-a curățat gâtul după ce i-a fost scos călușul, gustul de fiere din gură datorându-se fricii. Firul vieții îi ajunsese la capăt. Și-a deschis gura.

Jubala a așteptat, acum fiind sigur că l-a înfrânt pe micuțul sicilian.

Crysos și-a curățat din nou gâtul, și a scuipat o flegmă direct în fața torționarului său. Jubala a rânjit și s-a șters neglijent.

— Destul de bine, piticule. Când vei fi gata să vorbești, dă doar din cap și durerea va înceta.

Crysos a gemut în sinea sa și s-a rugat tuturor zeilor de pretutindeni să-i dea tăria de a rezista. Era sigur că Casca sau vreuna dintre gărzi va sosi în curând… sigur așa se va întâmpla.

Jubala și-a început *munca*. Mai întâi brațele. Apoi picioarele. Bucată cu bucată, a trecut prin orele nopții, și numai când prima lucire a zorilor a trecut prin mica fereastră, s-a oprit și a lăsat trupul care fusese al lui Crysos, sclavul. Pe când își ștergea de piept mâinile însângerate, regreta că nu avea timp să mănânce inima victimei sale… dar mai era și Casca. *Curând. Oricum nu aveam nevoie de ceea ce mi-ar fi putut spune piticania. Eu sunt un bărbat mai tare și un luptător mai bun. Casca va lupta cu mine… curând.*

Când a fost găsit cadavrul lui Crysos și Casca l-a văzut, geamătul ieșit din pieptul lui ar fi putut dărâma zidurile. Instinctiv a știut că Crysos a fost ucis din cauza sa. A răcnit:

— Jubala! Unde ești?

Ceilalți s-au dat la o parte din calea sa. Casca a răcnit din nou după Jubala și s-a îndreptat către zona barăcilor, unde locuia negrul. Dar înainte de a ajunge la ușă, totul s-a întunecat în jurul său într-o explozie de durere…

Corvu stătea lângă Casca având în mână o greutate de plumb. Și-a chemat gărzile personale și le-a ordonat să-l pună în lanțuri pe Casca, iar pe Jubala să-l aducă la el, tot înlănțuit. Nu putea lăsa tâmpenia asta să meargă mai departe. Ăștia doi

voiau să lupte. Foarte bine, îi va lăsa, dar, pe Baal, o vor face așa cum va voi el, fără să facă de rușine școala.

Jubala stătea drept, cu capul sus, cu brațele și picioarele înlănțuite. Era plin de mândrie… precum fiarele sălbatice din ținutul unde se născuse… esență a forței primitive.

— Fii atent la mine, animalule. Ai să capeți ceea ce dorești, șansa de a lupta cu Casca. Voi doi veți fi evenimentul principal la următoarele jocuri imperiale. Până atunci – când toate astea vor lua sfârșit – vei fi înlănțuit în fiecare seară în baraca ta. Și Casca la fel, în a lui. Vă antrenați și mâncați separat.. orice încercare de a vorbi doar unul cu altul vă aduce câte 50 lovituri de bici – și știi cum lovesc eu.

Când Casca s-a liniștit suficient cât să se poată vorbi cu el, i s-a adus și lui la cunoștință înțelegerea.

Jocurile urmau să fie foarte curând, și amândoi erau pregătiți pentru ele. S-au antrenat cu și mai multă determinare decât înainte. Dușmănia de moarte dintre ei a fost făcută cunoscută printre spectatorii care au pariat la greu. Cei mai mulți erau de partea monstrului negru a cărei masivitate și ferocitate păreau să-i asigure un avantaj.

Jocurile au început cu lupte simulate, lipsite de sânge, apoi cu niște femei gladiatori care luptau până la moarte împotriva unor pitici sau a altor femei. Apoi trompetele heralzilor au anunțat luptele la grămadă. Gladiatorii au intrat în arenă în pas de marș escortați de manageri și antrenori. Gloata din tribune a izbucnit în urlete de plăcere. Muzicienii au început să cânte și mai tare, dar tot erau acoperiți de vuietul mulțimii. Oricum, continuau să cânte. La urma urmei, pentru asta erau plătiți.

Gladiatorii au format echipele. Unii erau echipați în vechiul stil al samniților etrusci cu căști prevăzute cu creste și pene și scuturi mari, dreptunghiulare, cu colțuri rotunjite. Alții purtau echipamentul școlii galice sau al tracilor. Aceștia erau îndemnați de *retiari* să lupte împreună. Și luptele au început. Dinspre mulțime se auzeau strigăte amestecate: *Hoc kobet*! (e terminat) și *Yebera*! (lovit). Când un gladiator era doborât ridica un deget de la mâna stângă, gest prin care cerea îndurare. Rareori i se acorda.

Când lupta la grămadă s-a terminat, cei măcelăriți au fost trași din arenă de gunoierii curățitori de cadavre îmbrăcați precum Charon, vâslașul de pe Râul Styx, și s-a făcut auzit anunțul că urmează să lupte Casca și Jubala. A urmat o scurtă pauză, timp în care arena a fost curățată și presărată cu nisip curat.

Proprietarul lui Casca, Crespas, ședea în secțiunea preferată, în apropierea lojei imperiale. Se amuza citind câteva dintre scrierile lui Cicero, cel care a fost un adevărat ghimpe în fundul divinului Julius. Acest Cicero știa să învârtă vorbele. Chiar a aprobat jocurile cu lupte de gladiatori ca pe o cale de a căli caracterul și curajul. Aici, în fața lui Crespas, era chiar declarația lui Cicero în această privință, iar

Crespas spera să ofere acest document lui Nero drept cadou. Era arhicunoscut faptul că împăratul se închipuia el însuși ca patron al artelor și literaturii. Sulul era destul de explicit. Crespas l-a citit din nou, simțind o anume reticență pentru unele părți din text, chiar dacă oferirea documentului l-ar fi pus în relații mai bune cu Cæsar.

Cicero a scris:

Priviți-i pe gladiatori, care sunt fie oameni ruinați, fie barbari. Priviți cum oameni care au fost bine antrenați preferă să primească o lovitură decât să o evite. Cât de frecvent apare evident faptul că nu pun nimic mai presus decât satisfacția proprietarilor lor și a spectatorilor… Ce gladiator obișnuit a scos vreodată un geamăt sau a lăsat ca să i se vadă durerea pe chip? Aceasta este forța antrenamentului, a practicii și a obișnuinței.

Crespas a oftat iarăși. Ochii aproape că i s-au umplut de lacrimi de admirație. Ce cuvinte nobile! Cu siguranță Cicero își cunoștea poporul – chiar dacă era republican…

Maestrul de jocuri a anunțat lupta dintre Casca și Jubala prezentând-o ca pe una de dușmănie dintre doi mari campioni ai aceleași școli. Fuseseră ținuți separat până le-a venit timpul să intre împreună în arenă. Acum Corvu le-a spus celor doi să păstreze distanța unul față de altul până ce împăratul le dă semnalul să înceapă lupta. Jubala și Casca s-au ridicat în picioare, Jubala simțindu-se mulțumit și încrezător în victorie, Casca simțind doar o furie neagră ce-i cuprindea sufletul. *Răzbunare. Asta vreau, și asta voi avea chiar dacă va trebui să distrug locul ăsta blestemat pentru a o obține*.

Trompetele au răsunat, iar Corvu a dat semnalul ca cei doi să meargă către loja imperială. Păstrând un ochi pe Jubala, Casca a păşit alături de el, dar la 3 m distanță, până în fața lui Gaius Germanicus Nero. Din nou au dat salutul: *Ave, Imperator, morituri te salutant*! Cu săbiile ridicate au așteptat răspunsul împăratului.

Nero s-a aplecat spre cei doi gladiatori pentru a-i privi mai îndeaproape. Părul său blond deschis era frezat-cârlionțat în maniera atleților pe care-i admira cel mai mult, conducătorii de care de luptă.

Avea ceafa groasă, cu un trunchi ca un butoi pe două picioare subțirele. Un început de barbă roșie-aurie era moștenire dinspre linia paternă a familiei, Ahenobarbi. A fost adoptat de Claudius care i-a dat numele de Nero la adopție.

Plimbându-și ochii asupra celor doi protagoniști, a zâmbit delicat.

— Tu, numidianule. Ești absolut splendid. Ar fi o rușine dacă îl lași pe acest om cu înfățișare barbarică să te înfrângă.

Cu degetul făcu un semn de avertizare.

— Împăratul tău a pariat pe tine. Să nu mă dezamăgești.

Se așeză la loc, drept în scaun, și a fluturat batista.

— Începeți.

Casca s-a aruncat urlând asupra negrului, cu sabia ca un vârtej orbitor de oțel. Lovea cu scutul, cu sabia, împingându-l pe numidian înapoi, aproape gata să pună capăt luptei în chiar primele secunde.

Dar Jubala și-a redobândit echilibrul și a blocat scutul și sabia lui Casca. Capetele protejate de căști s-au izbit unul de altul, Jubala șoptindu-i cu o voce joasă pe care doar Casca o putea auzi:

— Piticul tău, Crysos, a murit din cauza ta. Nu mi-a spus nimic. Dar tot am avut satisfacția să i-o trag ca unei femei. I-am spus că i-o fac datorită ție. A și țipat ca o femeie.

Un val de durere l-a străbătut pe Casca când s-a smuls din încleștare și a încercat să-l doboare pe numidian. Jubala i s-a strecurat pe sub gardă și i-a făcut o tăietură lungă, roșie, de-a latul coastelor.

— Primul sânge e al meu, câine roman. Când te voi ucide, iar ei au să te îngroape, eu voi săpa și te voi scoate din pământ ca să-ți mănânc inima.

Casca și-a pierdut complet mințile și a devenit un vârtej omenesc. Spectatorii au încremenit, șocați. Nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător celor doi oameni care săreau și se roteau unul în jurul celuilalt, ca într-un fel de dans macabru. Jubala era mai bun decât a crezut Casca. Numidianul încasa toate loviturile pe care i le aplica și revenea, parcă cerând mai multe. Casca știa că dacă primește o lovitură destul de dură va apărea ca și cum ar fi mort. Pericolul de a i se afla secretul era pentru el mai mare decât era frica de moarte pentru Jubala.

Casca a încasat încă o tăietură adâncă pe exteriorul coapsei și a căzut în genunchi. Durerea zvâcnea… Apoi, cu colțul ochiului, l-a văzut pe Shiu în tribune, cu mâinile încrucișate și cu expresie calmă pe față. Îl privea intens pe Casca de parcă voia să-i transmită un mesaj.

Lui Casca i-au revenit în minte învățăturile lui Shiu Lao Tze.

Starea de liniște l-a învăluit. S-a ridicat din genunchi și, folosindu-și scutul ca pe un baros, l-a izbit pe Jubala, dându-l înapoi, până ce a avut oarece spațiu de mișcare. Sudoarea ce i se scurgea de sub cască îl orbea. Spre surprinderea spectatorilor total uimiți, Casca a scos-o lăsând să-i fie văzută fața de către mulțime. Și-a aruncat-o în Jubala, și a zăngănit lovind scutul negrului.

Apoi și-a aruncat propriul scut în numidian, atât de tare, încât a fost cât p-aici să-l trântească pe Jubala în nisip. Apoi și-a luat sabia și a prezentat-o publicului roman, strigând:

— Pentru voi! Vă dedic vouă această victorie!

Și și-a aruncat sabia în tribune. Mulțimea a înnebunit instantaneu. Câteva femei au ajuns la climax datorită excitației și au încercat să se strecoare sub tribune. Doar intervenția promptă a gărzilor le-a împiedicat să o facă.

Jubala a rânjit în interiorul căștii sale, iar Casca i-a răspuns la fel. Imensul Circus Maximus era tăcut. Chiar și împăratul se aplecase peste balustradă cu atenția concentrată. Niciodată în istoria jocurilor nu se mai întâmplase ceva asemănător.

Casca a luat o poziția *calului*, cu mâinile așezate precum *cuțitul* și *barosul*.

Jubala a izbucnit în râs și a lovit. Dar Casca nu mai era acolo. Se răsucise lansându-și piciorul într-o mișcare circulară care l-a lovit pe Jubala cu călcâiul între omoplați, atât de puternic încât i-a scos aerul din plămâni.

Un scurt strigăt de surprindere a răsunat în tribune. Asta era ceva nou. Jubala s-a întors și a încercat să se apropie folosindu-se de scut. Casca a dat o lovitură frontală care i-a zburat lui Jubala sabia din mână, după care a înșfăcat marginea scutului negrului și, folosind-o ca pe o pârghie, a apucat apărătoarea feței de la casca lui Jubala. Proptindu-și piciorul în stomacul numidianului, s-a lăsat pe spate, aruncându-l pe negru ca un arc și a aterizat dur pe nisip la vreo trei metri depărtare.

În mâna romanului rămăsese casca negrului. Acesta era pe jos, sângerând acolo unde curelușele aproape că-i smulseseră urechile.

Pe când încerca să se ridice, Casca i-a aplicat o lovitură din salt cu ambele picioare în față, doborându-l din nou în nisip. Jubala nu mai pricepea ce-i cu el. *Ce s-a întâmplat*? Casca a ridicat *gladius*ul deasupra numidianului. L-a apucat de brațul drept cu o priză care i-a blocat negrului încheietura cotului, apoi, cu o răsucire, l-a forțat să se așeze în genunchi. Dinții ascuțiți ai acestuia s-au încleștat la durerea din brațul blocat. Casca i-a șoptit încet:

— Deschide gura.

Și i-a dat o lovitură de picior sub pântece, care i-au zdrobit complet testiculele. Jubala a deschis gura ca să urle, dar Casca i-a băgat vârful sabiei printre dinți.

— Mori, nenorocitule, mori!

A împins lama lată de aproape 8 cm spre ceafă, chiar deasupra locului unde vertebrele gâtului se atașau la craniu. De teroare, lui Jubala i-au ieșit ochii din cap. Lama s-a oprit, iar Casca a început să o răsucească încet, înainte și înapoi, pentru a perfora osul.

Ultimul sunet auzit de Jubala a fost teribilul *crack* al oaselor craniului său care se spărgeau. Craniul în sine amplifica sunetul într-un scârțâit crescendo care pătrundea în conștient. Cu un efort supraomenesc, în spasmele morții s-a ridicat în picioare și a smuls garda din mâna lui Casca, după care s-a împleticit în jurul arenei, încercând să urle. Vreo 25 cm de lamă îi ieșeau prin ceafă, cealaltă parte, din gură, bălăbănindu-se în sus și jos ca și cum ar fi încercat să semnalizeze ceva. Apoi căzu în genunchi. Întunericul îl copleși. Zeii săi erau aproape, teribilii zei întunecați ai junglei.

Casca l-a izbit în spate și apucând sabia de mâner a răsucit-o iar și iar, până a scos-o din gura lui Jubala. Cu o tăietură scurtă a îndepărtat pânza din jurul șoldurilor

lui Jubala. O altă tăietură care a pătruns arzătoare în creierul muribund și Casca a pus în gura numidianului ceva cald și umed.

— Ia de aici, javră. Demult mi-am promis mie însumi că am să-ți fac asta cândva.

Jubala a murit în nisip, în uralele aprobatoare ale mulțimii.

— *Sabia*! *Sabia*! urlau iar și iar, cerându-i împăratului să le onoreze eroul.

Fără nici un chef, Nero s-a ridicat. Nu era ceva înțelept să ofensezi publicul când cerea așa ceva… chiar dacă pariase o grămadă de bani pe negru. Casca se afla în fața lojei imperiale, unde Gărzile Prætoriene, impunători în uniformele lor, îl flancau pe Nero.

Acesta spuse:

— Iată-ți libertatea.

Mai întâi a arătat sabia de lemn către mulțime. Aceasta și a urlat aprobarea. Atunci, cu un gest grațios, Nero a aruncat obiectul din lemn în nisipul din fața lui Casca.

— Ia-o. Ești liber.

Crespas a oftat adânc. *Eh… A făcut-o. Asta e! Am făcut un profit frumușel cu el, dar nimic nu durează o veșnicie. Mă piș pe Nero, iubitorul ăsta de greci. Păstrez cartea lui Cicero pentru mine. Oricum, Nero n-ar fi înțeles nimic din ea*.

Casca a ridicat sabia spre mulțimea spectatorilor. Din toate părțile erau aruncați spre el bani de către publicul entuziast. Câteva matroane bogate își ofereau casa și bogăția pentru o noapte în brațele sale.

Roma nu mai văzuse niciodată o asemenea luptă. Arena nu mai fusese nicicând onorată de prezența vreunui asemenea zeu, acest fiu al lui Marte, răzbunătorul.

Casca era liber. Shiu și-a zâmbit sieși și a plecat.

Casca era liber, dar încă simțea în gură un gust amar.

Am reușit, Crysos. Oriunde te-ai afla… am reușit. Ești liber din lumea ta, dar eu n-am terminat încă cu a mea…

Va urma

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

Keith Douglass

CARRIER 05

VÂRTEJUL

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 7

CAPITOLUL 17

Luni, 23 iunie
0351 Zulu (0451 ora locală)
Careul ofițerilor, USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden

Sunetul răgușit al claxoanelor l-au trezit pe Coyote din somnul greu de care nu mai avusese parte de mult timp.

— Atențiune! Atențiune! tunau megafoanele 1-MC în timp ce-și cobora picioarele desculțe pe podea.

— ALARMĂ! ALARMĂ! Toată lumea la posturile de luptă! Nava în status *Red*-2. Acesta nu este un exercițiu!

S-a năpustit spre ușa ce da spre coridorul acum plin de oameni ce alergau. Printre ei, doar în chiloți, s-a gândit că ordinul lui Tombstone de a dormi o noapte întreagă nu mai poate fi executat. *„Toată lumea la posturi”*, spunea anunțul… iar asta putea însemna doar că era iminent un atac asupra lui *Jefferson*.

Coyote zări un chip familiar. Batman tropăia pe coridor, trăgându-și bluza.

— Batman, ce-ntâmplă?

— Hei, Skipper! Pune-ți pantalonii. Un *air wing* rusesc vine peste noi.

Nu l-a mai întrebat pe Batman de unde are informația. La bordul unei nave de război din Navy, noutățile se răspândesc mai repede decât viteza luminii, doar din gură-n gură. Coyote s-a întors în cabină, și a înhățat o bluză și un pantalon din vestiar. Nu era timp nici măcar să se gândească că i-ar putea fi frică.

0353 Zulu (0453 ora locală)
CIC, USS *Thomas Jefferson*

Tombstone a luat cana de cafea dată de cineva și s-a aplecat peste masa cu hartă din CIC. Era cumplit de obosit, dar adrenalina și cafeina, îl făceau să funcționeze în continuare. Sovieticii își executau mișcarea, lovind tare în *Jefferson*.

Activitatea de pe navă fremăta și clocotea în jurul său. Putea simți vibrația ușoară a motoarelor transmisă prin punte în timp ce *Jefferson* începea să se miște. Va dura ceva timp pentru a manevra uriașul portavion prin fiord și a-l scoate în marea liberă, dar măcar, acum, le prezentau rușilor o țintă mobilă, deși înceată.

Teama sa inițială că atacul sovietic le reducea la zero șansele de a salva Norvegia s-a diminuat în timp ce studia simbolurile marcate pe hartă. Cele mai apropiate avioane rusești se aflau la 80 mile depărtare – mai puțin de zece minute de zbor la viteza lor actuală. Avioanele CAP *Jefferson* au fost redirecționate pentru a le intercepta într-un punct aflat la cincizeci de mile distanță, și mai multe *Tomcat* și *Hornet* vor decola în câteva minute pentru a le sprijini. Mai era și un *flight* de F-16 norvegiene, codificat *White King*, lansate de pe Insula Valderøya, dar deja era evident că bătălia se va desfășura pe tot drumul către poziția lui *Jefferson* din fiord. S-a auzit ordinul ca CIWS să fie setat pe modul manual și rachetele să fie pregătite pentru lansare. Urma o luptă teribilă.

Totuși, Tombstone vedea aici o fereastră de oportunitate, o șansă să se execute planul pe care-l propusese în CIC. Sigur, trebuia mai întâi să obțină aprobarea lui Tarrant, dar între timp, trebuia să se asigure că fereastra rămâne deschisă.

Dar, la naiba, însemna că vor pierde niște avioane și niște oameni buni. Acest gând i-a adus o încruntătură aspră pe chip. Pe cine vom pierde de data acesta?

— CAG? Ne-au spus că doriți să ne vedeți.

S-a întors, privind direct în ochii duri, negri ai lui Sluf Dodd, pilotul de pe A-6 care a fost creditat că a distrus puternicul *cruiser* rusesc *Kirov*. În spatele său, dominându-i statura îndesată, era *Commander* Max 'Hunter' Hanson, CO al VS-42 *King Fishers*.

— Salut, Sluf, i se adresă, punându-și cafeaua deoparte. Hunter. Mulțumesc că ați venit. Am o întrebare pentru voi.

— OK, CAG, spuse Hunter. Dă-i drumu'.

— Vreau să-mi spuneți dacă voi credeți că ceva este posibil…

0412 Zulu (0512 ora locală)
Tomcat* 200, USS *Thomas Jefferson
Ronsdalsfiorden

Tomcat 200 s-a cutremurat când un alt *Hornet* a fost „aruncat" de catapultă în lumina ireală a cerului matinal. Coyote a sfârșit efectuarea *checklist*ului, reamintindu-i lui Teejay să verifice siguranțele electrice din soclul aflat în spatele tetierei de la scaunul lui RIO. El a reverificat dacă erau scoase siguranțele de la scaunul său de catapultare, apoi a confirmat că și Teejay a făcut același lucru.

Cerul de deasupra, văzut prin cupola lui F-14, era orbitor de frumos, parțial acoperit, cu petice de un albastru intens, azuriu vibrant, și nori sidefii. Golful adânc, în formă de U, se afla încă în întregime în umbră, cu suprafața apei acoperită de fuioare de ceață, cu detaliile stâncilor și copacilor de pe pereții abrupți aproape ascunse în întunericul ce părea și mai profund în contrast cu lumina strălucitoare ce cobora din cer.

— Avem aprobare pentru rulaj, i-a spus RIO.

Deflectoarele ce au protejat *Tomcat*ul de jeturile lui F/A-18 din fața lui, au coborât. Încet, Coyote a ghidat avionul înainte, poziționându-l peste slotul din punte unde omul în vestă verde l-a conectat de sabotul catapultei. O altă veste verde a ridicat o tabletă pe care Coyote a putut citi: 66.000. A confirmat cu o înclinare a capului verificarea greutății totale a *Tomcat*ului, avion, combustibil și armament. Aceeași informație a fost transmisă ofițerului de la catapultă, care urma să ajusteze presiunea în Cat-1 la nivelul potrivit pentru lansarea lui *Tomcat* 200. O vestă roșie de la muniții a ridicat mâna sus cu un mănunchi de cabluri metalice, fiecare prevăzut cu câte o panglică-etichetă de culoare roșie. Acestea erau siguranțele de la încărcătura de luptă, patru AIM-7M *Sparrow* și patru AIM-9M *Sidewinder*, ce-i dovedeau lui Coyote că toate cele opt rachete AA arau acum armate și pregătite. Nu duceau nici o *Phoenix* în această misiune. Mai erau puține rachete cu rază lungă de acțiune AIM-54C la bord după *Summer Thunder* și puținele rămase erau păstrate cu grijă. Coyote spera că amiralul va planifica al dracului de repede un rendezvous cu navele de aprovizionare. Se vorbea că CBG e pe sponci la toate cele, dar mai ales la *Harpoon*.

Dar, nu asta era preocuparea sa imediată. Lupta din dimineața aceasta va fi una de aproape, corp-la-corp cu cuțitul, cum le plăcea aviatorilor din Navy să spună, iar combinația *Sparrow* cu *Sidewinder* le va da optimul de flexibilitate.

Vesta verde a reverificat conexiunea dintre roata anterioară a avionului și sabotul catapultei. Ofițerul de la lansare a făcut o mișcare circulară cu brațul, semnalizându-i lui Coyote să împingă maneta de gaze la maxim (*military power*).

F-14 trepida din nou, de data aceasta cu vibrații dure provocate de puterea brută. Coyote și-a verificat mansa cu vechea litanie a aviatorilor din Navy: înainte-în numele Tatălui, înapoi-al Fiului, dreapta/stânga-al Sfântului Duh, palonier dreapta/stânga-Amin.

Totul corect. Pe insula portavionului, lângă Pri-Fly, continua să ardă lumina roșie.

— *Tomcat* 2-0-0, s-a auzit în cască. Sunt *God*.

God/Dumnezeu – în trupul de muritor al *Commander*ului Jack Monroe, *Air Boss* pe *Jefferson*.

— '2-0-0' *copy*.

— '2-0-0', ești prevenit de prezența avioanelor ostile în zona imediată. Așteptăm să ne survoleze în orice moment.

— Roger, *God*. Am să economisesc din timpul de urmărire, doborându-i imediat.

Coyote a aruncat o privire stânga/dreapta, ochii cercetând cerul de deasupra falezelor aflate pe ambele părți ale portavionului. Dârele de vapori urâțeau frumusețea norilor împrăștiați la întâmplare pe cerul ireal de albastru, îndreptându-se dinspre sud-vest spre nord-est. Norvegienii decolați de la Valderøya, se gândi.

— Ce avem pe radar, Teejay?

Trebuiau să fi primit date noi de la un *Hawkeye* ce controla bătălia.

— *Nada*[1], *Commander*. Gunoi. Nu știu dacă…

O coloană de apă a erupt spre cer la 150 m în tribordul lui *Jefferson*. Coyote a simțit șocul transmis prin apă, urmat imediat de tunetul exploziei.

— Cristoase! a strigat Teejay prin ICS. Ce dracu a fost asta?

— Vine! a strigat la rândul său Coyote.

Un sunet asurzitor dinspre tribord, din fața insulei și o mișcare neclară. Coyote și-a întors privirea la timp ca să vadă coada alba a unei rachete *Standard* venind dinspre nord. Acum erau și alte dâre albe pe cer, unele curbându-se în sus, altele strecurându-se chiar pe deasupra culmei falezei de nord. *Jefferson* se afla sub atac direct.

Lumina roșie de lângă Pri-Fly s-a schimbat în verde.

— E „Liber" pentru noi. Ține-ți stomacul plin, amice. Ne cărăm de pe ținta asta grăsană!

Ofițerul în vestă galbenă a salutat și Coyote i l-a returnat scurt, semnalizând că sunt gata pentru lansare. Ofițerul de pe punte a aruncat o ultimă privire în jur, s-a lăsat într-un genunchi cu brațul și piciorul fandate cu grația unui gimnast și a atins

[1] Nada – nimic (lb spaniolă).

puntea cu degetele. A urmat o pauză… apoi *Tomcat* s-a năpustit pe șina catapultei, accelerând de la zero la 170 mph în două bătăi de inimă.

0414 Zulu (0514 ora locală)
MiG 501
Deasupra Mării Norvegiei

Polkovnik Serghei Sergheivici Terekhov a verificat din nou direcția – 1-7-5 – direct spre Insula Otrøya din gura Romsdalsfjorden. Stânci negre spulberau spuma alba a valurilor la o sută de picioare sub burta MiG-ului său. Ochii urmăreau aparatura ce monitoriza armele. Totul era corect.

MiG-29 avea o încărcătură de luptă de șase AA-10 rachete aer-aer. Alarma de decolare de pe *Soyuz* s-a dat imediat ce a fost găsit portavionul american și nu a fost timp pentru reîncărcare cu rachete antinavă. Terekhov regret faptul. Ar fi fost bine să aibă șansa de a o lovi pe *Jefferson*.

Dar, după câte se părea, vor fi destule oportunități de a omorî americani. Primul val de sovietici a trecut prin ecranul de F-14 și F-16 norvegiene cu o ușurință aproape ridicolă, dar radarul său detecta o concentrație crescândă a aviației inamice deasupra obiectivului.

Va fi cu adevărat foarte ocupat în minutele următoare, curățând calea pentru valul de avioane de atac care urmau îndeaproape *flight*ul său[2] de interceptoare MiG-29. Primele rachete antinavă erau deja lansate – AS-10 și AS-14 – de la distanță. Șansele ca ele să se fixeze pe țintă după ce au fost lansate orbește asupra fiordului erau mici, dar vor întrerupe coordonarea americanilor, și cine știe? Poate vor avea noroc.

Totuși, Terekhov era sigur că vor fi nevoiți să ducă o bătălie aeriană în fiord, să mănture de pe cer *Tomcat* și *Hornet* americane, și să-l atace pe *Jefferson* direct. Americanii au fost isteți ascunzându-și portavionul în interiorul unui fiord cu munți înconjurători ca protecție. Același lucru l-ar fi făcut și Terekhov, dacă situația ar fi fost inversă.

Insula Gossa se separa de coasta muntoasă din fața ei, și de mai marea Insulă Otrøya aflată dincolo de ea. Avertizoarele de la bord arătau fixări din partea mai multor radare, iar pe măsură ce s-a apropiat de Otrøya a văzut în umbra ei câteva siluete suple, cenușii.

Avea sens ca americanii să-și posteze navele din escortă acolo, în gura fiordului. Era destul timp ca să se răfuiască cu ele mai târziu, după ce vor lua inima, sufletul și forța Grupului de Luptă – însuși portavionul. Trăgând stânga de manșă, Terekhov a

[2] Flight – grup mic de avioane care zboară în aceeași misiune.

virat strâns spre est, pe o nouă direcție ce trebuia să-l ducă mult la nord de Otrøya și de-a latul crestelor și colinelor ce formau partea nordică a canionului Romsdalsfjorden.

Ciripitul ascuțit al unei fixări radar-rachetă i-a răsunat în urechi. O privire rapidă în jur și a văzut amenințarea, dâra subțire lăsată de o rachetă suprafață-aer lansată de pe o navă de lângă Otrøya.

— *Ohotnik* 1 către toți *Ohotniki*! a apelat. Acțiune independentă!

Ca viespile stârnite din stup, MiG-29 din *flight* s-au împrăștiat. Doctrina tactică sovietică prevedea o formație strânsă, mai controlată, în timpul zborului forțelor sale aeriene. Însă spațiul aerian din fiord se dovedea a fi limitat, prea limitat pentru a permite manevrarea unor formații mari de avioane. Cu atât mai bine, se gândi el, îi prindem pe americani prin surprindere și le copleșim defensiva cu avioanele noastre venind peste ei din toate direcțiile.

Corectă ușor direcția spre nord și a așteptat… așteptat… cu un ochi pe rachetă, dar atenția îi era centrată pe instrumentele de bord și pe desfășurarea de pământ și apă, stânci, coline și creste muntoase ce fulgerau, pare-se, la doar câțiva centimetri sub aripile sale. Acum, racheta era fixată ferm pe avionul său. Așteaptă… așteaptă…

ACUM!

Viraj strâns la stânga și zbor la foarte joasă înălțime pe deasupra crestelor. Un sat a fulgerat prin ochii săi. Zbura atât de jos încât pentru o clipită înghețată în timp, a putut vedea acoperișuri înclinate din țigle, turla înaltă și ascuțită a unei biserici luterane, păienjenișul complex al străduțelor înguste, drumurile șerpuite ce străbăteau colinele, automobile, oameni, biciclete.

Terechov a apăsat butonul de contramăsuri, lansând nori de *pleavă*. O culme i-a tăiat calea și a evitat-o la doar vreo zece metri. După câteva secunde a auzit (sic!) tunetul îndepărtat al rachetei americane zdrobindu-se de versantul stâncos. Falezele înalte care protejau portavionul american puteau fi folosite la fel de bine și de *ohotnik* (vânător). Cu victoria inundându-i venele, Terekhov și-a „biciuit” MiG-ul înapoi către fiord. Imagini neclare cu copaci, case risipite, un drum, epava arsă a unui șenilat norvegian lansator de SAM…

ACOLO!

MiG a ajuns în cer deschis deasupra vastului golf Romstalsfiorden, larg de patru mile, iar înainte și aproape drept dedesubt, se afla portavionul american… un monstru cenușiu lung de peste 300 m, cu puntea tixită de avioane. Acum putea vedea câteva dintre ele, atârnând în cer precum niște jucării între poziția lui înaltă de la care putea vedea totul pe și deasupra apei. Portavionul se mișca, siajul vălurind apele calme și întunecate în timp ce naviga încet spre vest, către largul oceanului aflat undeva la vreo 20 mile depărtare. O coloană de apă a erupt la distanță, o ratare a unei rachete aer-suprafață lansate pe nevăzute.

VICTORIE!

A împins manșa spre înainte privind cum USS *Thomas Jefferson* acoperea parbrizul.

0416 Zulu (0526 ora locală)
***Tomcat* 200**
Deasupra Romsdalsfjorden

Coyote a văzut MiG-ul rusesc aproape imediat ce a depășit prova lui *Jefferson* și a început să ia altitudine. Avionul inamic a apărut în raza de vedere deasupra crestei împădurite de la nord de portavion ca un fel de uriașă pasăre de pradă argintie.

— *Viper* 2-0-0!

Fără un cod specific atribuit zborului său, folosea numele *squadron*ului VF-95.

— *Tallyho* la 0-0-5! Angajez inamicul!

— *Copy*, *Viper* 2-0-0. Doboară-l!

Coyote a ajuns deasupra țintei aproape înainte de a avea timp să reacționeze. Bătăliile aeriene moderne se desfășoară adesea în spații ce însumează sute de mile cubice de cer. Această confruntare era dincolo de experiența lui Coyote, o luptă totală, om la om, înghesuită în îngusta fâșie de cer de deasupra Romsdalsfjord, străjuită de falezele înalte și supraaglomerată cu avioane reactive.

Nu era timp de gândire, nici de reacție, când a ajuns aproape aripă la aripă în tribordul celuilalt avion. Distanța era prea mică pentru rachete și Coyote a acționat instinctiv selectorul de arme de pe manșă.

— Trecut pe tun! a anunțat.

Colimatorul circular de pe *Lead Computing Optical Sight*, LCOS, a plutit în centrul HUD, însoțit de notarea că avea 675 proiectile la dispoziție. A avut doar o clipită pentru a ochi, mai mult instinctiv decât tehnic și a apăsat pe trăgaci.

Tunul GE M-61AI *Vulcan* încastrat în stânga fuselajului a hohotit… iar Coyote era trecut de MiG, continuându-și cabrajul accentuat. Nu știa dacă scurta sa rafală a atins ținta sau nu. Probabil că nu. Tragerea a fost intempestivă, dar poate că i-a luat tipului mintea de la portavion… pentru moment.

— L-ai ratat, dom'le! a țipat Teejay. L-ai ratat… oof!

Gâfâitul lui Teejay s-a făcut simțit când Coyote și-a aruncat avionul într-un viraj sălbatic la 9G. A sperat să pice în coada MiG-ului, dar, până ce a schimbat direcția cu 180^0, rusul a dispărut… dispărut!

— Unde-i bastardul, Teejay?

Lumina a explodat în cockpit în momentul când au ajuns deasupra munților.

— Unde s-a dus?

— Ora 11 și mai sus!

Coyote și-a dat capul pe spate. Era acolo, răsucind în lumina dimineții un immelmann perfect, cu soarele reflectat în cupola cockpitului și în aripi.

Coyote a fost gata să se năpustească după el, dar Teejay l-a întrerupt.

— Atenție, Coyote! Avem alți doi care vin tare dinspre ora 7, *angels* 2!

— Îi văd!

Două MiG-29 părură să alunece de după creastă, deasupra largului apei fiordului. De la juma' de milă distanță, Coyote putea vedea siluetele scurte, bondoace, dar mortale, atârnate sub aripile lor; rachete anti-navă, deși nu le recunoștea tipul.

*Tomcat*ul său era încă leneș, lipsit de energie după virajul extrem de strâns, iar aripile se aflau în poziție complet extinsă. Coyote a ignorat computerul și și-a pliat aripile prin comandă manuală. Pierderea de portanță suplimentară a trimis avionul în picaj, ca o lance aruncată în întunecimea văii.

A comutat selectorul pentru atacul cu *Sidewinder*, rombul de ochire a apărut pe HUD, și s-a suprapus peste cel mai apropiat dintre cele două MiG. Picajul *Tomcat*ului a adus linia de ochire peste *Fulcrum* și în căști s-a auzit tonul prin care *Sidewinder* anunța că senzorul căutător de căldură a găsit ținta. Fixat!

— Ținta fixată! *Fox* 2!

Sidewinder a șuierat de sub aripă și a sprintat peste spațiul dintre cele două avioane. Probabil că MiG-urile a fost avertizate de apropierea lui Coyote în ultima clipă, pentru că s-au rostogolit brusc pe dreapta, arătându-și burțile gri-deschis și rachetele subțiri, de forma unor creioane, atârnate una lângă alta de pilonii se sub aripi. Coada de fum a lui *Sidewinder* a copiat manevra cu precizie electronică, mortală, apropiindu-se… apropiindu-se…

…și lovind în coada unui MiG, racheta a detonat cu un *flash* care a transformat avionul într-un glob de foc. După o clipă, *Fulcrum* a ieșit din sfera arzândă, cu cele două stabilizatoare dispărute și cu un motor scuipând valuri de foc și fum. Cupola cockpit-ului a fost largată și, cu un *puf* de fum, pilotul s-a catapultat în aer, parașuta deschizându-i-se imediat.

— Lovit! Lovit! a jubilat Teejay. '2-dublu-0', distrus un MiG!

— Pilotul s-a catapultat! a adăugat Coyote. Parașuta deschisă corect. Îl atac pe al doilea.

Dar, când a găsit al doilea *Fulcrum* a văzut că e deja urmărit îndeaproape de un alt interceptor, un mic *Falcon*, aproape jucărie, cu cocardele norvegiene pe aripi și ampenaj. Micul și agilul interceptor părea a se afla prea aproape pentru o lansare de rachetă, totuși, Coyote a văzut un *flash* și o coadă de fum alb, apoi al doilea MiG a fost înghițit de o minge de foc din care s-a rostogolit într-o sălbatică roată a morții epava. Câteva secunde mai târziu, în apa din umbrele fiordului cădea o ploaie de resturi arzânde.

— Au intrat jucători noi pe teren. Un *Falcon* norvegian tocmai a spulberat unul.

— *Roger*, a confirmat controlorul de zbor.

Era unul de la bordul lui *Jefferson*, sau din *Hawkeye*?

— Sunteți avertizați că avem în aer un *flight* de douăsprezece F-16, codificat *White King*. Oameni buni, ochiu' mare în cine trageți…

Bătălia a devenit rapid o încăierare generală confuză deasupra fiordului, un *furball*[3] în care avioanele a trei națiuni se înfruntau și se evitau, manevrele lor trasând un ghem de cozi albe întrețesute strâns în cerul devenit prea mic pentru toți. Coyote a văzut un *Falcon* spulberat în bucăți pe când un MiG se năpustea asupra sa când de deasupra, când de dedesubt, cu tunul *Gatling* de 30 mm tocând sălbatic micul avion în mai puțin de o secundă. Aproape în aceeași clipă, Coyote a fixat și a tras, trimițând o a doua *Sidewinder* într-un avion sovietic pe care l-a spulberat într-un vârtej de flăcări și fragmente.

— *Javelin* 3-0-8! a auzit în căști. Am pe unul în coadă! Am unul în coadă! Am nevoie de ajutor!

— Uite-l! a avertizat Teejay. Ora două, o milă!

Javelin era un avion din VFA-161, un *squadron* de *Hornet* de pe *Jefferson*. Coyote putea vedea acel *Hornet* angajat într-un viraj extrem de strâns, cu un MiG foarte aproape de el.

Distanța era suficient de mare și Coyote s-a hotărât să folosească o *Sparrow*.

— Ține-te bine, *Javelin* 3-0-8! La comanda mea, degajezi stânga!

— Repede, repede! Ia-l de pe mine!

— Trei… doi… unu… DEGAJ'!

Cu o răsucire strânsă spre stânga, *Hornet* a ieșit din conul de foc al lui Coyote, lăsându-i calea liberă pentru o fixare radar fermă asupra MiG-ului. O apăsare pe buton a trimis AIM-7 prin cer, Teejay continuând să marcheze avionul țintă cu radarul AWG-9.

— *Fox*-1! a strigat, menținând *Tomcat*ul pe direcție timp de câteva secunde disperate pentru ca racheta să se apropie de țintă… să o lovească… și să detoneze într-un *flash* orbitor.

— Yaaa! a răcnit Teejay. Cu ăsta avem trei! Avem trei victorii!

În căștile lui Coyote a sunat un ton de avertizare.

— Careva s-a fixat pe noi. La dracu, Teejay! Unde-i!

— Nu știu! Nu știu! Cristoase, ce s-a mai aglomerat pe-aici, sus!

Întregul cer era acum o țesătură confuză de dâre albe de vapori lăsate de avioane, cozi de fum de la rachete, coloane de fum ce se ridicau din mare –

[3] Furball - o *dogfight* generală între grupuri mari de aviație.

monumente funerare pentru oameni și avioane căzute. Era imposibil să singularizezi un anume avion sau rachetă…

— Uite-l la șase, Coyote! Vine al naibii de repede!

Răsucindu-se în scaun, Coyote a văzut MiG-ul. Doamne… era oare același pe care aproape că era să-l doboare mai devreme? Nu putea spune cu siguranță, dar venea foarte aproape, ochindu-l cu sistemul radar de control al focului, aliniindu-se pentru o tragere perfectă, una care nu putea fi ratată.

— Ține-te bine, Teejay!

Coyote a împins maneta de gaze în Zona-5 postcombustie, și a smucit de manșă spre el.

Tomcat a țâșnit către înaltul cerului.

CAPITOLUL 18

Luni, 23 iunie
0419 Zulu, (0519 ora locală)
***Tomcat* 200**
Deasupra Romsdalsfjorden

Coyote și-a menținut avionul într-un viraj abrupt, la puterea maximă a motoarelor, până ce Teejay i-a spus că *Fulcrum* se ține de curul lor. Atunci a tras maneta de gaze înapoi, reducând puterea la 70%, și a cabrat și mai mult F-14, încât urcau practic pe verticală către zenit. Au străpuns un strat subțire de nori deasupra căruia lumina puternică a soarelui a învăluit avionul cu irizații orbitoare.

Deși pierdea viteza, Coyote a menținut *Tomcat*ul în cabraj, ajungând la zece mii de picioare cu avionul atârnat aproape la limita angajării. Apoi a apăsat pedala palonierului la maxim, înscriind F-14 într-un viraj-cădere pe stânga, la viteză mică, o ranversare. Cerul, norii, munții vineții și apa s-au rotit în jurul cupolei *Tomcat*ului. În doar trei secunde, Coyote și-a schimbat direcția cu 180^0 aruncându-se acum drept în jos către Romsdalsfjorden, care îi acoperea parbrizul precum o hartă colorată. A trecut din nou prin nori, uitându-se la *Jefferson* aflat dedesubt și mai spre vest, o mică formă rectangulară, înghesuită între pereții stâncoși.

A văzut și MiG-ul urmăritor, la 1.000 de picioare mai jos, aflat încă în cabraj după el. Cu vitezele lor combinate, distanța s-a micșorat într-o clipită. Nu a fost timp pentru ochire și foc, nu a fost timp pentru nimic altceva decât să smucească manșa și direcția într-o manevră instinctivă de evitare a coliziunii.

Au trecut tribord la tribord. În acea fărâmă de timp, în cadre separate de adrenalina ce-i pulsa în sistem, Coyote a zărit fiecare detaliu din MiG: stabilizatoarele înalte și înclinate; corpul aplatizat; capul cu cască al pilotului ce se uita la el prin cupola cockpit-ului; numărul 501 inscripționat în roșu-alb pe fondul cenușiu al botului.

Imediat după ce a trecut MiG-ul, Coyote a tras manșa, simțind cum uriașa, zdrobitoarea forță G îi îndeasă capul în piept. Respirația a devenit dificilă. Și-a încordat mușchii gâtului și ai diafragmei, icnind din greu pentru a forța sângele dinspre inimă către creier, pentru că vederea periferică începuse să dispară. Era ca și cum ar fi privit printr-un tunel întunecat, neclar. O notare de pe HUD indica 9G când a împins maneta de gaze adăugând și mai multă tracțiune la tortura multigravitațională.

Unde era MiG-ul?

— Tee…jay! s-a străduit să articuleze împotriva presiunii intolerabile. Îl… vezi?

Răspunsul nu a venit și a presupus că l-a trimis pe RIO „la culcare”. Forțele G au scăzut odată ce *Tomcat* și-a terminat picajul și a început să urce din nou.

Coyote își răsucea capul în toate părțile în căutarea avionului inamic.

Unde era tipul?

Peste cockpit, la doar un metru de capul lui Coyote, a trecut o rafală de trasoare, niște globuri strălucitoare de mărime unui grapefruit. *Tomcat* parcă a gemut atunci când Coyote a smucit manșa pentru a îndepărta avionul din calea cascadei mortale de obuze.

Sistemul de ochire cu laser montat pe MiG-29 îi dădea pilotului rus un avantaj incontestabil într-un *dogfight* apropiat, șansa de a obține lovituri directe la fiecare rafală. Singura metodă de contracarare la îndemâna lui Coyote era să mențină inițiativa la manevră, să fie atent, să nu-i lase celuilalt pilot nici o șansă să se apropie și să facă fixare radar.

Dar, fir-ar să fie, tipul ăsta era bun, al dracului de bun și cu un avion pe măsură.

— Teejay! mai ești cu mine?

— Ăă… dda… dom’le. Dură manevră…

— Avem de-a face cu un adevărat *tun-sikov*. Ajută-mă! Stai cu ochii pe el!

— Îl văd. Vine dinspre dreapta-sus!

MiG a fulgerat pe lângă *Tomcat* la optzeci de metri prin dreapta. Coyote a tras manșa spre dreapta, răsucind F-14 într-un viraj violent spre coada celuilalt avion. Selectorul de armament pe „TUN”, ochii pe LCOS, pe predicția viitoarei mișcări a țintei, apăsare pe trăgaci! Era o tragere dificilă, reglată să ajungă într-un punct al traiectoriei cu o rafală de obuze *Vulcan*, precum jetul de apă dintr-un furtun.

Ca prin magie, rusul a anticipat mișcarea și s-a răsturnat pe spate într-un picaj inversat, chiar în momentul când Coyote a tras.

— La dracu! Am ratat!

— De departe! Păstrează-ți calmul, amice!

Încă din vremile Baronului Roșu[4], esența manevrelor de combat aerian (ACM - *Air Combat Maneuvers*), *dogfight* clasic, a fost aceea de a ghici intențiile oponentului, de a-i anticipa următoarea mișcare și de a folosi legile fizicii – energie, gravitație, rezistență, tracțiune – pentru a te plasa într-o poziție din care să poți profita de avantajul prezicerii acțiunilor sale. Ceea ce era o adevărată provocare era convingerea că celălalt făcea același lucru. Anticipează greșit și te poți trezi luat în colimator; fă-o corect și poți supraviețui.

Semitonoul rusului a fost continuat cu degajare la stânga. Coyote știa că dacă s-ar fi aflat în aceeași situație, ar fi încercat ducă degajarea într-un viraj larg ce trebuia să-l aducă în coada oponentului său. Poziția – în șasele celuilalt – era țelul suprem al oricărui luptător în *dogfight*, punctul din spațiu de unde se putea trage asupra inamicului, fără ca acesta să poată riposta.

Coyote era înscris într-un viraj ușor pe dreapta, cu destulă viteză ce putea fi convertită în energie necesară pentru orice manevră i-ar fi trecut prin minte.

Exista o șmecherie de care și-a reamintit, ceva ce a învățat la antrenamentele ACM teoretice și practice. Tombstone îi povestise că a aplicat-o odată, în timpul unei *dogfight* cu un MiG nord-coreean, cu câțiva ani în urmă. Aproape reflex, și-a accentuat virajul și a preluat controlul manual al plierii aripilor.

Geometria-variabilă a făcut ca aripile *Tomcat*ului să se extindă la maxim, dar la o viteză mai mare decât cea pentru care era proiectată manevra. Avionul a intrat în vibrație datorită stresului neobișnuit.

— Hei, omule! a strigat Teejay. Ce dracu faci?

La *Tomcat* poziția aripilor era controlată de computerul de bord, care le ajusta automat unghiul de săgeată în funcție de viteza avionului pentru a obține portanță suplimentară. La viteze mici aripile erau extinse aproape drept; la viteze mari erau trase spre înapoi, transformând F-14 într-o săgeată ascuțită. Designul permitea pilotului să mărească suprafața aripilor și portanța manual, deși *Tomcat* executa această funcție în mod automat. Deși îmbunătățea manevrabilitatea avionului, problema tactică a acestui design era faptul că oponentul putea vedea și, dacă era bun, ghicea energia de care mai dispunea pilotul de pe *Tomcat* după poziția aripilor.

Coyote a menținut virajul cu aripile larg deschise, ignorând vibrațiile, în timp ce la o milă distanță, MiG-ul își terminase propriul său viraj și începea alinierea pentru un nou atac.

[4] Baronul Roșu - Freiherr Manfred Albrecht von Richthofen – pilot german de elită, as al aviației de vânătoare în WW I (poreclit astfel de către germani și englezi, respectiv *Demonul Roșu* de către francezi, pentru că-și vopsise avionul în roșu). A fost creditat cu 80 victorii.

Știa că pilotul rus vedea forma cruciformă, stângace, a avionului cu aripilor extinse aflat deci în viraj lipsit de energie, trecând de la stânga la dreapta pe colimatorul de pe HUD, o țintă lentă, tentantă.

În loc să încerce un picaj asupra cozii lui F-14, a preferat tragerea ușoară, fixarea cu racheta sau tunul, știind că Tomcat pur și simplu nu are suficientă energie pentru manevre evazive.

Privind la botul MiG-ului ce părea să se îndrepte direct spre canopia sa, Coyote a știut că a apreciat corect. A apăsat butonul de control care a restaurat controlul computerului asupra aripilor, simțind cu vibrațiile se diminuează odată cu plierea acestora spre înapoi pe flancurile fuselajului. A dat gaze și a strâns virajul și mai mult, urmărind cum MiG-ul se încadrează în centrul HUD, drept înainte.

Aflate acum bot-în-bot, *Tomcat* și MiG se năpusteau unul spre altul peste spațiul de numai jumătate de milă. De data aceasta, Coyote era pregătit pentru acest asalt, colimatorul său încadrând silueta suplă a MiG-ului, LCOS arătându-i ceea ce știa deja, că nu era nevoie să folosească o rachetă. A apăsat ferm pe trăgaci, iar tunul M-61 *Gatling* a detunat.

Și celălalt avion a deschis focul. Coyote a zărit flăcările tunului de la încastrarea aripii stângi, dar l-a luat pe rus prin surprindere, înainte de a putea să ocheasă *Tomcat*ul cu dispozitivul laser.

Coyote a ținut trăgaciul apăsat într-o rafală continua care împrăștia câteva sute de proiectile pe secundă, năvălind către *Fulcrum* în spatele jetului de proiectile, apoi a trecut pe lângă el atât de aproape că a simțit turbulențele create de jetul reactiv. Și a lăsat liber trăgaciul. Într-o secundă și jumătate trăsese în plin asupra țintei peste 150 proiectile de 20 mm. Trebuie să fi lovit… DA! În ultima fracțiune de secundă înainte de a trece cu totul de MiG, a observat fragmente zburătăcite dintr-o aripă. Coyote s-a întors în scaun, continuând să-l privească. O dâră subțire de vapori de combustibil se scurgea din rezervorul avariat în aripă.

— L-ai ras! a jubilat Teejay. E lovit… dar nu e doborât.

— După el!

Viraj strâns după MiG-ul ce se îndrepta spre nord, lăsând în urmă o coadă de fum. Era rănit dar încă viu.

— Cred că o șterge. Acum suntem în șasele lui. E ca și al meu…

— Țintă nouă! a strigat Teejay. Vine în viteză din direcția 3-5-3 și la joasă altitudine!

Ochii lui Coyote pendulau între VDI și exteriorul avionului în direcția indicată. În timpul manevrelor sălbatice din ultimele minute, au pierdut mult din altitudine. Acum se aflau la mai puțin de o milă deasupra apelor întunecate ale fiordului. A văzut ținta, traiectoria dreaptă a unei cozi de fum ce se întindea la 3.000 picioare mai jos.

A recunoscut imediat despre ce e vorba – coada de fum a unei rachete de croazieră antinavă ce survola razant munții, din întâmplare sau intenționat perfect aliniată către *Jefferson*, care-și continua mișcarea lentă către gura fiordului.

— Fixeaz-o! a strigat.

— Imediat…! E fixată!

A acționat iar selectorul. Radarul doppler cu impulsuri controlat de computer, cu care era dotat F-14, putea „privi" în jos la țintele aflate la joasă altitudine, separându-le de zgomotul de fond/ecourile returnate de suprafața solului. Capabilitatea *look-down/shoot-down* îi dădea lui *Tomcat* posibilitatea de a doborî racheta de croazieră din zbor.

Dacă o puteau prinde la timp.

— *Fox*-1!

O AIM-7 *Sparrow* a plecat de sub aripa lui F-14, întinzându-și coada de fum pe măsură ce se năpustea din cer în jos. Coyote a menținut avionul stabil, lăsându-l să alunece într-un viraj descendent pentru a menține racheta în conul de energie radar emis din botul lui F-14. Teejay a menținut fixarea radar asupra țintei, urmărind-o pe toată traiectoria până la coliziunea cu *Sparrow* aflată în picaj.

Explozia a erupt deasupra piscurilor, la mai puțin de două mile de bordul lui *Jefferson*. Norul de fum de după explozie a întins o umbră mare, vălurită, asupra pantelor împădurite de dedesubt.

După ce a împins maneta de gaze spre înainte, și-a dat seama că MiG-ul avariat a șters-o, fofilându-se departe de fiord și către nord-est. Se strecura printre munți la o atât de joasă altitudine încât Teejay nu l-a mai putut urmări pe radar.

Pentru prima oară în ultimele minute, Coyote a devenit conștient de bătălia aeriană în întregul ei, atât de mult de concentrase mai întâi asupra acelui MiG și a pilotului său, apoi asupra rachetelor ucigașe de nave care se apropiau.

Bătălia din cerul de deasupra fiordului era rapidă, furioasă, și multe prea complexă pentru a fi urmărită de mintea umană. Întorcându-și capul dintr-o parte în alta a cupolei, Coyote a văzut cel puțin douăzeci de diferite avioane împrăștiate în spațiu: un *Falcon* lăsa o trenă de foc și fum în timp ce se prăbușea către pădurile de la nord de Romsdalsfjorden; două rachete *Sea Sparrow* traversau cerul ca doi meteori, lansate din babordul lui *Jefferson;* un F/A-18 *Hornet* în urmărire de aproape a unui Suhoi-21 *Flagon;* o rachetă lovind un MiG într-un *flash* și un nor de fum care a trimis avionul cu o aripă răsucită într-o spirală a morții către pantele stâncoase ale fiordului; un *Tomcat* care avea logoul lui VF-97 cădea din cer, cu cupola largată și cockpitul gol, holbându-se ca un ochi orb…

Iar acestea erau doar ce vedea în apropiere. Ecranul radar îi arăta o încâlceală de contacte concentrate în spațiul de deasupra fiordului, dar extinzându-se în toate direcțiile pe o distanță de 50 mile. Avioane aproape unul de altul, viraje, manevre,

rachete pe traiectorii balistice prin mijlocul încăierării sau care se răsuceau după victime ce virau sălbatic, ca niște dulăi aflați pe urmele unui cerb fugar.

Chiar deasupra apelor, avioane sovietice MiG și *Suhoi* încercau să se năpustească asupra portavionului, dar nu aveau suficient loc de manevre pentru un atac eficient. Erau însă prinse în torentul de foc tras de dotările CIWS de pe *Jefferson* și, pur și simplu, dezintegrate.

Tiparul bătăliei a devenit clar în mod treptat. Rușii se apropiau de fiord din câteva direcții, sperând evident să copleșească defensiva lui *Jefferson*. Dar munții i-au împiedicat să-și lanseze rachetele antinavă înainte de a veni aproape – la o distanță de doar câteva mile – iar defensiva aeriană din jurul portavionului era mult mai puternică decât se așteptaseră. Norvegienele *Falcon* întăreau și ele rezistența americană, deși pierderile erau cumplite, ei pierzând cel puțin două-trei avioane comparativ cu fiecare avion american distrus.

Dar pierderile rușilor erau și mai ridicate. Fie că tacticile americane erau superioare, antrenamentul sovietic sau coordonarea slabe, fie natura țintei, rușii pierdeau. MiG după MiG, *Suhoi* după *Suhoi* explodau în flăcări sau părăseau bătălia târându-se cu cozi de fum. În căștile lui Coyote s-au auzit voci.

— *Viper* 2-1-1! Sunt pe el! Sunt pe el!

— Vin imediat, Trapper! Ține-te…

— La comanda mea, degajezi stânga. Trei… doi… unu… DEGAJ'! *Fox* 2!

— Sunt lovit! Sunt lovit!

— *Eagle* 3-0-2, ia-l de pe mine!

— Pe el, *Mustang*! Fără milă! Bagă mare!

— Atenție, *Javelin* 3-1-5! Degaj' sus-dreapta. ACUM!

— Vine de la 3-5-5, *angels* bază minus 3. *Viper* 2-0-5 vine spre 2-7-3…

Coyote a găsit o altă țintă și a tras de manșă. Simțea că se apropie victoria, simțea că rușii sunt aproape gata să cedeze.

— *Viper* 2-0-0! a apelat pe frecvența tactică. *Tallyho* la *Jefferson* din 3-1-0!

*Dogfight*ul continua.

0430 Zulu (0530 ora locală)
USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden

Mai bine de jumătate de oră, bătălia aero-navală de deasupra apelor adânci și liniștite ale fiordului a devenit o încăierare furibundă mai mult în stilul celui de Al Doilea Război Mondial decât al războiului modern.

Războiul naval modern era un exercițiu rece de tactici și logică, o interacțiune între predicțiile computerizate și armele ghidate de computer, o conlucrare între

oamenii înconjurați de lumina fantomatică a monitoarelor CRT și radare, arme high-tech care făceau ca spectacolele gen Star Wars să pară ceva amuzant și demodat.

Această interacțiune dintre oameni și mașini era exact atmosfera din CIC *Jefferson*, unde coordonatorii luptelor transmiteau ordine și primeau rapoarte, unde informațiile radar de la avioanele *Hawkeye* ce „vedeau" până departe erau recepționate și concentrate în simboluri luminoase pâlpâitoare pe ecranele monitoarelor. Acesta era fundalul luptelor, tensionat, dar îndepărtat și detașat oarecum, de parcă viața a mii de oameni nu ar fi depins de deciziile și ordinele emise din această cavernă high-tech abia luminată de strălucirea monitoarelor.

Dar pe puntea lui *Jefferson*, lupta era foarte reală și în plină desfășurare. Transpirați și proferând blesteme, oamenii obosiți strigau ca să se facă auziți peste cacofonia tunurilor și a motoarelor cu reacție, a șuieratului catapultelor și a clănțănitului de oțel ce izbea oțelul. Majoritatea ordinelor erau transmise prin căștile Mikey Mouse pe care le purtau, dispozitive ce filtrau puternicul zgomot de fond pentru a proteja urechile, lăsând să străbată „liniștea" electronică doar vocile ciudat distorsionate ale oamenilor ce urlau.

Cerul era saturat de avioane, o scenă ce ar fi fost familiară veteranilor de la Midway sau Golful Leyte, doar că acum mașinăriile erau mai mari, mai rapide și mult mai zgomotoase decât orice a străbătut cerul în Al Doilea Război Mondial.

Un F-105 norvegian, cu aripa stângă spulberată de o rachetă sovietică AA-10, s-a rostogolit sălbatic de pe cer și s-a izbit de falezele stâncoase din nord, într-o imensă minge de foc portocaliu. Dârele de fum se întrețeseau deasupra capului într-o caligrafie dementă, punctată de norișori albi, aparent inofensivi, ce marcau detonarea rachetelor ucigașe. Cu un șuierat, o altă *Sea Sparrow* a plecat de pe lansatorul *Mark* 29 aflat în babordul portavionului, către pupa, înfigându-se în înaltul cerului în vârful unei coloane de foc și fum alb. O AS-7 *Kerry*, aer-suprafață, care se îndrepta spre *Jefferson* dinspre prova, a fost deturnată de explozia unor nori de *chaff* lansați în serie de RBOC, și cu o detunătură a percutat apa la 50 de metri în babordul etravei. O coloană albă de apă a erupt în aer ca un gheizer; torentul a căzut peste oamenii aflați în apropierea Cat 1 și 2.

Către sud, un MiG-27 *Flogger*-D, cu bot ca de rață și aripile trase spre înapoi, a survolat într-un tunet micul sat Vikebukt, aproape că a ras acoperișurile caselor și turla bisericii într-o străfulgerare argintie înainte de a țâșni deasupra Romsdalsfjorden, năpustindu-se către *Jefferson* la doar câțiva metri deasupra apei. *Flogger* nu era un avion ambarcat, ci un avion de atac al *Frontovaya Aviatsiya*, decolat de la Bodø cu ordinul de a se alătura asaltului lui *Soyuz* asupra portavionului american. Atașată de pilonii de sub aripi, transporta o încărcătură de luptă de zece bombe cu fragmentare OFAB0250 de câte un sfert de tonă, arme mai potrivite unui atac împotriva țintelor terestre ușoare, dar capabile să provoace avarii teribile

blindajului relativ subțire al portavionului, mai ales că acesta era efectiv o bombă plutitoare, fiind plin cu combustibil de aviație și muniție înalt explozivă.

La bordul lui *Jefferson*, CIWS din babord s-a rotit spre stânga, radarul său urmărind ținta ce se apropia și procesând informațiile mult mai rapid decât putea orice combatant uman, verificând ceea ce deja se deducea din lipsa unui cod IFF – ținta era *ostilă*. *Phalanx*ul a deschis focul, cu un sunet ca de burghiu diamantat care perforează oțelul; prima rafală nici nu a mai avut nevoie de o a doua pentru corecție; proiectilele de uraniu sărăcit au trecut prin fuselajul lui MiG-27 precum alicele unui *buckshot* printr-o foaie de hârtie.

Efectul a fost spectaculos, un coșmar pirotehnic de foc și resturi dezintegrate care au împroșcat aerul de deasupra punții de zbor a lui *Jefferson* în spatele insulei. A ratat la un fir de păr puntea și suprastructura insulei și avioanele parcate strâns. Fragmentele au secționat un cablu al macaralei Tilly, au făcut găuri în farfuria radarului SPS-49 aflată în vârful suprastructurii, au *șifonat* un elicopter SH-3 și un F/A-18 *Hornet* parcat alături, și i-au făcut pe membrii echipajului de pe punte să fugă la adăpost, atunci când cerul a explodat. Restul epavei a percutat apa la o sută de metri dincolo de tribordul lui *Jefferson*, detonația bombelor de 250 kg ridicând o coloană de apă și spumă mai înaltă decât catargul radarului de pe suprastructura portavionului.

Membrii echipajului, zguduit, s-au ridicat și s-au îndreptat către posturile lor. Elicopterul ardea, iar oamenii au adus unul dintre vehiculele galbene antiincendiu numite *Oshkosh* în poziție ca să stingă flăcările, în timp ce oamenii și *măgărușii* împingeau epava acestuia peste bord, în apele fiordului.

Un proiectil rătăcit dintr-un tun de avion sau poate un șrapnel – nu s-a aflat niciodată – a lovit puntea de zbor cu un scrâșnet și a ricoșat în spatele unui marinar ce alerga către insulă. Câteva clipe, strigătele său a răsunat peste mugetul bătăliei – acolo, lângă insulă – până ce un sanitar a putut să-i administreze injecție cu morfină. Cea mai mare parte a intestinelor sale erau revărsate pe punte; nu a reușit să trăiască suficient cât să ajungă la infirmerie.

După câteva secunde, o rachetă antinavă AS-7 *Kerry* s-a strecurat prin defensiva suprasolicitată a lui *Jefferson*, venind dinspre nord chiar pe deasupra valurilor, ignorând exploziile RBOC în timp ce era fixată pe imaginea radar a portavionului. Zbura atât de rapid, încât trei rafale distincte CIWS au plesnit doar apa de dedesubtul și de pe ambele părți ale *peștelui* ce se năpustea în frenezia albă.

Cu *Mach* 1, încărcătura sa explozivă de 100 kg s-a izbit în bordul lui *Jefferson*, sub consola punții de zbor, lângă elevatorul din babord.

Toți cei de la bord au știut că *Jefferson* a fost lovit.

CAPITOLUL 19

Luni, 23 iunie
0435 Zulu (0535 ora locală)
CIC, USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden

A simțit vibrațiile transmise prin punte în CIC, o lovitură îndepărtată care a reverberat câteva secunde prin cavernele de oțel ale navei de război.

Tombstone și-a ridicat privirile de la ecranul monitorului pe care tocmai îl studia, s-a încruntat o clipă la tavan, apoi a revenit la monitoare. Dacă portavionul a fost avariat serios, va afla în câteva clipe. Nu putea face nimic altceva, decât să rămână la post și să supravegheze desfășurarea bătăliei în jurul lui *Jefferson*.

Cât timp va mai continua? Se întinse în scaunul de piele, urmărind *blip*urile de pe ecranul principal, acestea reprezentând țintele aeriene ce se înfruntau deasupra portavionului. Prin difuzoarele stației de amplificare 1-MC, o voce a anunțat existența unui incendiu în hangar și a ordonat echipelor de control al avariilor și de intervenții să raporteze situația dintr-un anume punct al structurii navei, dar apelul urgent a fost ignorat, atenția fiind reținută de hărmălaia altor voci de pe rețeaua comunicațiilor tactice. Punctele luminoase de pe monitoare erau însoțite de sunete electronice, rezultând ceva ce părea mai degrabă un joc video bizar decât o bătălie reală. Confruntarea scăpase demult de sub controlul lui Tombstone. A continuat să emită ordine care erau transmise aviatorilor angajați în lupte undeva în cerurile nevăzute de deasupra CIC, „acoperișul” cum numeau ei puntea de zbor. Pe măsură ce apăreau noi amenințări, a trimis avioanele (aflate în rezervă) câte două sau câte patru, alocându-le la apariția fiecărui atac sovietic dezvăluit de grupurile de *blip*uri.

Dar bătălia reală căpătase o viață proprie. *Jefferson* va supraviețui sau va muri în funcție de care parte avea piloți mai buni, avioane mai performante, o voință mai puternică. Computerele lui *Jefferson* puteau raporta, dar nu și manageria înfruntarea. Acum depindea de Coyote, Teejay și ceilalți, nu de Tombstone.

— Amiralul pe punte! a atenționat o voce în semiobscuritatea din *Air Module* CIC dată de fosforescența ecranelor radar. Tombstone s-a răsucit în scaun și l-a văzut pe amiralul Tarrant stând chiar în spatele său.

— Salut, CAG. Am auzit că voiai să vorbești cu mine.

— Da, *sir*, a răspuns Tombston, ridicându-se.

Lăsase un mesaj unuia dintre aghiotanții amiralului la puțin timp după ce se ordonase GQ.

— Dar nu am avut intenția să vă abat atenția de la lupte.

— Acum a ieșit de sub controlul meu, a răspuns amiralul cu o grimasă. Și cred că și de sub al tău.

Arătă spre rândurile de console, unde tehnicieni tăcuți, cu capetele plecate, mânuiau electronica din CIC.

— De fapt, pentru că s-au năpustit asupra noastră înainte de a mă putea întoarce pe *Shiloh*, m-am gândit că de aici pot avea o imagine de ansamblu destul de bună.

— Mă bucur că ați venit aici, *sir*.

— Ce voiai să-mi spui?

— Am o idee, *Admiral*. O cale prin care am putea întoarce lupta asta în avantajul nostru.

— Mă interesează, a spus sec Tarrant. Dă-i drumu'!

— Am început deja să asamblez lucrurile, dar am nevoie de aprobarea dvs.

Scurt și la obiect, Tombstone a început să-și prezinte idea care-l preocupa încă din timpul ședinței întrerupte din CIC în acea dimineață. Când și-a terminat expozeul, în linii mari, Tarrant și-a frecat bărbia cu mâna sa puternic bronzată.

— Asta e o aplicare pe dos a ceea ce ai făcut la Capul Bremanger, nu-i așa?

— Cred că se poate spune și așa, *Admiral*. Nu cred că ei se vor aștepta la așa ceva.

— Și *Intruder* sunt gata de decolare?

— Mai avem rămase în inventar zece *Harpoon*. Am ordonat ca cinci *Intruder* să fie gata, fiecare dotate cu două *Harpoon*.

— Deci atacul va reuși în funcție de cum va decurge lansarea rachetelor antinavă.

— Mai putem folosi și niște *Mark*-46 pentru atacuri la suprafață, spuse Tombstone, referindu-se la torpilele ASW lansate de elicoptere sau S-3 *Viking*. Dar, da, *sir*. După ce *Harpoon* vor fi lansate, tot ce ne mai rămâne sunt rachetele *Sea Sparrow*. Și *Standard* ale escortelor noastre.

Sea Sparrow puteau fi folosite împotriva țintelor aeriene și de suprafață, dar aveau o rază de doar zece mile. *Standard*, lansate de pe *Shiloh* și celelalte nave aveau o raza mai lungă, putând fi folosite și ele împotriva navelor, dar racheta dedicată antinavă era *Harpoon*.

— E ca și cum am pune toate ouăle în același coș, nu-i așa, CAG?

— Așa și este, *Admiral*. Dar dacă nu o facem, ne vor avea la degetul mic. Ca s-o spun pe direct, *sir*, nu cred că vom mai avea vreo șansă mai bună ca acesta.

Tarrant a meditat câteva clipe.

— De acord. Dar s-ar putea să avem o problemă. Presupun că *Intruder* sunt armate jos, pe puntea-hangar?

— Da, *sir*.

Puntea de zbor, expusă uraganului distrugător de fragmente metalice, nu era locul în care să se încarce muniția în focul luptei.

— Eh, bufnitura pe care ai auzit-o acum câteva momente a fost o rachetă rusească ce a detonat în puntea-hangar. Nu știu cât de grave sunt avariile. Căpitanul verifică chiar acum.

Tombstone încercă să vizualizeze situația din hangar, caverna imensă care ocupa un sfert din interiorul lui Jefferson, un spațiu cu pereți de oțel aglomerat cu oameni, avioane, utilaje și material inflamabile. O explozie în interior putea distruge o duzină de avioane și să împroaște infinit mai multe resturi metalice decât gloanțele unei mitraliere.

— În acest caz, ideea trebuie abandonată. Nu putem face nimic fără *Intruder* sau *Harpoon*.

— Hotărâm atunci când vom avea rapoartele de avarii.

Tarrant puse o mână pe umărul lui Tombstone, un gest ciudat de omenesc din partea unui om la care el ajunsese să se gândească ca la un fel de robot insensibil.

— *Commander*, în aceste ultime săptămâni am căpătat un mare respect pentru intuițiile tale tactice. S-ar putea să fii cel mai mare strateg naval de la John Paul Jones. Dar chiar și el a comis greșeli. Dacă de data asta te înșeli, Dumnezeu să te ajute. Să ne ajute pe noi toți.

— Dumnezeu să ne ajute și dacă am dreptate, *Admiral*. Vom avea nevoie de susținerea Sa în această acțiune, indiferent cum va decurge.

— Eu mă duc înapoi pe Puntea de Comandă. Dacă avem avioanele și muniția, îți voi aproba planul.

— Mulțumesc, *Admiral*.

— Îți comunic care este situația cu *Intruder*. Continuați.

— *Aye aye, sir*.

Tombstone se reașează în scaun, continuând să supravegheze bătălia.

0440 Zulu (0540 ora locală)
MiG 501
În largul coastei norvegiene

Serghei Terekhov privea cu un dezgust maxim la apa de dedesubt, dar nu mai avea ce face. A tras cât s-a putut de MiG-29 ca să ajungă atât de departe, dar avionul avariat, pur și simplu, nu-l mai putea duce mai departe. Acea confruntare frontală cu *Tomcat* care i-a trimis un torent de proiectile prin aripa stângă și fuselaj, i-a găurit rezervorul din aripă, a făcut franjuri stabilizatorul stâng, a scos din funcțiune radarul, radioul, toate sistemele de armament… și a trimis la dracu sistemul hidraulic. Se îndoia chiar că ar mai fi capabil să coboare roata din stânga; chiar dacă ar fi fost

capabil să se târască înapoi la *Soyuz*, era evident că singura lui soluție era să se catapulteze, lăsând MiG-ul să se prăbușească în mare.

Dacă asta era singura sa alternativă, mai bine să o facă mai devreme decât prea târziu, cât mai avea oarece control asupra avionului distrus, dar încă parțial funcțional. O clipă, s-a gândit să încerce să ajungă la liniile rusești de la nord de Trondheim, aterizând, poate, la o bază aeriană NATO capturată, dar a respins ideea aproape imediat. *Soyuz* se afla mai aproape, iar trenul de aterizare avariat nu era mai de folos pe o pistă betonată decât pe o punte mobilă de portavion.

Mai era și o altă posibilitate.

Târându-se pe cer dincolo de linia coastei norvegiene, vedea la aproape 100 km spre nord de fiord marea insulă Smøla, aflată puțin dincolo de jumătatea distanței până la *Soyuz*.

Smøla, situată la sud de Trondheimsfjorden, se afla încă în mâinile norvegienilor, dar putea vedea o siluetă ca de rechin, o fregată sovietică din Clasa *Krivak*-1, inconfundabilă datorită celor patru masive tuburi lansatoare de rachete SS-N-14 prezente pe puntea anterioară.

Observase nava mai devreme, în timpul venirii spre obiectiv. Acum, *Doblestniy*, componentă a ecranului ASW al lui *Soyuz*, putea fi salvarea sa.

Trase înapoi maneta de gaze până ce MiG-ul abia se mai putea menține în zbor, trecând prin apropierea tribordului fregatei. Radioul fiind defect, contactarea navei era imposibilă. Tot ce putea face era să vină cât mai aproape de navă și să se catapulteze.

O rugăciune tăcută, foarte puțin comunistă… maneta de ejecție… cupola largată… rachetele detonate sub fund… și se trezi aruncat către înalturi.

Spera că veghea de pe fregată căsca bine ochii.

0445 Zulu (0545 ora locală)
USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden

Racheta de croazieră percutase în babord, lângă suporturile elevatorului, unde a forfecat lonjeroanele, a îndoit plăcile din cocă și a spulberat în mare o platformă externă de alimentare. Explozia a făcut o gaură de un metru prin cocă, împrăștiind fragmente de metal încins prin hangar. Combustibilul revărsat din conductele rupte s-a aprins, trimițând jeturi de flăcări către puntea de zbor de deasupra, apoi a explodat în spațiile hangarului.

Din fericire, pagubele provocate au fost minimale. Supapele automate au închis conductele rupte, iar focul a fost rapid înăbușit de sistemul de aspersoare și de intervenția frenetică a echipelor de control al avariilor cu extinctoarele cu spumă și

CO2. Doi oameni au fost uciși, iar cinci răniți de șrapnele sau de explozie. Elevatorul din babord a rămas blocat în poziția „sus”, iar ușile sale blindate masive, de formă ovală, din punte, au fost închise. Șase avioane au fost afectate, inclusiv un *Prowler* și o cisternă KA-6D, dar o verificare preliminară sugera că toate puteau fi reparate pe mare, dacă aveau la dispoziție câteva zile fără urgența alarmelor de luptă.

Cea mai serioasă problemă, după stingerea incendiilor, a rămas elevatorul avariat. Numai un *Intruder* ce era armat cu rachete *Harpoon* în hangar a suferit stricăciuni, dar căile de remorcare pentru aceste avioane către elevatorul babord, acum inutilizabil, fuseseră deja degajate. *Deck Handler*, aflat în Centrul de Control al Punții de Zbor de la nivelul 0-4, s-a întors spre planul-machetă al hangarului lui Jefferson și a început să mute machetele-siluete scalate ale avioanelor A-10, *Tomcat* și celelalte, precum un decorator de interioare ce aranjează mobila într-o casă foarte înghesuită. Cunoscut și sub porecla glumeață de *Mangler*[5], *Deck Handler* se ocupa cu coregrafia mișcării oamenilor și mașinilor ce manevrau avioanele către elevator și sus pe puntea de zbor.

Până ce *Jefferson* a ajuns în dreptul Insulei Otrøya, primele A-6 *Intruder*, fiecare dotate cu două rachete *Harpoon* montate sub aripi, erau aliniate la elevatorul din tribord, iar o mică armată de marinari executau un *walk-down* în lungul punții de zbor, adunând micile bucăți metalice răspândite peste tot și care ar fi putut avaria turbinele motoarelor în timpul operațiunilor. Pe cer, singurele avioane aflate la vedere erau amice, *Falcon* norvegiene și *Hornet* și *Tomcat* americane ce continuau să asigure protecția aeriană pentru nava ce înainta încet.

Prima fază a Bătăliei din Romsdalsfjorden se încheiase.

A doua fază era gata să înceapă.

0450 Zulu (0550 ora locală)
HMS *Ark Royal*
Scapa Flow

La patru sute mile sud-vest de Romsdalsfjorden, în uriașa radă naturală numită Scapa Flow, din Insulele Orkney, tocmai se terminase victorios o altă bătălie. Soarele se ridicase binișor trimițându-și strălucirea aurie peste colinele sterpe și cătunele răspândite în jurul radei. *Lieutenant Commander* DuPont se afla pe chei, privind la vasul amarat care, de cinci zile, era prima sa comandă.

Esek Hopkins era o epavă, cu Puntea de Comandă ce părea zdrobită de mâna unui uriaș, ferestrele sparte, catargul cu farfuria radarului SPS-49 rupt și răsucit, hangarul de pe puntea-pupa smuls, iar carena gri era brăzdată și înnegrită de foc.

[5] Mangler – în argou: un manager-dezastru, un împiedicat.

Pompele încă mai funcționau. Putea auzi murmurul lor constant înăbușit de coca lui *Hopkins* și vâjâitul jeturilor de apă evacuate prin gurile de drenaj. Chiar și acum, amarată la cheu, avea aceeași înclinație de 150 ca pe întregul curs pe Marea Nordului. Părea că se împotrivește parâmelor care o legau de cheu, ca și cum ar fi dorit să plece pe mare, către viață.

La patru zile după atacul din Norvegia, lupta pentru salvarea fregatei din Clasa *Perry* s-a desfășurat între disperare și dezastru. În mai multe rânduri, DuPont a fost sigur că *Hopkins*, care lua constant apă, era gata să șavireze și să se ducă la fund, mai ales în ziua a doua când vântul s-a întărit până la nivel de furtună. A fost un voiaj epic, de eroism și supraviețuire. Și de voință.

Până la urmă au reușit, făcând cu schimbul la pompele manuale atunci când cele automate n-au mai putut face față cantității de apă luate la bord. Au făcut-o cu propriile forțe pentru că turbinele erau gata să cedeze în orice moment. Înaintarea a fost dureros de înceată prin apele furtunoase. A avut de ales între a se îndrepta spre Bergen sau să traverseze marea Nordului până la Scapa Flow. Auzind rapoartele despre atacurile aeriene aproape continue asupra Bergenului, DuPont a ales Insulele Orkney. Avariata *Hopkins* ar fi constituit o țintă ideală pentru avioanele de atac sovietice și pentru submarinele despre care se știa că bântuie pe lângă coastă. Dacă ar fi realizat că viteza lor urma să fie atât de mică, ar fi optat pentru Norvegia… și la dracu cu blocada rusească.

Dar au ales varianta cea mai grea. *Kearny* a rămas alături până la sfârșit, gata să preia echipajul redus de voluntari care rămăseseră la bord, dacă era luată hotărârea ca nava să fie abandonată. Seara trecută, târziu, *Hopekins*, cum a redenumit-o echipajul său extenuat, s-a târât în Scapa Flow. Pe cursul de apropiere i se raliaseră, ca escortă, distrugătoarele *Cardiff* și *Exeter*, din Royal Navy, și remorcherul *Gwendoline*. După schimbul de onoruri, *Kearny* a virat cu 180^0 și s-a întors imediat în larg. *Commander* Tennyson, căpitanul navei, era nerăbdător să se reîntoarcă la CBG *Jefferson* cât mai repede cu putință.

Și DuPont și-ar fi dorit la fel… dacă s-ar fi putut.

Acum, *Hopkins* se afla în siguranță, cu rănile ei „spitalizate” după cum spuneau gazdele lor britanice, și cu echipajul la țărm, în cazărmile bazei navale. Părea o fantomă, pustie… și moartă. El promisese să o salveze și a făcut-o, dar nava nu va mai naviga pe mare niciodată, DuPont era sigur de acest fapt. Era un prea bun marinar ca să nu-și dea seama că nimic altceva – decât o reconstrucție completă – nu o putea reface navigabilă.

Îi va simți lipsa.

Și se simțea pierdut. Primul dintre nenumăratele rapoarte complete referitoare la luptă și la avariile înregistrate de navă fuseseră deja transmise la Washington, dar

până în prezent, nici el nici echipajul nu au primit ordine noi. Nici nu era de așteptat, cel puțin în următoarele zile. Navy Department era preocupat acum cu Bătălia pentru Norvegia. Washington încă nu hotărâse calea de urmat – suport total pentru Norvegia, sau retragerea completă din Marea Norvegiei.

Timpul o va spune. Între timp, DuPont și oamenii săi erau la capătul răbdării. Abandonarea navei a fost grea, precum părăsirea unui membru al familiei. În această dimineață văzuse și nota de plată a măcelarului: 37 morți dintr-un echipaj de 220.

Și-a reprimat un tremur. Văzuse și trupul Căpitanului Strachan când l-au scos din ceea ce mai rămăsese din Puntea de Comandă. Strachan fusese nu numai un comandant ci și un prieten, un om pe care DuPont l-a respectat.

Privind dincolo de suprastructura distrusă a lui *Hopkins*, DuPont studia siluetele altor nave ancorate în rada Orkney, nave cu nume și istorie mândră. *Ark Royal*, unul dintre cele trei portavioane britanice rămase, se ridica lângă cheu, dincolo de fregata americană, precum o faleză de oțel.

Scapa Flow, o importantă bază a flotei britanice în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, a devenit din nou un loc de ancoraj major, de data aceasta pentru navele din Royal Navy „pensionate” de un guvern britanic cu mentalitate pacifistă. Se aflau aici duzini de nave, în curs sau în plin proces de dezarmare. Cândva puternică, Royal Navy a Marii Britanii a intrat pe o pantă descendentă încă din zilele Războiului din Falkland. Guvernul socialist de extremă stângă care venise la putere cu câțiva ani mai înainte, redusese drastic flota, trimițând aici, în stocare, multe din aceste nave.

Din ce a putut afla DuPont, fusese ales un nou guvern, dar deciziile de a reactiva Royal Navy necesitau oarece timp ca să fie puse în aplicare. Politica externă a unei națiuni nu putea fi schimbată peste noapte.

— Cumva sunteți *Commander* Dupont?

Se întoarse. Cel ce vorbise era un tip în uniformă albastră, înalt, bine făcut, drept ca o vergea de armă și păr argintiu. Benzile și bucla de pe mânecă, cozorocul caschetei încărcat la greu cu aur și epoleții, îl arătau a fi *admiral*[6] în Royal Navy.

DuPont a luat poziție de drepți și a salutat.

— Vă rog să mă scuzați, *Admiral*. Nu v-am auzit. Da, sunt DuPont, *sir*.

— *Admiral* Montgomery Parker. Mi s-a spus că te pot găsi aici. Îmi pare rău dacă te-am luat prin surprindere.

— Deloc, *sir*.

[6] Admiral – grad militar în Royal Navy - United Kingdom (cod NATO OF-9 – *patru stele*).

DuPont era curios. Unde era obișnuita suită de aghiotanți și ofițeri inferiori? Parker era singur. O limuzină cu mici steaguri albastre pe aripile din față era parcată la calea de acces pe debarcader, la o sută de metri mai încolo.

— Hmm… Îți iei rămas bun de la ea?

— Cred că da, *sir*. E… oarecum rușinos.

— Înțeleg ce vrei să spui. Când ai pierdut prieteni, camarazi de navă… nu poți să pleci pur și simplu.

— Da, *sir*.

Parker îi citea gândurile?

— Și cred că te gândești și la flăcăii din Grupul de Luptă din Norvegia.

— Da, *sir*.

— Știu totul despre acțiunea ta. Și prin ce a trebuit să treci ca să-ți aduci nava și oamenii în siguranță, în port. Excelentă treabă, *Commander*. Foarte bine executată.

— Vă mulțumesc, *Admiral*. Ăă… pot să vă întreb, *sir*, despre ce e vorba?

Parker arătă cu mâna dincolo de *Hopkins*, către masiva siluetă a lui *Ark Royal*.

— Aceea e a mea, după cum știi. Ea și puișorii ei. Grupul de Luptă *Ark Royal*. Până ce NATO se va pune în mișcare, este cea mai bună echipă ASW din Alianță. Și va continua să fie cea mai bună… dar momentan suntem cam strâmtorați.

Zâmbea.

— Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți, *sir*.

— Echipajul este la bord. În cea mai mare parte. Dar căpitanul are oarece probleme. Mai ales în ceea ce privește specializările ET. Radar, sonar, comunicații. Și avem nevoie de ofițeri de legătură care să vorbească cu Grupul de Luptă american din zonă. Să ne ajute să înțelegem ce naiba vor să spună… când vorbesc.

Lui DuPont tot nu-i cădea fisa.

— Da, *sir*?

— Mă gândesc să trimit în larg Grupul meu de Luptă, tinere. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Din păcate, aici nu avem întregul efectiv. Știi că Scapa Flow nu este o bază regulată. Doar ocazională, pentru navele stocate. Mulți dintre specialiștii noștri au fost redistribuiți în cadrul flotei.

Expresia feței i-a devenit dură.

— Aveau de gând să o stocheze și pe *Ark*, idioții.

DuPont începea să se simtă stânjenit. O fi fost el *admiral*, dar cam bătea câmpii!

— Știi, voi cei din colonii ați fost nițel cam irascibili acum câțiva ani, a continuat amiralul. La 1812 și mai apoi. Îți aduci aminte?

— Ăă… da… n-am prea fost acolo în acea vreme, *sir*.

— Recrutarea, domnule, înrolarea! Voi, yankeii v-ați cam șifonat atunci, la 1812, când Royal Navy vă aborda navele, și vă lua marinarii în serviciul Majestății Sale.

Dar, eh, mie mi se pare că acum tocmai niţică „recrutare” ar fi ceea ce ar rezolva problema mea… şi pe a voastră.

Înţelegerea a explodat cu forţa unei bombe.

— Vreţi ca echipajul lui *Hopkins* să vină la bordul lui *Ark Royal*?

Un tunet îndepărtat, creştea în volum. DuPont privi în sus, la un *Sea Harrier* britanic cu aripile înclinate în jos, care se apropia de portavion. Reducându-şi la zero viteza orizontală, avionul „stângaci” a plutit o clipă, apoi a coborât pe puntea lui *Ark Royal*, plutind pe verticală precum un elicopter.

Parker a zâmbit, şi a ridicat vocea ca să domine zgomotul.

— Asta e ceea ce vreau. Numai voluntari. Şi nu va fi uşor, îţi garantez. Voi, flăcăi, va trebui să învăţaţi toate parâmele noii nave – cum se spune – în timp ce vom executa un exerciţiu. După cum ştii, noi nu suntem în război. Oricum, nu oficial. Dar cred că am suficientă susţinere din partea Whitehall ca să execut un mic exerciţiu de pregătire. Doar ca să verificăm sistemele, pregătirea oamenilor, şi toate cele. Desigur…

Se opri, ridicând din umeri.

— …dacă vom fi atacaţi în timp ce ne aflăm în apele internaţionale, avem tot dreptul să ne apărăm. Eşti de acord?

— Întru totul, *sir*!

— Aha, bine. Păi atunci, dacă voi yankeii nu puneţi de-un alt război care să ne împiedice să vă recrutăm, să înţeleg că facem târgul?

— Vorbesc imediat cu oamenii mei, *sir*. Ăă… s-ar putea să vă folosiţi de sprijinul pe care-l menţionaţi, pentru Washington?

— Roţile au început deja să se învârtă, *Commander*. În această dimineaţă s-a vorbit cu Directorul de Operaţiuni din *Joint Staff*ul vostru. Veţi primi ordinele tactice când vă veţi afla pe mare.

DuPont a simţit cum îl cuprinde un val de exaltare sălbatică. Atâtea vieţi pierdute… dar nu vor fi pierdute în van. Echipajul lui *Hopkins* va reveni!

A salutat.

— Consider că este un privilegiu să fiu „recrutat” de dvs, *Admiral*!

— Excelent!

Parker i-a returnat salutul, apoi i-a întins mâna. Ochii săi albaştri ca gheaţa, sclipeau cu umor.

— Bine ai venit la bord!

CAPITOLUL 21

Luni 23 iunie
0609 Zulu (0709 ora locală)
Deasupra Mării Norvegiei

Commander Max 'Hunter' Harrison, privind spre stânga, a surprins mișcarea umbrei lăsată de S-3 *Viking*ul său pe suprafața mării, la mai puțin de 100 picioare dedesubt. La viteza lor de croazieră de 350 noduri, cele patru *Viking*, în formație diamant, strânsă, detunau pe curs către nord… către obiectivul lor.

CAG s-a întrecut pe sine, decise Hunter. Strategia sa era simplă, bazată pe presupunerea că rușii vor vedea ce au văzut ieri pe ecranele radarelor lor și vor considera că stilul atacului anterior asupra lui *Soyuz* se va repeta.

De fapt, *Viking* erau momeala, echipajele fiind voluntare. În Bătălia de la Capul Bremanger asaltul lor neașteptat cu rachete *Harpoon* asupra *squadron*ului sovietic amfibiu a adus victoria. De data aceasta, când ei se vor apropia destul încât radarele rusești să-i localizeze pe fondul ecourilor electronice de la suprafața apei, sovieticii vor presupune că ei sunt niște *Intruder* încărcate cu bombe sau rachete antinavă. CAP rusești care-i vor descoperi îi vor recunoaște ca fiind *Viking*, coada înaltă și silueta dolofană a cupolei nu putea fi confundată – dar poate că vor crede că se repetă figura de la Capul Bremanger, atacul la joasă altitudine cu rachete *Harpoon*.

Dacă se va întâmpla așa, vor lua plasă. S-3 zburau fără încărcătură, fără rachete, fără torpile sau geamanduri sonar, doar cu pilotul și copilotul în cockpit, în locul echipajului obișnuit de patru oameni atunci când vânau submarine.

Cu toții au fost foarte atenți să nu discute despre operațiune ca de una sinucigașă, dar Hunter n-avea iluzii în legătură cu șansele lor. Ca să pară un atac real – la dracu, ca să se poată apropia destul încât radarele sovietice să-i depisteze prin bruiaj – trebuiau să zboare cât mai aproape către Soyuz, direct în gura țevilor AK-630, a rachetelor suprafață-aer și a MiG-urilor. Patru avioane, oricât de rapide și manevrabile, nu vor supraviețui prea mult acestui infern.

În timp ce Hunter stătea de vorbă cu universul, nu-și punea problema dacă vor supraviețui sau nu. Nu asta conta. Ci dacă vor supraviețui destul încât misiunea să fie un succes.

— *Hunter* 1-1, aici *Bifröst*, mă recepționezi? *Over*.

— *Bifröst*, *Hunter* 1-1, a răspuns cu voce calmă. Vă recepționez

Bifröst, curcubeul de foc ce lega Pământul de Paradis în mitologia nordică, era indicativul pentru avionul *Hawkeye* ce controlau misiunea. Lucrurile erau menținute cât mai simple, deocamdată cu un minimum de bruiaj, pentru cazul în care sovieticii trag cu urechea la traficul radio american.

— *Hunter*, aveți 'liber' pentru cursul de atac. Față de poziția ta, obiectivul pe direcția 0-0-5, distanța 8-1.

— *Roger*, *Bifröst*. Ne înscriem pe cursul de atac.

Cu mâna înmănușată a împins spre înainte maneta de gaze, iar cele două uriașe motoare GE TF34 atârnate sub aripi și-au întețit vaietul tunător. În câteva secunde, cele patru *Viking* au accelerat la 450 noduri.

Suprafața apei albastre se scurgea pe sub aripile avioanelor, cu fiecare milă rămasă în urmă.

0610 Zulu (0710 ora locală)
***Intruder* 502**
Deasupra Mării Norvegiei

Șase mile deasupra formației de *Viking* și câteva mile spre sud-vest, *Lieutenant Commander* Barney J. Dodd se simțea deosebit de vulnerabil în acest moment. Privind dintr-un bord în altul al cockpitului lui *Intruder*, putea vedea celelalte avioane americane răspândite pe cer, A-6 din *squadron*ul său, *Death Dealers*, amestecate cu F-14D *Tomcat* din VF-95 *Vipers*. Marea era minunat de azurie sub norișorii albi, pufoși, aruncați pe întinderea cerului.

Ceea ce-l neliniștea pe Sluf era modul de aplicare al atacului de tip *alpha strike*. *Death Dealers* zburau spre nord, pe curs direct de apropiere de inima grupului de luptă sovietic, la o altitudine de 35.000 picioare.

Intruder erau frecvent chemate să execute atacuri de la mare altitudine, uzual cu arme de precizie precum bombele ghidate prin laser *Mark* 84 *Paveway* care au fost atât de eficiente în Războiul din Golf în '91. Totuși, când inamicul știa că vii, o strategie mai obișnuită era să zbori la nivelul punții, atât de jos încât radarul inamic să nu te poată separa printre multitudinea de ecouri ale suprafeței apei sau solului. Zburând la *angels* 30 era o metodă sigură de a invita atacul.

Sluf a privit în tribordul cupolei, în jos printre norișori, în căutarea unui cvartet de siluete micuțe aflate mult mai jos. Nu le-a putut vedea. Față de poziția lui de observare avantajată aflată la șase mile deasupra lor, ele erau absolut invizibile. Dar undeva acolo jos, patru S-3 *Viking* din *King Fishers* mimau mișcarea unui *squadron* de A-6 înscrise pe traiectorie de atac la numai 100 picioare deasupra apei.

Momeli, se gândea Sluf. Victime sigure. Dar victime teribil de importante pentru că șarja lor lipsită de armament împotriva Grupului de Luptă rusesc va asigura avioanelor *Intruder* șansa de a ajunge în apropierea obiectivului.

Intruder zburau împreună cu F-14 TACCAP, îndreptându-se spre nord ca o componentă a formației de interceptare. Putea auzi în căști comunicațiile dintre *Bifröst* și *Hunter*, dar ordinele pentru *Intruder* prevedeau menținerea tăcerii radio

până în momentul declanșării atacului. Înarmate doar cu rachetele *Harpoon*, incapabile să se angajeze într-o *dogfight* nici măcar ca să se apere singure, pentru radarul rusesc erau indistincte față de *Tomcat*. Cu noroc, sovieticii îi vor ignora crezându-i vânători, concentrându-și sistemele de luptă relativ diminuate asupra avioanelor *Viking*.

Cel puțin, aceasta era ideea lui CAG, care în dimineața acelei zile a comparat strategia cu intriga dintr-o povestire a lui Edgar Allan Poe. Sluf nu a citit „Scrisoarea furată", dar teoria părea destul de plauzibilă.

Pentru ca *Intruder* să se apropie suficient să se poată fixa pe țintă, trebuiau să se ascundă la vedere.

Privi din nou în jur. La vedere, mda. În ciuda puternicului bruiaj emis de ambele tabere, ei se aflau la vedere pentru toate radarele aflate între Bergen și Capul Nord.

Dacă se ajungea la o *dogfight*, *Tomcat* le vor proteja pe *Intruder*. Un *Intruder* abia zărit în fierbințeala unei confruntări aer-aer va fi confundat aproape sigur cu vărul său, EA-6B *Prowler*. Două *Prowler* chiar zburau împreună cu formația de *Tomcat*, asigurând acoperire ECM pentru întregul grup. Nu le-ar fi salvat pe *Intruder* de rachetele lansate într-o *dogfight*, dar asemănarea dintre ele iar fi zăpăcit pe băieții răi cele câteva minute critice de care aveau nevoie.

Se uită spre *Lieutenant* Fracasetti aflat în scaunul B/N de lângă el.

— Ce crezi, Spoiler? De ideea asta nemaipomenită a lui CAG.

— Cred că e belea mare pe capul celor din *King Fishers*.

Își păstra capul aplecat, cu fața presată pe garnitura de cauciuc a ecranului radar.

— Așa e. Magruder ăsta… are sânge rece cât un întreg ghețar.

— Eu mă bucur că nu sunt nevoit să dau asemenea ordine, Sluf. N-aș mai putea să dorm noaptea. OK, începem. Am trei ținte solid vizibile prin bruiaj. Direcția 0-0-8, distanța 8-5. Încep setările pentru apropiere.

Sluf mai aruncă o privire către cea mai apropiata pereche de *Tomcat* – 200 al lui Coyote Grant și *wingman*ul său, Trapper Martin în 209. O clipă, Sluf s-a simțit atât de obosit încât se gândi că ar putea dormi o săptămână, indiferent de ce s-ar întâmpla. Dar știa ce voia Spoiler să spună.

Uneori, funcția de comandă cerea un preț al naibii de mare.

0611 Zulu (0711 ora locală)
CIC, USS *Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

Jefferson ieșise de la adăpostul lui Romsdalsfjorden de mai puțin de 30 minute și-și croia drum spre nord cu viteza de 33 noduri.

Suflând dinspre nord-est, vântul s-a întărit puțin. Portavionul avea tangaj pe marea montată, apa fiind spulberată peste prova de fiecare dată când nava plonja între valuri.

Mișcarea era perceptibilă în CIC, dar ușor de ignorat. Un vânt puternic din față putea încetini atacul *alpha*, întârziindu-i cu câteva minute, dar nu constituia un pericol, decât dacă se întețea foarte mult. De fapt, chiar ajuta avioanele care continuau să fie lansate de pe puntea mișcătoare, adăugând câteva mile la viteza aerului când catapultele cu aburi le propulsau spre înalturi.

Tombstone și-a scos batista din buzunar și și-a tamponat fruntea. În ciuda aerului condiționat, rece, din CIC, transpira mult, încât spatele cămășii kaki era ud. Stând în scaun, îi putea simți mirosul amestecat cu epuizare și teamă. Privea marele ecran tactic, ce reda informațiile transmise atât de *Bifröst*, cât și de USS *Shiloh*, care acum naviga paralel cu *Jefferson*, la cinci mile spre vest. Erau detaliate elementele *alpha strike*, cu numele de cod *Asgard*, sălașul zeilor în mitologia nordică.

Pieselor individuale ale Operațiunii *Asgard* li se dăduseră nume de cod mai puțin clasice. *Intruder* erau numite *Dealer*, pitite printre *Viper* și făcând tot posibilul să semene pe radar cu *Tomcat*. Jos, la nivelul valurilor erau *Fisher*, care se apropiau acum de obiectiv cu viteză de atac. În apropiere era un alt grup de patru, EA-6B din VAQ-143, cu numele de cod *Smokescreen*. Deasupra lui *Jefferson* se adunau în formații *Eagle* și *Javelin*, F-14 din VF-97 și *Hornet* din VFA-161. Acestea compuneau al doilea val, o șansă de a lovi pe *Soyuz* din nou dacă *Dealer* ar fi avariat doar prada.

Hornet erau armate cu bombe ghidate laser *Paveway*, dar forța principală erau *Intruder* cu ale lor *Harpoon*. Dacă A-6 nu reușeau să străpungă apărarea sovieticilor, bombele inteligente lansate de *Hornet* îl puteau avaria serios *Soyuz* dar nu era improbabil să-l și scufunde

Totul depindea de *Intruder*, și de cacealmaua pusă la cale de Tombstone ca să le faciliteze apropierea de obiectiv. Planul a fost conceput și asamblat în grabă. Tombstone se întreba dacă lucrurile se vor desfășura așa cum le planificase el.

Fisher se târa înaintea grupurilor de contacte ce le marcau pe *Viper* și *Dealer*.

— La dracu! a izbucnit. *Fisher* se năpustește înaintea celorlalți. Aduceți-i înapoi, în linie cu ceilalți!

— *Fisher*, *Fisher*, sunt *Camelot*, vorbi în microfon, unul dintre controlorii aerieni ce stătea la consola din fața lui Tombstone. Răspunde, *Fisher*.

— *Camelot*, sunt *Fisher* 1-1.

Tombstone a recunoscut vocea lui Harrison, retransmisă prin *Bifröst*.

— Ne înscriem pe cursul final de atac.

La naiba, spunea textul pentru rușii care trăgeau cu urechea; făcea să pară că atacul este real.

— *Fisher*, încă nu ești în poziția corectă. Menține cursul și viteza originale.

— *Camelot*, începem faza de atac.

Viking erau acum mult înaintea celorlalți.

— OK, spuse Tombstone. Spuneți-le celor din grupul de atac să-și adapteze viteza după ei.

Intruder puteau zbura cu mai bine de 590 noduri… iar *Tomcat* trebuiau să se mocăie ca să rămână alături de ei. Dar entuziasmul lui Harrison îl tulbura pe Tombstone.

Nu era pentru prima oară când își dorea să se fi aflat în cockpitul unuia dintre aceste avioane, pilotând un *Viking*… sau și mai bine, într-un *Tomcat*. Acum, Coyote pilota „pasărea" lui CAG. Fir-ar… ar fi vrut să li se alăture…

Dar lupta modernă era un efort de echipă, cu mii de oameni ce se străduiau împreună să mențină avioanele armate și în stare de zbor, urmărindu-le, observând misiunea până la finalul ei. CAG nu avea privilegii speciale. Locul său era aici, luând deciziile cele mai potrivite împotriva unor șanse imposibile.

Știa deja, și simțea arsura acidului din stomac, că mulți dintre acești flăcăi nu se vor mai întoarce înapoi. El a pus planul în mișcare. Acum depindea de ei să fie dus la îndeplinire.

Pe ecran, *Dealer* și *Viper* micșoraseră distanța față de *Fisher*.

Un grup de *blip*uri, trei contacte distincte, ce marcau destinația lor, se aflau acum la 70 mile înainte.

Soyuz va ajunge la vedere pentru *Viking* în câteva minute. Tombstone a ignorat arsura din stomac și a continuat să urmărească „dansul" ce continua pe ecranul electronic.

0610 Zulu (0710 ora locală)
Puntea Amiralului, portavionul sovietic *Soyuz*
Marea Norvegiei

Admiral Khenkin stătea lângă uriașele ferestre înclinate spre exterior, privind la orbitorul joc de lumini, nori și ape dinspre sud. Ei, când vor veni… vor veni din această direcție.

Soyuz naviga spre nord împotriva unei brize puternice și neobișnuit de rece. Spre est, în babordul portavionului, unul dintre cele două *cruiser* din Clasa *Kresta* II, *Marșal Timoshenko*, lua valurile în piept, peste etravă, în timp ce naviga pe un curs paralel.

Erau și alți oameni de pe punte, aghiotanți și membrii ai suitei, dar nu se auzea nici un sunet prin urletul vântului de pe puntea exterioară și prin vacarmul ce venea de pe puntea de zbor. *Soyuz* se pregătea să lanseze interceptoarele, care să verifice norul de zgomot ECM ce părea să se răspândească peste orizontul sudic. Alte avioane erau în proces de recuperare la bordul portavionului. În timp ce privea, un MiG-29 plutea dinspre pupa portavionului rusesc, cu botul ridicat, cu cârligul coborât. O clipă nesfârșită păru să atârne nemișcat în aer… apoi a izbit în viteză puntea de zbor a lui *Soyuz*, la pupa, motoarele au detunat, roțile au „scheunat" pe oțel. MiG-ul a fost oprit de cablul arestor, apoi a rulat către un loc liber din tribord, îndrumat de un om de pe punte.

Ochii lui Khenkin s-au îngustat la vederea găurilor din metalul subțire al aripii drepte a MiG-ului.

Acest avion a fost în luptă. Oftă. Ar fi trebuit să-l „termine" pe *Jefferson*. Asta spunea multe despre calitatea oamenilor pe care i-a trimis împotriva americanilor, dar și despre apărarea lor sofisticată.

A simțit o mișcare în spatele său.

— Avioane inamice atacă dinspre sud, tovarășe *Admiral*. Acum sunt la distanța de 100 km.

Bodansky părea agitat, aproape înfricoșat. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Calm, Dmitri Iakovlevici, prietene, spuse *Admiral* Khenkin cu o voce atât de joasă încât doar ei doi au putut auzi. Oamenii trebuie să te vadă calm. Dacă îți simt frica, se vor înfricoșa și ei.

— D-da, tovarășe *Admiral*.

Își îndreptă spatele, privi în jur la ceilalți de pe punte, și-și umezi buzele.

— Dar poate că ar fi mai bine să veniți jos, în CIC, tovarășe *Admiral*, de unde ați putea conduce lupta mai bine.

— Oamenii își cunosc meseria, Dmitri. N-au nevoie să li se uite amiralul peste umeri și să le cenzureze fiecare decizie. Voi rămâne aici.

Într-adevăr, Khenkin era demult convins că slăbiciunea cea mai gravă a sistemului militar sovietic era ineficiența ierarhiei rigide care-i obliga pe subordonați ca în fiecare situație să transmită cereri în susul lanțului de comandă. În ultimele luni își instruise dur ofițerii ca să trezească în ei voința de a lua decizii, de a avea inițiativă, oricând se impunea.

De altfel, voia să supravegheze desfășurarea bătăliei de aici, de unde putea să o vadă, să o simtă direct cu simțurile sale, în loc să vadă doar niște luminițe fantastice pe ecranul unui computer.

— Aici… poate fi periculos, tovarășe *Admiral*.

— Așa e la război, Dmitri. Întotdeauna e periculos.

Deodată i-a venit un minte un gând neliniștitor.

— Ai numit pe cineva la comanda *air wing*?

— Încă nu. Mi-aș dori ca Colonelul Terekhov să fie încă aici.

— Va fi. Conform informațiilor din această dimineață arată că s-a ejectat în siguranță și a fost recuperat de una dintre fregatele noastre. Dar crezi că poți îndeplini tu îndatoririle sale în CIC?

Acesta și-a umezit din nou buzele.

— Da, tovarășe *Admiral*.

— Bine.

Khenkin s-a întors, privind din nou spre sud.

— Foarte bine. Căpitanul Lazerov este un excelent ofițer în conducerea luptei. Ascultă-l și te vei descurca bine.

Khenkin se simțea ciudat de calm. Nu se aștepta de loc la asta pentru că simțea greutatea destinului imperiului rusesc apăsând asupra micii sale forțe armate precum norii negri deasupra stepei înaintea dezlănțuirii furtunii. Dar cunoașterea faptului că americanii se năpusteau acum direct către o confruntare cu Flota Nordului era aproape liniștitoare.

Toată viața sa, Khenkin a fost un comunist. În timpul loviturii de stat din 1991, când cadrele fidele comunismului din KGB și Politburo au preluat pentru scurt timp – și prostește – puterea la Moscova, la fel ca marea majoritate a celorlalți ofițeri ai generației sale, a asistat de pe tușe. Complotiștii acelei lovituri au fost bine intenționați, dar la momentul ales și proasta planificare, s-a adăugat graba și neînțelegerea forțelor care modelau Uniunea Sovietică în acel timp. În schimb, el și mulți alții, au așteptat, știind că restructurarea, așa-zisul guvern democratic nu va face nimic pentru a umple burțile oamenilor, să asigure locuri de muncă, sau să stabilizeze spirala prețurilor. Muncitorilor mărunți din Rusia și din celelalte republici puțin le păsa cine erau conducătorii lor. Tot ceea ce voiau era stabilitate… și alimente în rafturile magazinelor.

De aceea, desigur, au preluat puterea atât de ușor mareșalii și generalii, în lunile și anii care au urmat, când comuniștii – din nou – sau găsit în fruntea celei mai mari puteri mondiale.

Lui Khenkin i-a fost menit să fie o foarte mică părticică a unui fel de demonstrație științifică. Dacă, așa cum a pretins Marx, comunismul a evoluat natural din capitalism, a fost pentru că exista un fel de lege a supraviețuirii celui mai apt care guverna calea în care națiunile și guvernele s-au schimbat, adaptat și dezvoltat. Mulți dintre conaționalii săi încă mai credeau că comunismul a fost dovedit a fi o filozofie falimentară de evenimentele din 1991, că întoarcerea generalilor la putere era un fel de horcăit de moarte, un spasm ce se va stinge în curând.

Cine avea dreptate? Khenkin habar nu avea. Devoțiunea pe care, cândva, o simțea pentru Partidul Comunist s-a spulberat în urma loviturii de stat din '91; în prezent era „ruginită" rău, corodată de continuele minciuni și ipocrizia care erau parte a vieții de zi-cu-zi în Uniunea Sovietică condusă de Partidul Comunist.

Soyuz. Uniune. Era valul viitorului sau decesul cultului? Dacă americanii cu al lor *Jefferson* triumfau astăzi, nu va mai fi nici o renaștere a vechii Uniuni Sovietice.

Dacă *Soyuz* învingea, nimic nu va mai putea opri completa subjugare a Scandinaviei și, curând după aceea, a întregii Europe. Tehnologia, alimentele, industria stimulate de necesitățile armatelor sovietice victorioase vor stimula renașterea economiei sovietice și vor face din *Rodina* o adevărată iubită… nu, MAMA întregii lumi.

Era ca o reîntoarcere la grelele zile de altădată, la calvarul vechilor confruntări marine. Două nave, escortele lor, avioanele, asmuțite una împotriva alteia într-o bătălie care să decidă soarta Europei și a lumii pentru următoarea mie de ani. Gândul era deopotrivă palpitant și înfricoșător.

Pentru Khenkin, cel mai bun lucru, singurul de făcut, era să lase bătălia ce urma în mâinile și mintea oamenilor ce vor lupta.

Prezența sa ar fi fost de prisos în CIC. Mai bine să-l lase pe Bodansky să stea în semiobscuritatea din CIC, să dea ordine, să ia decizii. Nu era la fel de calculat și cu sânge rece precum Terekhov, dar nici atât de idiot lingușitor și laș cum fusese Glushko. Oricum nu conta. Nimic din ce ar putea face sau spune vreun comandant n-ar conta prea mult astăzi.

Problema va fi rezolvată la un nivel superior, aproape spiritual, de către luptătorii care se confruntau acum om-la-om.

— Tovarășe *Admiral* Khenkin, se auzi o voce în difuzoare. Sunt Lazerov din CIC. Urmărim cel puțin douăsprezece ținte care se apropie dinspre sud. Patru zboară la o altitudine extrem de scăzută. Analizele sugerează că sunt fie A-6 *Intruder*, fie S-3 *Viking* intrate pe curs de atac. *Admiral Yumashev* și *Marșal Timoshenko* au fixat țintele. Distanța 5-5 km. Putem deschide focul oricând.

Khenkin se uită la Bodansky, care încă se mai afla pe puntea amiralului.

— Cred că ar fi mai bine să te duci acolo, jos, Dmitri. Voi veni și eu dacă va fi nevoie.

— Da, tovarășe *Admiral*.

A salutat și a plecat.

Khenkin a ridicat telefonul.

— Lazerov. Sunt *Admiral* Khenkin. Acord permisiunea pentru deschiderea focului.

După ce puse telefonul la loc, a privit din nou prin ferestrele punții către *Marșal Timoshenko*, aflat la trei mile depărtare. Prin binoclu, putea vedea lansatoarele de

rachete suprafață-aer de pe *cruiser*, duble, inclinate față de axul navei, pe puntea prova. Cu un *flash* și prima rachetă s-a îndreptat spre cer, după care a virat brusc spre sud. După câteva secunde, a doua rachetă a urmat-o pe prima către ținta nevăzută aflată undeva dincolo de orizontul sudic.

— *Quartermaster*[7]!

— Da, tovarășe *Admiral*.

— Notează timpul în Jurnal, a ordonat în tăcerea de pe punte. „*Marșal Timoshenko* a deschis focul asupra avioanelor ostile aflate pe curs de apropiere.”

Bucuria i s-a revărsat prin vene.

A început, se gândi Khenkin.

Va urma

[7] Quartermaster – AUTORUL folosește numele în engleză a funcției. Este un subofițer care se ocupă de probleme de navigație: hărți/instrumente, lumini, instruire marinari de veghe, etc. Este un fel de „secretar” al ofițerului navigator. Nici eu nu am reușit să aflu denumirea în limba rusă a acestei funcții. Dar… nu are în atribuțiuni consemnarea în Jurnalul de Bord. Aceasta este una dintre îndatoririle ofițerului de cart.

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI
ALE LUI RODOLPHE DURANT

Aventuri interbelice

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI
ALE LUI RODOLPHE DURANT
1933

În românește de BEN CORLACIU și
DANA KONYA-NEGRUZZI

EPISODUL III

Capitolul VII

IN CARE SE POATE VEDEA CA SOMNUL E NECESAR ORGANISMULUI

Jenny, întinsă pe pat, rîdea în hohote, în timp ce John măsura încăperea în lung şi-n lat. Jenny era în pijama şi-i venea de minune. John, în halat, mai puțin marțial decît oricînd, se ruga de ea. În cele din urmă, exasperat de atîta ingratitudine, se opri locului.

— Şi dacă te-aş ucide? o amenință el, strigînd, în culmea mîniei.

— În cazul acesta, răspunse ea, rîzînd şi mai tare, nu mi-ar rămîne decît să mor.

— Şi dacă te-aş supune la tortură?

— Atunci, ei, bine, tot aş muri. Ha, ha, ha!

El reîncepu să se plimbe prin odaie.

— Nu înțeleg de ce nu mai vrei să te sărut, zise John, de astă dată cu o voce mai blîndă, aproape calină. Dacă măcar mi-ai spune ce motive ai.

Ea, însă, tăcu.

— Îți jur că, dacă mi-ai spune motivul, reluă el, n-aş mai insista. Aş renunța la tine pe viață.

Jenny se ridică, semeață, de pe pat şi înțepeni cu mîinile în şolduri.

— Pentru că eşti un imbecil, îi aruncă ea în față. Pricepi? Acum ai să mă laşi în pace? Da ori ba?

John nu se supără.

— Nu, nu-i adevărat, îi răspunse, cu aerul cel mai firesc. Nu poate fi adevărat. Mi-ai spus de-atîtea ori că mă iubeşti. Cum vrei să te cred, Jenny, cum?

— Te-am mințit. Şi, apoi, mă dezgustă cum te porți cu mine. Sînt nevasta ta, spui tu. Cu toate astea, n-am fost nici măcar o dată, nici măcar o noapte n-ai vrut să rămîi cu mine. Sau poate eşti impotent. Pricepi? Iar în cazul ăsta, nu văd de ce ai atîtea pretenții...

Această ultimă frază îl umplu de furie. Cum ea reîncepu să rîdă, John îşi strînse pumnii, se repezi asupra ei şi, pierzîndu-şi capul, începu s-o lovească, mergînd pînă într-acolo, încît o apucă de gît. De îndată, însă, ce simți în mîinile lui mari gîtul ei gingaş, cu pielea fragedă, catifelată, îi dădu drumul, regretîndu-şi pornirea. Tremurînd, cu nervii încordați, se uita acum la mîna lui, această mînă, care îndrăznise...

— Să ştii, John, îi strigă ea, cu dispreț, nu e asta calea cea mai bună.

Din nou jignit de vorbele ei, pe John îl cuprinse iarăşi furia şi, repezindu-se la soția lui, o gratifică de astă dată cu o palmă. Prefăcîndu-se că plînge, ea tăie pe loc întregul avînt al agresorului.

— Iartă-mă, Jenny, n-am vrut să-ți fac nici un rău.

O cuprinse din nou rîsul. Rîsul acela iritant, care e în stare să declanşeze cele mai cumplite nesăbuințe. Însă, John nu săvîrşi nici una. Lucrul acesta, ea ştia bine, nu intra nici în temperamentul, nici în caracterul lui.

— Ai noroc, zise el, că sînt enervat. Dar aşteaptă, numai, să-mi recapăt sîngele rece. Şi, atunci, să bagi de seamă!

Jenny nu mai rîdea. Cufundată într-un fotoliu, se uita în tăcere la John, acest John unic după ea, şi se întreba ce-o fi în mintea lui, pe care o clipă o găsise genială şi care acum i se părea atît de mediocră. Căuta originea extraordinarei forțe a falsului său soț. Ştia bine că el profită de prestigiul incontestabil al primului John. Însă, lucru ciudat, cel de-al doilea - cum făcea oare? - nu numai că exploata acest prestigiu, dar îl mai şi întrecea prin isprăvi la care niciodată celălalt n-ar fi riscat să recurgă şi pe care, în orice caz, n-ar fi reuşit niciodată să le ducă! la capăt atît de strălucit. Şi nu se îndoia nici un moment că John, cel în viață, se va debarasa cu uşurință de fiorosul său duşman, Al. Macone. De ce?

Cum ? N-ar fi putut să spună. Căci părea atît de slab şi atît de lipsit de prestanță.

Un lucru era totuşi sigur: Jenny nu îndrăznea să-şi părăsească soțul. Mai mult, chiar, se temea de el îndeajuns, spre a nu risca să-l înşele cu alt bărbat. Pe de altă parte însă, nu-l mai putea suferi. Îl detesta, cu atît mai mult, cu cît el nu voia să facă dragoste cu ea. Cel puțin, aşa credea ea. Cum să-şi explice altminteri comportarea lui ciudată față de ea, comportare din cale afară de rezervată, mărginită doar la declarații platonice? Or, Jenny se simțea prea insultată şi, în afară de asta, era prea senzuală pentru ca să poată suporta această stare provizorie, veşnic provizorie.

Dar nu cumva ar fi mai bine să recurgă la alte mijloace, decît violența şi sarcasmul? Poate, cu blândețea...

Lăsînd de astă dată la o parte orice zeflemea, se ridică, se duse la John şi-l sărută pe frunte. El nu ştiu ce să mai spună, atît era de fericit. Dar ea se apucă să-l mîngîie, iar John, atunci, se dezlipi de Jenny, cu ochii plini de lacrimi. Neînțelegînd motivul unei asemenea schimbări, nu îndrăznea să scoată nici măcar o vorbă.

Se scurseră astfel cîteva minute.

— De ce nu eşti mereu atît de drăgăstoasă? zise el, în cele din urmă.

— Iar tu de ce nu eşti niciodată?

— Cum, dar eu te iubesc, Jenny!

— Nu prea bag de seama.

Înveselit, John îşi găsi din nou curajul.

— Nu ştiu cum să-ți spun, zise el. Vezi tu, e prima oară cînd iubesc. Şi te iubesc în aşa fel, încît sufăr la gîndul că poate tu iubeşti pe altul.

— John, îți jur pe ce am eu mai scump, că, de cînd te cunosc, nu m-am apropiat de un bărbat mai mult decît am făcut-o cu tine. Mă crezi?

— Bineînțeles. Cred totul, mai cu seamă ce-mi spui tu. Şi te iubesc atît de mult, încît nici chiar Macone nu mă mai interesează.

Jenny îl întrerupse scurt. Era o fire prea ambițioasă, pentru ca în această privință să-l lase de capul lui. Aşa că nu se da în lături de la nici unul dintre mijloacele prin care să-l împingă pe John la uciderea crîncenului său rival. Voia să fie ea regina, chiar şi cu prețul de a renunța la orice relații cu regele. Şi se temea ca nu cumva dragostea lui John să-l slăbească față de duşmanul său. Căci, înainte de orice, ea dorea victoria, victoria bărbatului enigmă, victoria închinată ei.

— Ascultă, dragule, zise Jenny, pe un ton dintr-o dată grav. Vreau să-ți spun ceva foarte serios. N-am să mă las sărutată de tine decît în ziua cînd îl vei fi învins pe Macone. Pînă atunci, să nu-mi mai ceri nimic. Înțeles?

Manevra reuşi de minune. Într-o clipă, John deveni roşu de mînie, fireşte, împotriva lui Macone.

— Pun eu mîna pe acest Macone al tău! strigă el. Da, da, negreşit, pun mîna pe individul ăsta scîrbos, căci, într-adevăr, începe să mă calce pe nervi. Nu-ți fie teamă, iubito, pun eu mîna pe el!

— Am încredere în tine, John.

Ea pronunțase numele lui John cu dragoste, cu pasiune. Îl pronunțase ca şi cînd ar fi vorbit cu celălalt, cu primul. John, însă, nu băgă de seamă.

— Acum trebuie să plec, îi spuse el, scurt. Am nişte treburi. Ah, al naibii Macone!

Îşi puse paltonul şi coborî în stradă. Era o vreme neguroasă, care anunța zăpada.

Cam la douăzeci de metri depărtare de hotel, John se mistui înlăuntrul unui automobil imens, blindat şi înarmat cu o mitralieră, ultimul model. Credinciosul lui locotenent, Henry, surîdea la volan, fericit că se află din nou

singur lîngă iubitul său şef.

— Ce mai e nou, Henry?

— Toate bune, patroane.

Automobilul demară şi se pierdu spre acel cartier din Chicago, unde John avea un post de luptă. În ciuda tuturor ameninţărilor lui Macone, ajunseră fără nici o greutate. Dar, în timp ce John pătrundea în sala de Consiliu, o ploaie de gloanţe se abătu prin cele două mari ferestre. Patru oameni se prăbuşiră într-o baltă de sînge, morţi sau grav răniţi. Ceilalţi, vreo zece la număr, o luară la fugă. Cît despre John, el scăpă cu pălăria ciuruită şi cu un glonte a cărui traiectorie fu întreruptă de portofelul său, pus în mod providenţial în buzunarul din stînga.

Cum atacul venea din clădirea de peste drum, John, rămas singur în sala imensă, se lipi de peretele dintre cele două ferestre. Acolo, cel puţin, nu avea de ce să se teamă.

Dealtfel, împuşcăturile încetară curînd. Liniştea însă nu dură prea mult. Din stradă, se auzi o detunătură, urmată de un ţipăt sfîşietor. Încumetîndu-se să arunce o privire pe fereastră, John văzu pe unul dintre subalternii săi, care voise probabil să scape cu fuga, şi acum se prăbuşea, ucis de un glonte. ”Asta înseamnă, conchise el, că nu pot pleca de-aici, decît pe uşa din dos”. Or, această ieşire era de asemeni blocată, iar cei ce nu fuseseră răniţi decît uşor sau deloc - numai doi scăpaseră neatinşi - tremurau pe culoarul îngust.

— Iată ce înseamnă să vă fie frică, răcni la ei John.

O să cădeţi cu toţii, iar eu o să fiu încîntat. Bandă de pungaşi, nu vă e ruşine! Iar tu, Henry, tu ce faci acolo?

Prăbuşit într-un colţ, Henry gemea din ce în ce mai tare.

— Sînt rănit, patroane, zise el, cu glasul înecat în hohote de plîns.

— În ce loc? întrebă John.

— La picior.

— Vino-ncoa, să văd.

Cu mare efort, Henry se ridică şi se apropie de el. Nu şchiopăta deloc, era doar alb la faţă.

— Văd că umbli foarte bine, zise John. Cum o să fii rănit la picior?

— Da, patroane, e ciudat. Totuşi, am primit o lovitură. Mi-aduc aminte foarte bine.

— Dar unde-ai fost lovit? Aş vrea să văd.

— Păi, nu ştiu...

Plin de dispreţ, John le întoarse spatele acoliţilor săi.

— Descurcaţi-vă, le spuse el.

Apoi, reveni în marea sală, unde domnea o linişte înspăimîntătoare. Aici, John se aşeză pe un scaun şi începu să caute cu mintea o cale de retragere, imposibil de găsit. Din timp în timp, nişte împuşcături sfîşiau văzduhul. ”încă un mort”, îşi spunea John, de fiecare dată. Iar după zece minute: ”Ăsta e ultimul”.

Nu se clintea de pe scaun. Cînd, însă, la fereastra de peste drum, dădu cu ochii de țeava mitralierei, ațintită în continuare în direcția lui, îl cuprinseră fiorii.

”Nimic de făcut, se gîndi el. Cred că şi dincolo e aceeaşi situație. Cît despre poliție, prin părțile astea nu te poți bizui pe ea. Cred că de astă dată Macone a pus mîna pe mine. Cu atît mai rău. Să aşteptăm”.

*

Lumina zilei scădea cu repeziciune. John continua să aştepte. Cu mintea pustie, nici măcar nu mai încerca să găsească vreun mijloc de salvare. Îi devenise totul indiferent şi se plictisea. Eforturile, pe care le depusese, ca să scape din încurcătură, îi obosiseră şi trupul şi mintea.

De afară, nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot. Se scurse astfel un sfert de oră, apoi o jumătate de oră. Copleşit de această linişte şi plictiseală şi, totodată, incapabil să suporte multă vreme o situație fără ieşire, John începu să moțăie. Capu-i căzu în piept, apoi se ridică de două sau de trei ori, probabil sub amenințarea primejdiei, apoi căzu din nou şi, în cele din urmă, rămase nemişcat, într-o linişte de moarte. Puțin mai tîrziu, şeful gangsterilor alunecă în jos, fără a se trezi, continuîndu-şî somnul pe covor, somnul drepților.

*

Se întunecase cu desăvârşire. John continua să doarmă, în timp ce țeava mitralierei îi amenința zadarnic, din acelaşi loc, pe cei morți, pe cei răniți, ca şi pe cel adormit. Era o linişte deplină, de ambele părți ale baricadei. Lucrul acesta nu ținu însă, multă vreme. La un moment clat, uşa clădirii de peste drum se deschise, lăsînd să treacă şase indivizi zdravăn înarmați, care se îndreptară spre postul de luptă al lui John. Patrunzînd în casa unul după altul, se apucară să scotocească pretutindeni, însă nu dădură decît peste cadavre sau peste răniții căzuți în nesimțire. Despre John, crezură că e doar un mort în plus.

— O să fie foarte mulțumit de noi patronul, zise unul dintre bandiți. L-am curățat, în fine, pe blestematul ăla de John. Ha, ha, ha, bună pleaşcă! Probabil că el a căzut primul.

— Păi! Sîntem acuma singurii stăpîni. Şi Henry e mort, l-ai văzut?

John se deşteptă din somn, dar se feri cu grijă să facă vreo mişcare. Deschise pe furiş un ochi, apoi se grăbi să-l închidă la loc.

— Treaba cea mai caraghioasă, zise locotenentul lui Macone, e că nici unul dintre noi nu ştie care din cadavre e al lui John O’Donell. Doar patronul ştie cum arată cu adevărat. Umbla întotdeauna straşnic de bine deghizat. Dar asta n-are nici o importanță, de vreme ce e printre morți. Şi, pe urmă, i-am recunoscut maşina.

— Dacă am inspecta nițel portofelele? zise unul dintre ei, rîzînd. Tare aş mai vrea să-l văd nițel la mutră.

La auzul acestor vorbe, John îngălbeni şi fu gata să leşine de emoție.

— Care crezi că ar putea să fie?

Unul dintre bandiții îl împinse pe John cu piciorul. Apoi, aplecîndu-se asupra lui, îi smulse mustățile false.

— Nici scîrba asta nu e, zise el, în bătaie de joc. Chiar mă şi întreb cum a putut unul ca John sa accepte printre oamenii lui un cap de imbecil ca ăsta? Ia uitați-vă la el, ha, ha, ha! Patronul nostru nu l-ar fi ținut nici pe de gratis. Să-l căutăm printre vlăjgani. Duceți-vă mai bine în sala cealaltă, am văzut acolo unul, care s-ar putea să fie el. În orice caz, grăbiți-vă, poliția nu cred că e departe, şi ne-au sfătuit să nu ne găsească aici, cînd au să vină.

John, de fericire, oftă într-ascuns.

”Numai de nu s-ar întoarce, să mai caute o dată”, se gîndi el. Apoi, spre a-şi face curaj: ”Am totuşi noroc, îşi spuse. Căci, dacă se apucă să scotocească pe-aici, eu rămîn la urmă şi cum poliția, vorba lor, nu-i departe...”

— Cred c-am dat de el, strigă, din camera cealaltă, unul dintre bandiți. Ăsta trebuie să fie. N-are acte, în schimb are trei mii de dolari asupra lui.

— Bagă-i în buzunar şi să ne cărăbănim, ordonă şeful. N-are rost să ne urcăm şi poliția în cap. O să raportăm patronului. Mac, ai telefonat la ziare?

— Da, lui James, răspunse glasul unui tînăr. Într-o jumătate de oră, iese ediția specială. Iar doamnei O’Donell n-o să-i mai rămînă decît să verse o mică lacrimă pe marele ei bărbat.

Părăsiră, plini de voioşie, sinistrul locaş, luînd cu ei şi spaima lui John.

*

Obosit de joaca de-a cadavrul, John se ridică în picioare. Se întinse şi constată că n-ar strica să mai doarmă puțin. Gîndindu-se însă la oamenii săi răniți, îşi alungă somnul şi căută să le vină într-ajutor. Din nefericire, bandiții stinseseră toate becurile, iar în această întunecime John se simțea neputincios. Aşa încît, neîndrăznind să reaprindă lumina, se mărgini să cheme pe nume, în şoaptă, cîteva dintre victime, care puteau sa mai fie în viață. Neprimind nici un răspuns, nu mai zăbovi.

Se grăbea acum să fugă din locul acesta, lipsit, de ospitalitate, în care încă se mai simțea în pericol. Era nerăbdător să se vadă din nou, teafăr, în hotelul din Chicago, în camera sa obişnuită şi, cine ştie, în brațele adorabile ale nevestei sale. Îşi spunea că Jenny trebuie sa fi şi citit în ziare povestea morții sale şi înfrîngerea bandei. ”Trebuie să văd, se gîndea el, cum a primit Jenny ştirea morții mele şi mai ales ce efect o să aibă asupra ei învierea mea neaşteptată. Dar mai trebuie să fiu şi prezentabil, cînd reapar în fața ei. Surpriza o să fie astfel şi mai mare.”

În loc să plece, intră în cabinetul de toaletă. Îşi spălă mîinile de praf, îşi perie cu grijă hainele. Îşi puse iar mustața, se pieptănă şi chiar se pudră. După care, aprinzându-şi o țigare, mai întîrzie în fața oglinzii; apoi, mulțumit de sine, se îndreptă, surîzînd, spre uşa principală.

În momentul acesta, poliția, obligată să se agite de vreme ce ziarele răspîndiseră ultimele ştiri, năvăli în casă. John făcu cale întoarsă şi scăpă pe uşa secretă, de care agenții nu aveau cunoştință. Odată ajuns afară, deci în siguranță, străbătu o bună bucată de drum pe jos, spre a se dezmorți, apoi

un taxi porni cu el în goană spre Chicago.

Era atît de grăbit, încît i se părea că drumul nu se mai sfîrşeşte. Îl bătu atîta la cap pe bietul şofer, pînă! cînd acesta nu se mai sinchisi de nici o contravenție. La intrarea în oraş, John opri taxiul, ca să cumpere un ziar de seară. Toată pagina întîia era plină cu: ,,Moartea celebrului gangster John O'Donell şi distrugerea bandei sale". Şoferul, aruncă şi el o privire pe *Tribuna.*

— Gogoşi de-ale ziarelor, zise apoi şoferul.

— E totuşi limpede, replică John.

— Un tip ca ăsta nu moare, hotărî şoferul.

John fu cît pe-aci să se arunce de gîtul şoferului şi să-l sărute. Din fericire, îşi aminti că e incognito.

Un sfert de oră mai tîrziu, maşina, în care John se afla acum în mai multă siguranță decît în automobilul său blindat, se opri în fața hotelului. Şoferul salută şi se înclină adînc, în fața unui bacşiş regesc.

*

Cu cîtă dezinvoltură îşi făcu John intrarea în hotel, pe dinaintea slujbaşilor năuciți, cărora nu le venea să-şi creadă ochilor şi ale căror priviri alergau de la ziarul, pe care fiecare îl ținea în mînă, şi de la ziar la John!

— Doamna e sus?

— Cine? Care doamnă?

— Cum, care doamnă? strigă John. Ei, drăcie, soția mea!

— Dumneavoastră sînteți? Dumneavoastră, patroane?

— Bineînțeles că eu. Ha, ha, ha! Ziarul, nu-i aşa? Gogoşi. Cum ați putut să credeți?

Ceru o foaie de hîrtie, apoi scrise: *„Tribune! Mă simt mai bine decît oricînd. Într-o jumătate do oră, sînt la voi. John O'Donell".*

— Du asta repede la *Tribune,* îi spuse unui comisionar. Dă-i-o lui James şi spune-i că e din partea mea. Haide, şterge-o!

Comisionarul plecă în fugă. Părea şi el, de asemeni, fericit, că John nu murise.

John surîse, triumfător. Directorul hotelului, complicele său, era în al nouălea cer.

— Doamna o să fie foarte emoționată, zise el.

— Aş! răspunse John, flegmatic, îndreptîndu-se spre ascensor. Ştie ea ce pot.

Asta nu înseamnă că nu ținea, mai presus de orice, la surpriza pe care avea să i-o facă nevestei sale. Voia să vadă ce mutră o să facă la întoarcerea lui, să afle prin ce emoții a trecut, citind ziarele, în fine, cum primise ea toate astea. John era mîndru de persoana lui şi nu se îndoia că şi Jenny o să fie. I se părea, de aceea, că ascensorul urcă spre cel de-al treizecilea etaj, unde locuia el, cu o încetineală nemaipomenită.

*

John bătu la uşa apartamentului său, mai întîi încet, apoi, neprimind nici un răspuns, mai tare, cu lovituri grăbite. Deschizînd uşa, Jenny dădu cu

ochii de soțul ei, care surîdea victorios. Izbucni într-un hohot de rîs, care gangsterului i se păru că e doar o descărcare nervoasă şi pe care ea, dealtfel, şi-l înfrînă cu uşurință.

— În felul ăsta ai murit, vasăzică!

O privi drăgăstos, deşi cu o anume mîndrie amestecată cu dispreț.

— Evident! îi răspunse.

— Eram sigură de asta, zise ea, fără să se clintească din loc.

— Cum aşa?

— Pentru că te cunosc, John.

Nu era nici pe departe surpriza, la care se aşteptase John. Lucrul acesta îi cam displăcu, nu însă peste măsură. Căci era, altminteri, fericit de încrederea aproape oarbă, pe care Jenny o avea în forțele lui, încredere ce o făcuse să nu ia în seamă ştirile din ziare.

— Aşa că, iată-mă, zise el.

— Da, iată-te, răspunse ea.

— Iată-mă teafăr, adăugă John.

— Teafăr şi de asemeni bine pieptănat. Aşa vin în general bărbații de la amantele lor.

Cuvintele acestea făcură din John bărbatul cel mai fericit de pe pămînt.

— Poate doamna e geloasă?

Jenny se uită la el cu dispreț, şi toată fericirea lui se risipi, prefăcîndu-se în tristețe, asemeni petalelor spulberate de vînt.

— Nu, dragul meu, sînt departe de a fi geloasă, îl repezi ea. Dar nu înțeleg şi nu admit să-şi bată cineva joc de mine în felul acesta. Şi să trimeată ziarelor asemenea bombe. E de-a dreptul stupid.

Perorînd într-una, Jenny îi aruncă ziarul în nas. El îl prinse şi i-l aruncă înapoi, rîzînd.

— Dar nu eu i-am pus să publice pelteaua asta, zise el.

— Atunci, cine?

— Al. Macone.

— Nu putea totuşi să inventeze astfel de lucruri. Sau, atunci, e nebun.

— Dar nu a inventat nimic, răspunse el. Sau, în orice caz, foarte puțin.

John simțea o plăcere cu totul deosebită să prelungească pe cît mai mult posibil această conversație şi să-i ațîțe astfel curiozitatea, spre a-i spori şi mai mult entuziasmul față de isprăvile pe care avea să i le povestească.

— Nu mai pricep nimic, făcu ea, vizibil enervată.

— Nu pricepi nimic, pentru că ai mania de a suspecta pe toată lumea. Şi mai ales pe mine, care nu mint niciodată.

— Atunci, spune mai repede.

Cu un aer grav, John se trînti într-un fotoliu, după care tăcu.

— Dar vorbeşte odată, zise Jenny, nerăbdătoare.

— Aşteaptă. Eu, unul, nu mi-am petrecut întreaga zi pe un divan. După toate cîte s-au întîmplat, am şi eu dreptul, înțelegi, să fiu cam obosit, nu-i aşa?

Jenny, însă, era din ce în ce mai nerăbdătoare, ardea de nerăbdare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă ea, dar ce s-a întîmplat?

John nu sc decise sa vorbească, decît după ce scoase un oftat uşor.

— Scumpa mea prietenă, începu el. Îți confirm în parte ce spune la ziar.

— Moartea ta?

— Nu, a prietenilor noştri. Bietul Henry a murit printre primii. La ora asta, a şi fost probabil înmormîntat. Iată o ştire nu prea strălucită. Cît despre ceilalți...

— Ah, canalia! îl întrerupse Jenny, cu o voce aspră.

Crezînd că lui i se adresează, John sări în picioare.

— Dacă continui pe tonul ăsta, zise el, îndreptîndu-se spre uşă, eu plec şi nu mai afli nimic.

Jenny îl atrase către ea, pe firul unui zîmbet plin de gingăşie.

— Haide, John, nu te supăra. Nu pe tine te-am făcut canalie. Continuă, te rog. Aşadar, ce s-a întîmpiat cu ceilalți?

— Morți şi ei.

— Treaba asta mi se pare foarte ciudată.

— Dacă nu crezi, se înfurie John din nou, citeşte ziarele şi lasă-mă în pace.

— Dar nu te înfuria atît de repede! Căci, la urma urmei, doar n-ai vrea totuşi să mă faci să cred că tot ce spun ziarele e adevărat.

— Totul, în afară de moartea mea şi, fireşte, de cîteva amănunte pe care n-aveau cum să le ghicească. Şi...

John tăcu.

— Te rog, John, povesteşte-mi mai departe.

Jenny veni lîngă el şi-l mîngîie puțin. John, atunci, reîncepu să povestească.

— Bine, zise, poftim. După cum ştii, plecasem cu Henry în automobilul nostru blindat. Pe drum, nimic anormal. Odată sosiți, coborîm din maşină şi pătrundem în casă. Tot nimic. Prietenii noştri ne aşteptau cu toții în salonul cel mare. Urc împreună cu Henry. Abia apucăm să ne dăm bună ziua şi, deodată, din clădirea de peste drum, o mitralieră începe să ne scuipe de la o fereastră.

John se făcuse palid de-a binelea. Se opri brusc din povestit şi îşi şterse fruntea de sudoare. Toate aceste lucruri, el abia acum le trăia, în timp ce-şi amintea de ele, abia acum îl cuprindea frica, pe care ar fi trebuit să o simtă cu două ore mai devreme. Era, totodată, furios pe sine, din cauză că se comporta astfel față de Jenny. Or, Jenny, văzîndu-l atît de tulburat, era convinsă, prima oară de cînd se întorsese, că spune adevărul. Îl mîngîie pe fruntea umedă.

— Ce ai, dragul meu?

— Nimic. Probabil oboseala. Gata, a trecut. Eşti drăguță, Jenny, mulțumesc. Oboseala, îți jur că nu e decît oboseala.

— Dar te cred, dragul meu. Ți-e mai bine?

— Da.

— Bun. Atunci, continua. Ziceai că o mitralieră...

— Nu, te înşeli, protestă John. Eu n-am spus o mitralieră. Nu, nu, uite cum a fost. Trei mitraliere pîrîiră şi cinci dintre ai noştri se prăbuşesc trăsniți. Henry e printre ei.

Şi - Şi tu?

— Eu? Uite pălăria, uite şi haina...

Îi arătă nevestei sale pălăria găurită de cele patru gloanțe, apoi portofelul cu locul în care se oprise celălalt glonte.

— Cum se face că n-ai murit?

— Pentru că s-a oprit glontele. Dar să trecem peste asta.

E un amănunt fără mare importanță. Pe urmă, ceilalți o iau cu toții la fugă. Eu rămîn pe loc, în virtutea legii că a fugi e mai rău decît a rămîne să înfrunți moartea. Mi-am dat repede seama ca fusesem prins într-o cursă şi că, în consecință, toate, ieşirile se aflau în mîinile duşmanului, Ceilalți, din nefericire, şi-au pierdut mințiie şi nu i-am putut opri. Am încercat, crede-mă, dar nimic de făcut. Uite cum au murit cu toții în mai puțin de cinci minute, lăsîndu-mă singur, laşii, împotriva celor patru mitraliere şi a vreo treizeci de oameni. Îți mărturisesc, n-a fost deloc plăcut.

— Iar atunci, zise Jenny, te-ai apărat, la rîndul tău, cu mitralierele noastre.

— Nu funcționau, replică John.

În realitate, el nu pusese niciodată mîna pe-o asemenea armă şi, dealtfel, nici n-ar fi îndrăznit vreodată să se slujească de ea.

— Dar ce-ai făcut, atunci?

— Am trăit. Crezînd că nu găsesc decît cadavre, duşmanii noştri dau cu toții năvală în casă, vreo patruzeci de inşi, iar eu, de unul singur.

— Şi?

— Şi gata. Uite-mă. Ha, ha!

John se opri aici cu povestirea. Încă se mai întreba, datorită cărei fapte extraordinare putuse el să scape de la o moarte inevitabilă, pe care inamicii săi se credeau datori să i-o aplice. Căuta acel mijloc eroic, de care se folosise, ca să-şi doboare adversarii. Căuta, dar nu găsea nici o soluție. Aşa că încercă să scape de întrebările pe care i le punea Jenny...

— Am trimis, zise el, ca şi cum deodată şi-ar fi adus aminte, un comisionar la *Tribune,* ca să-mi dezmintă moartea. O să fie amuzant, ha, ha, ha! Apropo, i-am anunțat că le fac o vizită. La revedere, am plecat, ha, ha!

— Dar nu mi-ai spus, îi atrase atenția Jenny, cum ai scăpat de la moarte,

— A, da, aşa e, uitasem. E lucrul cel mai puțin important. Simplu. Pur şi simplu, am părăsit clădirea. În timp ce ei se aflau în birou, eu am ieşit, prin salon. Da, da, asta trebuie să fie.

— Cum, adică, nu te-au văzut? Sînt atît de idioți, încît să nu păzească ieşirile?

— Ba, da, zise John, ieşirile erau păzite, şi încă cum! Dar cei ce le păzeau... în fine, i-am doborît. Nu erau decît patru, a mers uşor. Au murit. Cel mai mult mi-e necaz că scîrnăvia aia de Macone mi-a ucis zece oameni, iar eu

numai patru de-ai lui. E, totuşi, o înfrîngere pentru mine. Ah, porcul! Pun eu mîna pe el!

Cineva bătu la uşă. Era comisionarul. Aducea o nouă ediție a ziarului, care dezmințea moartea gangsterului. John îi smulse ziarul din mînă şi începu să citească cu glas tare: ”Primim în această clipă, din partea lui John O’Donell, un mesaj prin care moartea sa e categoric dezmințită. Sîntem fericiți să aducem, cei dintîi, la cunoştința publicului, această veste bună. Amănuntele şi relatările lui John, în ediția următoare”.

— Vezi, Jenny, că n-am murit?

Jenny îl sărută. Cînd însă el voi să-i întoarcă sărutul, ea îl respinse uşor. John nu insistă..

Capitolul VIII

IN CARE SE POATE VEDEA CA UN BANDIT ADUCE ŞI NOROC

Scumpă Doamnă,

Mă veți ierta că mă adresez direct dumneavoastră, în această frumoasă limbă care e franceza. Iată despre ce e vorba:

Urmează, ca una dintre fiicele mele adoptive să se căsătorească. Țin foarte mult ca această nuntă să se desfăşoare în linişte, căci dorința mea e să fie cît mai strălucită. Nu am nici o clipă îndoiala că scumpul dumneavoastră soț, care în acelaşi timp e şi duşmanul meu de moarte, îmi va acorda un răgaz, duminica viitoare. Dealtfel, i-am şi scris în sensul acesta. Dar nu despre asemenea fleacuri vreau să discutăm. Cum nunta va fi urmată de o mare recepție, m-ar încînta să fiți printre noi. La această mare zi, care va fi un armistițiu între noi, am invitat pe toată lumea, prieteni şi duşmani. Nu îndrăznesc, fireşte, să-l invit pe John, şi nici eu, dealtfel, nu voi fi prezent. Cît despre dumneavoastră, scumpă doamnă, veți fi regina acelei seri. De prisos, să vă spun că, pentru această singură serată, cheltuiesc peste un milion de dolari; vă spun lucrul acesta, pentru ca să nu vă gîndiți la posibilitatea vreunui fiasco. Dealtfel, nu se poate să nu ştiți cîte ceva în această privință; amintiți-vă de balul de binefacere pe care l-am dat acum un an. Serata va avea loc duminica viitoare, în castelul meu din Beverly-Hills, castel magnific, pe care l-am importat din Europa. Simplu amănunt: serbare venețiană pe lac.

Mă bizui negreşit pe dumneavoastră, scumpa şi frumoasă doamnă, şi vă rog să primiți omagiile mele respectuoase.

Al dumneavoastră, foarte devotat,

Al. Macone

P. S. Odată cu castelul, am adus din Europa 100 de bucătari, pescăria, ficatul de gîscă şi, fireşte, tot ce e mai bun acolo ca vinuri.

Scumpe inamice,

Duminica viitoare, îmi mărit fiica. Nu îndrăznesc să te invit la nuntă, mai ales

că nici eu nu voi fi prezent. V-aş fi, însă, foarte obligat, dacă ați consimți ca sîmbătă şi duminică să suspendați, orice ostilități spre a-mi permite să organizez în linişte, căsătoria.

Sînt sigur, în acelaşi timp, că o veți convinge pe soția dumneavoastră să ia parte la această nuntă. Va fi regina sărbătorii şi nu va avea de întîmpinat nimic neplăcut şi palatul meu, cu personal cu tot, îi stă în întregime la dispoziție. Au fost invitați toți prietenii dumneavoastră.

Mulțumindu-vă cu anticipație, pentru neprețuitul serviciu pe care, desigur, nu mi-l veți refuza, vă rog, scumpe şi onorabile inamic, să fiți convins de întregul meu devotament şi de perfecta mea inamiciție.

Al dumneavoastră,

Al. Macone

După ce citi scrisorile, Jenny începu să danseze de bucurie. Merse pînă într-acolo încît îşi sărută soțul şi chiar se lasă sărutată de el. Cît despre John, părea mult mai puțin încîntat.

N-ai să te duci totuşi la această nuntă, zise el.

— Şi de ce nu? Nici nu-ți poți imagina cît de bine se distrează lumea la Macone. Petrecerile lor sînt întotdeauna strălucite. Au un fel nemaipomenit de-a le organiza. Cînd am fost ultima oară...

— Nu, o întrerupse el, nu poți, totuşi, să te duci acolo. După toate cîte s-au întîmplat.

— Ce importanță are asta? Cînd am fost ultima oară, John mi-a dat voie. În ciuda aprigei bătălii, pe care o ducea împotriva lui Macone. Iar noi, cînd am dat balul cel mare, acum două luni, i-am invitat şi noi pe toți. Aşa e obiceiul. Şi nu ai dreptul sîmbătă, nici duminică să te atingi de Macone; e tot un obicei. Dacă nu-l respecți, te părăsesc toți prietenii. Nu trebuie să-ți sară țandăra, că nu eşti invitat. Şefii nu se duc acolo. Ai să-mi ții, însă, companie, pînă la Los Angeles. Cu care ocazie ai să cunoşti California, o țară minunată. Puțină schimbare nu-ți poate face decît bine. Nu crezi?

Lungul ei discurs avu darul de a-l convinge pe John.

— Da, desigur, aprobă, la rîndu-i, entuziasmat. Evident, o să-mi facă mare plăcere.

— Şi-o să plecăm cu avionul, adăugă ea. În felul ăsta, drumul n-o să fie lung.

Praful se alese din tot entuziasmul lui John.

— Nu, nu! făcu el, înnebunit. Nu țin deloc să crăp. Dacă vrei, merg frumuşel cu trenul sau cu automobilul. Dar cu maşini din astea, cu avionul, nu.

— Nu te-ai urcat niciodată într-un avion?

— Niciodată. Şi nici nu țin s-o fac.

Ea începu să rîdă din toată inima, căci era primul ins, din cîți întîlnise, care nu pusese niciodată piciorul într-un avion. Cu cîțiva ani în urmă, şi-ar fi bătut joc de orice făptură omenească nedezvirginată încă de balada auto-

mobilului.

— Dar, dragul meu, eşti cea mai înapoiată fiinţă din cîte am văzut vreodată. Oare mai există pe lumea asta un singur om care să nu fi primit botezul aerului? Ha, ha, ha! Nu cred să fie doi ca tine.

— Poate, dar eu nu mă urc. Tu nu citeşti ziarele? Zilnic poţi să vezi cîte o listă lungă de accidente.

— Nu pe vreme frumoasă.

— Nicidecum. E oricând periculos.

— Dacă ar şti că eşti atît de fricos, Macone n-ar mai ezita, te-ar ucide cît mai repede. El e pilot şi posedă, numai pentru el singur, şase maşini zburătoare. Noi n-avem decît trei, o adevărată ruşine.

John se privi cîteva clipe în oglindă, apoi se întoarse către Jenny.

— Ei, bine, îi spuse cît se poate de decis, plecăm cu avionul. Dar, dacă mi se întîmplă o nenorocire, vina e a ta. Cu atît mai rău. Şi să nu crezi, Jenny, că e o chestiune de curaj. Ştii prea bine că sînt un om curajos. Dar mai sînt şi practic şi nu ţin deloc să-mi risc viaţa de pomană, găsesc că e stupid. Cît facem pînă la Los Angeles?

— Cu avionul? Cîteva ore. Dacă plecăm vineri la şapte dimineaţa, sîntem acolo pe la ora unu după-amiază. Cum vezi, nu e mult.

— În căzul acesta, hotărî John, plecam vineri în zori.

În culmea fericirii, ea îl sărută, plină de recunoştinţă.

— Eşti drăguţ. Mă duc să pregătesc cuferele şi valizele. Nu mă mai plictisi acum, am de lucru. Îmi trebuie cel puţin trei zile, ca să-mi pun treburile la punct. La revedere, nu mai e nici o clipă de pierdut. Şi puţin îmi pasă de toate fasoanele tale şi de toţi Maconii tăi, pe care, dealtfel, te rog să-i laşi în pace pînă luni. Am plecat. La revedere.

Vorbind într-una, avusese timp să-şi pună pălăria, mantoul, să spună la revedere şi să plece. Cît de zorite sînt uneori femeile! Şi cît de încete, cînd le grăbeşti!

După plecarea ei, John răsuflă uşurat. Simţea nevoia să rămînă puţin singur, să se gîndească la fericirea lui viitoare, să se odihnească. Începu şi fredoneze; *Lîngă a mea blondă...*

Lîngă a mea blondă, e atît de bine, bine,

Lîngă a mea blondă, bine e să dormi.

În fond, John era destul de mulţumit de invitaţia lui Macone. Numai bolidul aerian îl chinuia, căci doar ce se gîndi la el, şi se şi opri brusc din cîntat. Îi zburase întreaga bucurie. „E, totuşi, o idioţenie, îşi zise, să-ţi rupi botul în avion. Dar cum să fac, s-o retez?”

Ca întotdeauna, cînd se gîndea la ceva grav, adormi. Avu un somn uşor, şi visuri plăcute îi înmiresmară creierul năzdrăvan: Macone cădea în cursa pe care el i-o întinsese şi, odată inamicul său răpus, John rămînea în fine singur, stăpîn peste toţi gangsterii. Dădea atunci ordin ca toate avioanele să fie suprimate.

Un mare gol îi urmă acestui vis, golul acela, atît de voluptuos, care-l făcca

întotdeauna să surîdă de fericire.

*

John nu dormi multă vreme. La deşteptare, însă, noi idei îi izvorau din creier. Între altele, mijlocul cel mai simplu şi mai eficace, de a scăpa de voiajul aerian. Cum de nu se gîndise mai demult la asta? Era totuşi limpede. Să-l omoare pe Macone pînă sîmbătă. Macone odată mort, gata cu serbările, adio avion. Da, dar unde să-l găbjeasca pe Macone şi, chiar dacă-l reperează, cum îl omoară?

„Anevoios plan de bătaie, îşi zise John. Ar trebui, înainte de orice să ştiu unde se ascunde. Îi dăm un telefon lui Walter."

Walter devenise primul său locotenent. După moartea lui Henry, fusese însărcinat să supravegheze toate mişcările lui Macone şi trebuia să-i raporteze zilnic. Însă John, prea nerăbdător ca să mai aştepte raportul, îl chemă mai devreme decît de obicei. Află, astfel, că inamicul său avea să lipsească din Chicago pînă la amiază şi că plecase, cu automobilul blindat, afară din oraş.

John se înțelese cu Walter să-l țină la curent, din oră în oră, cu mişcările lui Macone. Drept pentru care decise să rămînă deocamdată în hotel, de unde să organizeze, prin telefon, viitoarea bătălie.

Cineva bătea la uşă. John deschise şi se pomeni față în față cu Armand de Liguieres. Avea aceeaşi înfățişare delicată, aceiaşi ochi visători, dar trăsăturile feței îi erau vizibil obosite.

— Vasăzică, merge treaba, Rodolphe, zise el, intrînd. Am citit ziarele şi m-am grăbit să vin după veşti, în ceea ce te priveşte. A fost pur şi simplu admirabil. Povesteşte-mi cum s-a petrecut totul, cu exactitate.

— S-a petrecut exact cum spun ziarele, răspunse John, mîndru de cuvintele prietenului său.

— Nici mai mult, nici mai puțin?

— Absolut!

Armand de Liguieres se adînci într-un fotoliu confortabil.

— Rodolphe, de ce minți? zise el, luîndu-şi un aer ironic.

— Nu mint.

— Ba, minți, şi încă cum! Te cunosc prea bine, ca să nu ştiu că nimic nu poate fi adevărat din tot ce-ai povestit ziarelor.

John se văzu din nou într-o situație încurcată. Pînă acum considerase relatările diverselor ziare şi îndeosebi povestea proprie din *Tribune* drept o expresie a adevărului. Ba, atît de puțin se îndoia de ele, încît nimeni nu l-ar fi putut convinge de contrariu. Nimeni, în afară de afurisitul de Armand de Liguieres. În fața neîncrederii, pe care o arăta acesta, John începu să-şi dea seama că el, pentru cei de la *Tribune,* înflorise aventura din belşug. Care era însă, adevărul adevărat? Uitase el însuşi.

— Hai, amice, cum a fost? reluă Armand, care, ca de obicei, nu-l slăbea deloc. Să recapitulăm, vrei? După ce-au murit complicii tăi, tu ce-ai făcut?

— Am aşteptat. Ce puteam să fac?

— Bine, dar pînă cînd?

— Nu ştiu. Probabil, pînă au intrat ceilalți.

— Deci, au intrat ceilalți. Cîți erau?

— Păi, vreo patruzeci...

Armand îl privi drept în față. John se înroşi.

— Să presupunem că erau vreo zece, zise el, după două minute de gîndire. Ştii că uneori exagerez puțin, dar nu mint. Eu nu mint niciodată.

— Deci, au intrat în casă, continuă Armand, imperturbabil. Ce-ai făcut atunci?

— Nimic.

— Şi nu te-au ucis?

— Nu m-au găsit.

— Imposibil. În momentul ăsta, minți. Te mai întreb o dată, ce-ai făcut? Cred că le-a fost frică să te omoare, nu-i aşa?

John ezită o clipă, apoi îşi aminti adevărul.

— Am adormit, zise el, decis să i se destăinuiască prietenului său.

Celălalt, însă, nu părea să-l creadă.

— Dormeam, insistă John. Îți jur, Armand. Adormisem, şi asta m-a salvat. Nu mă crezi?

— Cum vrei să te cred?

— Şi, cu toate astea, aşa e, făcu John. Nu puteam, totuşi, să le-o spun ziarelor. Pe deasupra, eu însumi uitasem. Da, înainte de-a sosi ei. Le-a trebuit cel puțin o jumătate de oră. Eram îngrozitor de obosit. M-a doborît oboseala şi-am adormit pe jos, lîngă un cadavru. Astfel că, la sosirea lor, eu dormeam. Au crezut că sunt mort şi m-au lăsat în pace. Iată cum am scăpat, ți-o jur!

Armand se uită la el cu ochi mari. Credea tot ceea ce îi spuse prietenul său, vedea bine că de astă dată îi spune adevărul, dar, pe de altă parte, i se părea atît de uluitor, încît, în fața acestei creaturi, pe care soarta mereu o ajuta, nu se simțea în largul său.

— Să vorbim despre altceva, zise el, enervat.

— De ce? Găsesc că-i foarte amuzant.

— Poate, pentru tine. Pe mine nu mă amuză deloc, nu mi-a plăcut niciodată norocul. Evident, sînt foarte bucuros pentru tine, însă pe mine stelele astea, care cad din cer, nici nu-ți închipui cît mă demoralizează. De asta şi consider că omenirea se află într-un stadiu de inferioritate, pe care, într-adevăr, nu l-aş putea suporta ca atare. Mă revoltă aceste lovituri ale soartei. Se pune întrebarea, dincotro vin, de ce există? Nu înțeleg destinul. Îl admit pentru că există, dar mă revoltă tot timpul. Nu e vina mea, şi nici nu e vorba, în cazul de față, despre victorie care m-ar putea face invidios. Ai scăpat de la moarte datorită unui noroc nemaipomenit. Atîta tot. Îți poți imagina că sînt cum nu se poate mai fericit, găsindu-te încă în viață. Pe de altă parte, sînt însă dezgustat, deoarece sînt absolut sigur că, în locul tău, aş fi fost mort. De ce? Pentru simplul motiv că niciodată n-aş fi adormit. Asta e.

— Ai dreptate, Armand, răspunse John. Recunosc că mă bucur de o inferioritate care, în multe cazuri, m-a scos din situațiile cele mai grave. Mă aflu sub semnul destinului. Sînt de asemeni convins că, deşi Macone îmi e superior din toate punctele de vedere, ei bine, sînt sigur că pînă la urmă tot eu voi cîştiga. Fără discuție. Căci, dacă poate să lupte împotriva mea, nu are nici o putere împotriva destinului. Îi prevestesc moartea. Dar nu mai vorbim despre asta, dacă te supără. Ce-ai mai făcut în ultimele zile?

— Nimic interesant. Mă pregătesc să părăsesc oraşul ăsta. M-am săturat de Chicago. Am nevoie de soare şi de puțină viață la țară. Hai, vino şi tu în California. Vrei?

— Dar, desigur, cade chiar foarte bine! Sîntem decişi să plecăm vineri. Te invit...

— Vineri nu pot. e prea curînd, răspunse Armand de Liguieres, surîzînd. Îți mulțumesc, dar, în orice caz, nu pot veni la tine.

— Da, da, ştiu. Dar, ia spune-mi, avionul e o chestie sigură?

— Aş, de unde! Poți să te cureți.

— Ei, bine, Jenny şi-a băgat în cap să plecam în California cu avionul. Pe mine, treaba asta nu mă cam atrage, Aşa că nu sînt foarte sigur că plecăm poimîine. Decît, dacă-l scap din mînă pe Macone. Deoarece, trebuie să ştii; Macone e acela care mă obligă să plec în California. Îşi mărită una dintre fiice şi dă o serată formidabilă. Aşa încît sîntem forțați să mergem acolo, aşa e obiceiul. Şi facem pace pe toată durata petrecerii. Dacă însă reuşesc să-l rad pînă atunci pe Macone, nu mai trebuie să plec. Pricepi tu de ce vreau să termin cu el.

Armand rîdea, cu lacrimi fierbinți, de ideea abracadabrantă a prietenului său. John, însă nu se sinchisea.

— Pentru eă, Armand, reluă el, eu voi muri printr-o lovitură a destinului. De asta, vezi tu, sînt convins. Cîtă vreme, în luptă cu Macone, ştiu că nu risc nimic. Iată diferența. Fă cum vrei, însă...

Soneria telefonului întrerupse fraza lui Armand. John ridică receptorul, apoi, după o discuție scurtă, îl puse la loc, se duse repede la uşă şi o încuie de două ori. După care, anunță direcțiunea hotelului, că nu e acasă pentru nimeni.

— Pari foarte tulburat, zise Armand. Ce se întîmplă?

John era într-adevăr atît de neliniştit, atît de enervat, încît nu-şi mai nimerea scaunul.

— Închipuie-ți, făcu el, că în clipa asta duşmanul meu, Macone, se află aici, în acest hotel. Ce zici de asta?

Armand de Liguieres schiță un gest de surpriză neplăcută.

— Văd că eşti foarte bine informat, zise. Te felicit.

— Agentul meu, Walter, îl urmăreşte pretutindeni. E la curent pînă şi cu cea mai mică mişcare, pe care o face.

— Dar cum îl poate recunoaşte?

— Îi cunoaşte pe cei din garda personală. Macone e în permanență păzit, ca

şi mine, dealtfel. Riscăm prea mult, îți dai seama. Cu toate astea, cîtă îndrăzneală pe el, să vină chiar aici!

— Aş! Are de făcut, probabil, o vizită cuiva. Poți să fii sigur, că nu pentru tine a venit.

— N-am de unde şti. E mai bine să iei întotdeauna măsuri de prevedere. Ştiu, în orice caz, de la un spion de-al meu, că pe la ora cinci va fi la Cicero. Voi încerca să pun mîna pe el. Începînd de la ora cinci, Walter mă aşteaptă. Vino cu mine.

— Nu, mulțumesc. Nu, dragul meu. Eu am prea puțin noroc. Dacă n-ar fi decît un singur glonte, şi acela rătăcit, tot pe mine m-ar nimeri. Nu, nu, tot ce pot face e să-ți urez, din toată inima, victorie.

*

Tăcere. Pe John îl cuprinse zbuciumul acela, care precede întotdeauna gravele evenimente. În ciuda încrederii pe care o avea în steaua lui, în ciuda norocului care pînă acum îl favorizase, era nelinişştit. După întîlnirea cu rivalul său, rămăsese oarecum îngrijorat. El, care niciodată nu ştiuse ce e frica, începea s-o simtă. Văzuse moartea prea îndeaproape, o întîlnise de prea multe ori, ca să nu-i fie teamă de ea. Iar de cînd viața lui devenise numai acțiune, sensibilitatea îi crescuse pînă într-atîta, încît aproape că atingea culmea inteligenței. Destinul însuşi îl făcea mai circumspect. Tot astfel, cum un om politic, fie el o nulitate, ciocnindu-se mereu cu adversarii săi, sfîrşeşte prin a dobîndi o experiență şi o dibăcie, care-i dau fațada, aureola geniului. Lucru întîlnit adeseori, într-un regim democratic. Şi, iarăşi adesea, indivizi demni numai de dispreț, din toate punctele de vedere, ajung în situațiile cele mai înalte, se cramponează de ele şi rezistă pînă în momentul în care totul se dărîmă, de pildă, pînă izbucneşte un război. Abia atunci se dau la fund, pentru ca să reapară după ce-a trecut pericolul, reluîndu-şi micile intrigi şi debitîndu-şi marile discursuri.

Tăcere. Armand de Liguieres era de asemeni îngrijorat, însă negreşit din pricini mai profunde şi de natură diferită. Căci Armand era inteligent chiar şi în nelinişştile sale. Prin fumul de țigare, el contempla un soi de formă ciudată, care se numea Destin şi care îi dădea mereu târcoale, fără însă a-l atinge. Povestea lui John îl impresionase atît de mult, încît nu putea să nu se gîndească intens la ea. Tînărul acesta, deprins să jongleze cu ideile şi chiar cu sentimentele cele mai adînci, se găsea deodată, la capătul unei istorii de luptă, în fața unei materii căreia nu-i putea da un chip după potriva sa, ceea ce îl frămînta peste măsură.

Nu crezuse niciodată în Dumnezeu sau în vreo forță de esență divină ori miraculoasă. Asemeni multor francezi din generația sa, crescuse în spiritul aversiunii față de necunoscut, iar atunci cînd necunoscutul i se ivea în cale, nu-l putea suporta şi se simțea descumpănit. Acum, însă, străbătîndu-i nelinişştea. Dumnezeu se strecura în el, şi-i tulbura sufletul ca niciodată. Cum nu se putea resemna să accepte că există Dumnezeu, îl irita ideea că trebuie să admită existența unui destin, în afară de inteligență sau de prostie,

acel destin care lua înfățișarea admirabilă a perfecțiunii divine. Or, lovitura pe care, fără voie, i-o dăduse John, îl zdruncinase pînă la deznădejde. Se simțea atît de mic, în fața acestei forțe care nu-i putea fi de nici un ajutor, încît întreaga lui ambiție - şi avea destulă - se prăbuşi, zdrobită, la pămînt, sunînd a gol. În fața lui, se înălța deodată acel admirabil monument: Ființa lui Dumnezeu.

Armand fu cu desăvîrşire uluit. Scoase din buzunar carnetul de notițe, de care nu se despărțea niciodată, şi scrise, în josul altor însemnări: ”În civilizația actuală, în această civilizație a confortului, numai bucuria sau durerea te mai pot purta spre Dumnezeu. Inteligența nu mai e suficientă. Pe mine, inteligența mă ucide. Frumoasa scară, atît de minunat edificată de către catolicism, această scară rămîne pustie. E nevoie de explozia bucuriei sau de izbucnirea durerii, ca să ajungi în vîrful ei. Eu n-am nici bucurie, nici durere”.

Tăcere. John se hotărî să mediteze asupra posibilității de a-l răpune într-o oră pe Macone. Treabă care nu dură mai mult de cinci minute. Pleoapele îi căzură, sub greutatea frunții, şi adormi ca un copil. Adormi atît de profund, încît începu să sforăie. Armand se uită la el, îndelung. Apoi, deodată, luă o hotărîre, căreia, judecînd după fermitatea năprasnică a privirii sale, nimic pe lume nu i s-ar fi putut împotrivi. Părăsi fotoliul, scoase revolverul din buzunar şi îl apropie de tîmpla prietenului său, Nu-i tremura mîna şi se vedea că nu va ezita să tragă. Prin această iute şi directă lovitura, voia oare Armand să învingă neapărat, să ucidă destinul? Apăsă, apăsă, din toate puterile lui. Glontele nu porni. Coincidență? Nicidecum. Uitase, pur şi simplu, să tragă piedica. O dădu în lături, liniştit. De astă dată, glontele va trebui negreşit să pornească, dacă nu, atunci va întoarce arma către sine însuşi. Or, se făcu în aşa fel că glontele nu se abătu nici asupra lui Jolm, nici asupra sa. O muscă se aşezase pe tîmpla lui John, chiar în punctul țintit de Armand. Şî Armand nu mai trase. Îi era milă de muscă? În locul insectei, văzu o gaură, iar în această gaură, nu văzu nimic. Şi, dealtfel, John între timp se trezise. Încă buimăcit de somn, se uită la prietenul său, care ținea în mînă revolverul, şi nu înțelegea nimic.

— Ce faci aici?

— Voiam să omor o musca. Te gîdila la tîmplă.

John găsi că gluma are foarte mult haz şi merse pînă într-acolo, încît îi mulțumi lui Armand.

— Mulțumesc, bătrîne, mă deprinzi, astfel, să privesc arma drept în față, fără emoții. Altul în locul meu leşina de frică. Îți mărturisesc, sînt foarte mîndru de mine. Nici cea mai mică emoție, jur.

Armand era cît se poate de iritat şi nu se ferea s-o arate. Acum avea poftă, nu să-şi mai omoare prietenul, ci să-i atingă o lovitură zdravănă de pumn.

— Tii, dar nervos mai eşti în seara asta! zise John, ridicîndu-se.

— Tu mă enervezi, cu gugumăniile tale.

— N-am făcut nimic. Asta-i bună! Eu dormeam.

— Tot, aşa probabil ai adormit şi-acolo, aud?

— Nu-mi aduc aminte. Se poate. Cînd sînt foarte absorbit de gînduri, ei bine, adorm! O oboseală bruscă mă apucă de umeri şi mă aruncă în somnul cel mai adînc. Ciudat, nu? Am asta încă din copilărie. Îți aminteşti? La şcoală adormeam mereu. Medicii şpun că trece cu vîrsta. Dar de ce, la o adică? Pentru că mie îmi place starea asta de somnolență, starea asta de dincolo de mine însumi, care preia, atunci cînd e nevoie, responsabilitățile mele şi mă împinge înainte.

— Da, dar asta, replică Armand, se mai poate şi să-ți joace o festă păcătoasă.

— Nu cred. Pînă în prezent, de fiecare dată cînd am adormit, mi-a fost de folos.

Armand, de astă dată, se înfurie. „Amice, se gîndi el, ai să-ți primeşti pedeapsa pentru toate cîte mi le-ai spus”.

— S-a făcut ora cinci, zise.

— Adevărat, trebuie să plec.

— Aşadar, nu renunți?

— Imposibil. Mă aşteaptă Walter.

— Bine, Rodolphe, la revedere şi noroc!

Spunînd acestea, Armand se ridici şi părăsi în graba apartamentul. Jos, în holul hotelului, se instală la o masă, îşi scoase carnetul şi notă: „Atunci, Dumnezeu, voind să pedepsească omenirea, care agoniza în tihna ei, i-a aplicat cea mai teribilă dintre pedepse: Destinul. Asta, spre a face să izbucnească bucuria unora, durerea altora, şi a-i aduce astfel pe toți la El, pe căile cele mai simple. Mai pot eu să cred în inteligență, şi pentru ce?”

Apoi plecă.

Rămas singur cu sine însuşi, John simți o uscăciune în gură. Bău un pahar de apă. Dar era încă foarte nervos. Expediția aceasta, pe care hotărîse să o întreprindă, nu-i spunea nimic bun. Asaltat de presimțiri întunecate, ar fi renunțat bucuros la ea, dacă n-ar fi anunțat-o, în termeni atît de sforăitori, lui Armand şi lui Walter.

John măsura camera de-a lungul şi de-a latul, cînd telefonul îl opri din mersul agitat. Walter îl anunța că Macone tocmai părăsise hotelul şi plecase cu automobilul blindat, la Cicero. Pînă acum, fără însă a-şi mărturisi nici sieşi, John sperase că Macone îşi va schimba itinerariul, schimbare ce l-ar fi scutit de toată această întreprindere periculoasă. Era, în consecință, foarte dezamăgit, dar nu putu decît să-i confirme lui Walter ordinul de a-l aştepta în fața clădirii ce avea să-l adăpostească pe duşmanul său şi unde va sosi el însuşi, într-o jumătate de oră. Apoi, începu să se pregătească de luptă. Îşi verifică revolverul, luă un tub cu dinamită, precum şi un pachețel cu otravă. Se uită în oglindă şi văzu că e palid, ceea ce-l nemulțumi. Înainte de a pleca, îşi controlă portofelul, care se afla în buzunarul din dreapta al hainei şi, deci, nu-i mai apăra inima. Îl mută în buzunarul celălalt. După cîteva clipe de gîndire, mai luă un portofel, introduse în el o placă de oțel şi îl puse în

buzunarul din dreapta. După care părăsi hotelul.

Ajuns în stradă, făcu o scurtă plimbare pe marginea lacului, ca să se liniştească. Cum însă curajul tot nu-i revenea, încercă să-l urce pe scara cuvîntului. Chemă un taxi şi-i porunci şoferului să-l ducă pînă la un punct aflat la un kilometru depărtare de casa lui Macone.

Afară era noapte. Cel mult trei sferturi de oră îl mai despărțeau de Cicero, orăşel pierdut dincolo de mahalalele marelui Chicago. Toți locuitorii din Cicero, devotați lui Macone, erau gata să-l apere împotriva oricui, chiar împotriva poliției. Prin urmare, spre a-şi răpune inamicul în propria fortăreață, John nu se putea bizui decît pe viclenia lui Walter şi pe norocul său. Dealtfel, nici nu se gîndise vreodată să recurgă la forță, ca să-şi atingă scopurile.

Din această cauză era din nou foarte nervos şi, ca şi adineaori, la hotel, ar fi preferat să renunțe la luptă pe ziua de azi, chit că va pleca vineri cu avionul, împreună cu Jenny. Acum regreta că luase o asemenea hotărîre, iar gafa lui stupidă îl umplea de furie, căci era aproape sigur că va eşua.

Taxiul părăsi Chicago, străbătu cîteva mahalale scîrboase ale oraşului şi se avîntă în plină cîmpie.

John încă se mai gîndea la ale sale, cînd automobilul se opri brusc în mijlocul cîmpului. O pană, fără îndoială. John surîse fericit. „Numai de n-ar putea-o repara. Numai de-ar ține cît mai mult”.

Şoferul, într-adevăr, îl anunță că a rămas în pană. Vesel, John coborî în noapte, în timp ce omul cerceta cu atenție motorul negrului său Packard.

— E grav?

— A, nu, chestie de cîteva minute, cel mult.

John îşi muşcă buzele. „Hotărît lucru, n-am nici-o şansă”, constată el. Încercă zadarnic să străpungă cu briceagul unul dintre cauciucurile din spate. Veni atunci lîngă şofer, în speranța că va putea să strice ceva la motor. Celălalt avea însă ochi buni, şi John nu se încumetă.

Cum stătea şi se gîndea alături de şofer, acesta, schimbîndu-şi brusc atitudinea, se răsuci spre John şi cît ai clipi din ochi, scoase un revolver, pe care-l aținti asupra chipului senin al clientului său.

— Mîinile sus!

John nu se lăsă rugat. Ca şi cînd ar fi vrut să mulțumească cerului, pentru mila pe care i-o arăta, ridică amîndouă brațele către lăcaşul lui Dumnezeu.

— Banii sau viața!

— Nici nu discut, se grăbi să răspundă John. Ia banii.

La rîndul său, şoferul îl privi nedumerit. Nu pricepea cum e cu putință ca un individ, atacat pe neaşteptate şi prădat, să-şi păstreze calmul şi surîsul, ca şi cum aceasta aventură ar fi fost o distracție pentru el.

— Hei, de ce pari atît de fericit?

— Asta, asta e treaba mea.

— Bună, n-o să te țină mult. Pesemne eşti sigur de tine.

Cuprins de temeri, în fața fericirii suspecte a lui John, şoferul nu mai

zăbovi. Îl doborî dintr-un pumn, lăsîndu-l aproape leşinat.

— Aşa, acum sînt liniştit, zise şoferul, cu glas tare. Dumnezeu ştie ce avea în cap canalia asta.

În acelaşi timp, se năpusti asupra victimei, pe care o prădă de revolver şi de portofel. Se auzea, din ce în ce mai aproape, fornăitul unui motor. Tîlharul îl împinse pe John la marginea şoselei, se urcă în maşină şi demară.

Cel puțin cinci minute, John rămase nemişcat. Cînd se trezi, se pomeni singur în beznă. Apoi, cînd reuşi să-şi adune gîndurile, nu mai putu de fericire.

— Hotărît lucru, îşi zise el, cu voce tare, am noroc. Ha, ha, ha!

Rîdea în hohote de aventura aceasta care-l scăpase dintr-o dată de cealaltă aventură. Se ridică de jos. „Îl înțeleg pe bietul Armand, de ce e furios. Nu prea are noroc în viață. Să vii în America cu clasa a treia, ca să scrii o carte despre Statele Unite, să trăieşti din expediente, să te tîrîi de colo-colo, asta nu e viață. Am să-i fac cadou cinci mii de dolari în amintirea acestei zile memorabile. Merită, bietul băiat. Ei! Nici de astă dată nu s-ar putea spune că nu m-am descurcat. Numai să fi reuşit şi Walter tot atît de bine ca şi mine.”

Se credea iarăşi un erou de neînvins. Pe cînd se încheia la haină, simți, în buzunarul din stînga, portofelul doldora de dolari. Un surîs de mulțumire şi de mîndrie îi înflori pe buze. Şoferul nu-i furase decît portofelul cu placa de oțel.

— Imbecilul! N-o să aibă nici măcar de benzină. Ha, ha, ha!

Se îndreptă, fericit, spre Chicago. Mergea cu paşi grăbiți, fluierînd încet *La Madelon.* Apoi, ca să se îndemne la drum, căci era departe de oraş, începu să cînte Marsilieza: *La-arrr-mee-ce-tă-țeni!.*

Sfîrîitul unui automobil puternic îi întrerupe cîntecul. John se opri şi, cînd îl bătu lumina farurilor, se împlîntă în mijlocul şoselei, făcînd semne deznădăjduite. Dar automobilul nu părea să-l ia în seamă. Mergea atît de repede, încît John abia apucă să sară la o parte. Maşina îl atinse în treacăt, uşor, continuîndu-şi drumul cu o iuțeală amețitoare. John îngălbeni de frică. Încă o mişcare şi năprasnicul bolid l-ar fi zdrobit.

După ce-i trecu spaima, constată din nou că e norocos şi se aşternu la drum spre Chicago. De astă dată, nu mai cînta. Se gîndea la automobilul acela, care ar fi putut să-l omoare pe loc, şi la sforăitul motorului: „Ciudat, îşi spunea el, s-ar zice că era automobilul meu blindat. Poate era Walter. Numai că...”

Nu mai trecea nici o maşină. Luminile unui sat licăreau în depărtate. John care începea să se simtă obosit, se grăbi într-acolo. După trei sferturi de oră, intra în sat, frînt de oboseală. Aici găsi cu uşurință un taxi, care-l duse, fără nici o piedică pînă la Chicago.

La hotel, aceeaşi primire, ca şi în urmă cu cîteva zile. Toți îl priveau nedumeriți şi fiecare avea în mînă un ziar. John smulse ziarul portarului. Văzu din nou, în pagina întîia, anunțul morții sale. Era însă anuntată şi moartea lui Walter.

— Idioții ăştia încep să mă plictisească cu moartea mea.

Intorcîndu-se din drum, sări într-un taxi şi se duse la redacția ziarului *Tribune.* Directorul, un bărbat cam de vreo cincizeci de ani, se ridică în picioare, cînd intră John, şi abia de îndrăzni să-i întindă o mînă prăpădită şi tremurătoare, pe care căpetenia gangsterilor se făcu însă că nu o vede.

— Ascultă, directore, îți interzic să-mi anunți moartea în fiecare zi.

— Dar... Iartă-mă, patroane! Eu... eu nu...

John lăsa să se vadă limpede că e furios. Ziarul primea din partea lui gratificații şi, în acelaşi timp, John era, alături de Macone, acționarul principal.

Directorul, prin urmare, era numit de ei şi depindea de ei.

— Nu există „eu”! De ce mi-ai anunțat moartea, cît încă mai trăiesc?

— Dar nu eu, patroane.

— Atunci, cine?

— Al. Macone.

— A fost aici?

— Nu, Nick, locotenentul, mi-a adus scrisoarea asta din partea lui, ordonîndu-mi să anunț că ai murit.

Directorul îi întinse lui John o scrisoare concepută astfel: „Anunțați, în ediția voastră de la ora cinci, moartea, la Cicero, a lui John O’Donell şi a locotenentului său, Walter. Către ora şase, ştirea va fi controlată de poliție şi de reporteri. Crima a fost comisă de banda lui Macone, care l-a atras într-o cursă pe John şi pe complicele său, cursă în care şi-au găsit moartea.”

Lui John nu-i venea să creadă.

— Ce interes are să-mi anunțe moartea în felul ăsta?

— Era, probabil, sigur de el, patroane. Dealtfel, poliția s-a dus la Cicero, dar în zadar ți-a căutat cadavrul.

— Pe al lui Walter l-au găsit?

— Da, patroane. Am anunțat în ediția de la ora şapte. Dar nu puteam încă să-ți dezmint moartea. O fac imediat.

John avea lacrimi în ochi. Deci, în locul său, fusese prins Walter şi ucis fără milă. Înghiți cîteva lacrimi, apoi îşi reveni dintr-o dată.

— Poți să anunți că Macone va muri la începutul săptămînii viitoare. Ucis de John, personal, da, personal. Te autorizez s-o faci sub formă de interviu.

— Înțeles, patroane. Însă...

— Nici un „însă”, îl întrerupse John. Mîine dimineață, anunți ce ți-am spus. Dacă nu...

— S-a făcut, patroane.

John îi întoarse spatele şi ieşi în stradă, cu inima plină de tristețe şi de ură. „De unde naiba a ştiut că trebuia să mergem la Cicero? Cu siguranță, printre noi e un trădător îşi zise. Care-o fi ăla?”

Ajuns la hotel, urcă direct în camera lui, se trînti pe pat şi începu să plîngă ca un copil.

Va urma...

STEVE BERRY
&
JAMES ROLLINS
OASELE DIAVOLULUI
O POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

STEVE BERRY&JAMES ROLLINS

OASELE DIAVOLULUI

Titlul original: *The Devil's Bones*
Traducerea: Ştefi Todo

În thrillerul său din 2006, *Ordinul Negru*, Jim Rollins îşi trimite eroul, Gray Pierce, în Danemarca. În timp ce era acolo, îşi petrece două zile „colindând librăriile prăfuite şi magazinele de antichităţi de pe străzile înguste din Copenhaga. Cel mai mult îl ajutase un magazin de profil de pe Højbro Plads, deţinut de un fost avocat din Georgia[1]". Niciun nume. Doar destule informaţii ca, dacă eşti un fan al eroului lui Steve Berry, Cotton Malone, să ştii pe loc despre cine vorbeşte Pierce. Scopul lui Jim a fost să vadă dacă cititorii sunt atenţi şi pot să-şi dea seama de legătura între munca lui şi a lui Steve.

A studiat lucrurile din ambele părţi.

E clar că cititorii au observat. Atât Jim cât şi Steve au primit câteva mii de e-mailuri (care continuă să sosească şi azi). Când Steve a făcut la fel şi a inclus o informaţie despre Sigma Force (agenţia clandestină a lui Jim, în care lucrează Gray Pierce) în următorul roman, oamenii au observat din nou. Împreună au continuat experimentul cu mai multe cărţi. În cele din urmă, colegul scriitor de thrillere, Raymond Khoury s-a alăturat şi el. A fost o distracţie, dar a şi semnalat scriitorilor faptul că cititorii vor să vadă personajele împreună.

Există multe asemănări între Malone şi Pierce. Ambii au fost militari. Necăsătoriţi. Cu probleme. Ambii lucrează pentru agenţii guvernamentale secrete – Pierce cu Sigma, prin Departamentul Apărării – Malone, deşi acum pensionat, mai lucrează pentru fostul lui angajator, Magellan Billet la Justiţie. Şi unde Pierce are de-a face cu mai multă ştiinţă şi puţină istorie, Malone se concentrează pe istorie, cu o mică atingere a ştiinţei.

Steve a venit cu ideea principală a desfăşurării acţiunii în America de Sud, pe Amazon. Jim a preluat-o şi a scris primul proiect al întregii poveşti. Steven a revizuit acel proiect, pe care Jim l-a finalizat.

Rezultatul reprezintă trei ore din vieţile lui Gray Pierce şi Cotton Malone.

Pe o navă fluvială, în mijlocul pustietăţii.

Totul se întâmplă repede.

Nimic atipic pentru cei doi.

[1] „Ordinul Negru" de James Rollins, Editura RAO, 2011, traducere de Diana Ţuţuianu.

OASELE DIAVOLULUI

Comandantul Gray Pierce stătea pe balconul apartamentului său de la bordul vasului de lux şi făcea inventarul împrejurimilor.

Era timpul să înceapă spectacolul.

Era la două zile, în susul râului, de Belém, oraşul port brazilian care servea drept poartă de acces pe Amazon – la o oră de ultima oprire a vasului într-un oraş plin de viață, pe malul râului. Nava se îndrepta spre Manaus, o aşezare din pădurea tropicală, unde ținta se presupunea că îi întâlneşte pe cumpărători.

Ceea ce Pierce nu putea lăsa să se întâmple.

Lunga navă, *MV Fawcett*, a alunecat de-a lungul căii navigabile întunecate, suprafața sa reflectând jungla înconjurătoare. Din pădure maimuțele urlătoare țipau la trecerea ei. Sclipiri roşiatice şi aurii fluturau printre ramurile umbroase, marcând zborul papagalilor. Se apropia asfințitul în junglă, iar liliecii pescari erau deja la vânătoare sub boltele de verdeață, scufundându-se şi aruncându-se prin încâlceala de rădăcini negre, scoțând broaştele din adăposturile lor, uşorul *pleosc* al trupurilor lor în apă anunțând o retragere strategică.

Se întreba ce face Seichan. O lăsase în Rio de Janeiro, ultima imagine a ei fiind cea în care îmbrăca o pereche de pantaloni scurți kaki şi un tricou negru, fără să-şi bată capul cu sutienul. Bine pentru el. Cu cât mai puține pe ea, cu atât mai bine. O privise când îşi trăsese cizmele, cum cascada părului întunecat i s-a revărsat pe obraji şi i-a înconjurat ochii de smarald. S-a surprins gândindu-se la ea din ce în ce mai mult în ultima vreme.

Ceea ce era şi bine şi rău.

Un sunet s-a auzit prin navă.

Clopoțelul pentru cină.

Şi-a verificat ceasul. Masa va începe în zece minute şi de obicei dura o oră. Trebuia să intre şi să iasă din cameră înainte ca ținta lui să termine de mâncat. A verificat nodul de la sfoara pe care o legase de balustradă şi a aruncat sfoara peste margine. A tăiat-o la o lungime suficientă ca să ajungă la balconul de dedesubt, care ducea în apartamentul care-i aparținea țintei lui.

Edward Trask. Un etnobotanist de la Universitatea Oxford.

Lui Pierce i s-a dat un dosar întreg. Cercetătorul de treizeci şi doi de ani a dispărut în jungla braziliană cu trei ani în urmă, doar pentru a se întoarce cu cinci luni în urmă – bronzat şi slab, cu o poveste despre aventuri, lipsuri, triburi pierdute şi iluminare. A devenit pe loc o celebritate, fața lui aspră apărând în paginile revistelor *Times* şi *Rolling Stones*. Accentul lui britanic şi fermecătoarea autocritică păreau create pentru televiziune şi a apărut într-o serie de programe naționale, de la *Good Morning America* la *The Daily Show*. Şi-a vândut rapid povestea unei edituri din New York, pentru o sumă cu şapte

cifre. Dar un aspect din povestea lui Trask n-a văzut niciodată tiparul, un detaliu descoperit cu o săptămână în urmă.

Trask era un escroc.

Şi încă unul periculos.

Pierce a prins frânghia şi a alunecat rapid în jos. A găsit balconul de dedesubt şi s-a urcat, găsindu-şi o poziție pe o parte a uşilor de sticlă.

A aruncat o privire prin deschizătura perdelei şi a încercat uşa.

Descuiată.

A lăsat uşa deschisă şi a păşit în interiorul cabinei. Configurația era aceeaşi cu apartamentul lui de deasupra. Doar că Trask părea un puturos. Hainele purtate erau împrăştiate peste tot pe podea. Prosoapele ude erau aruncate pe patul nefăcut. Rămăşițe de mâncare acopereau masa. Singurul lucru bun? Nu va fi greu să ascundă urmele căutării.

Prima dată va verifica ceea ce era evident. Seiful din cameră. Dar trebuia să o facă în tăcere, aşa încât să nu alerteze paznicul care stătea afară. Această măsură de securitate impusese calea lui de intrare improvizată.

A găsit seiful în dulapul din dormitor şi a introdus în mecanismul de deschidere o cartelă cu cheie, legată la un decodor electronic. Reglase deja cheia la seiful din camera sa. Combinația a fost găsită şi încuietoarea s-a deschis. Dar seiful nu conținea decât portofelul lui Trask, nişte bani şi un paşaport.

Nimic din ceea ce căuta.

A închis seiful şi a început o căutare sistematică a colțurilor ascunse şi a ungherelor camerei, păstrându-şi mişcările uşoare şi liniştite. Îşi cercetase deja propriul apartament în căutarea oricărui loc în care s-ar putea ascunde ceva mic.

Şi existau multe posibilități.

În baie a verificat golurile de sub chiuvetă, partea de dedesubt a sertarelor, trapa de serviciu aflată sub cadă.

Nimic.

A zăbovit o clipă şi a cercetat spațiul strâmt, asigurându-se că nu i-a scăpat nimic. Marmura scumpă a băii părea un colaj de pastă de dinți uscată, prosoape ude făcute ghemotoc, creme și geluri asortate. Din observațiile sale din ultimele trei zile, ştia că Trask îi lăsa doar pe cameristă şi pe steward în cameră o dată pe zi şi, chiar şi atunci, erau însoțiți de paznic, un tip corpolent, cu scalpul ras şi încruntat permanent.

A părăsit baia.

Următorul era dormitorul.

Un zgomot puternic a reverberat de la uşa cabinei, surprinzându-l.

A înghețat.

Se întorsese Trask? Aşa de repede?

Ceva ce suna ca o chestie grea a alunecat pe uşă şi s-a lovit de podeaua dinăuntru.

Zăvorul a fost eliberat şi mânerul s-a întors.

La naiba.

Avea companie.

*

Cotton Malone s-a aplecat peste paznicul căzut. A ținut un deget pe gâtul bărbatului ca să se asigure de prezența pulsului. Slab, dar acolo. A reuşit să surprindă santinela cu o strângere de gât care durase mai mult decât se aşteptase. Acum, că uriaşul era la pământ, trebuia să-l scoată de pe hol. Tocmai ajunsese pe vas cu o oră în urmă, la ultima lui oprire, aşa că totul era improvizat. Ceea ce era bine. Era bun la finalizat lucruri.

A deschis uşa de la cabina lui Trask şi a târât corpul moale de subsuori. A observat un toc de umăr sub haina paznicului şi l-a eliberat repede pe om de armă. Nu a avut timp să facă rost de o armă din cauza naturii urgente a misiunii lui. Ieri participa la o licitație de antichități în Buenos Aires, vânând nişte ediții princeps rare, pentru librăria lui daneză. Cassiopeia Vitt era cu el. Se aşteptau să fie o excursie distractivă. Ceva timp petrecut împreună în Argentina. Soare şi plajă. Dar un telefon de la Stephanie Nelle, fostul lui angajator la Magellan Billet, a schimbat acele planuri.

Cu cinci luni în urmă, Dr. Edward Trask s-a întors din pădurile tropicale braziliene, după trei ani de absență, aducând un braț de specimene botanice rare – rădăcini, flori, frunze şi coji – toate pentru compania farmaceutică ce-i finanțase călătoria. A pretins că descoperirile sale au un potențial uriaş pentru viitoarele medicamente împotriva cancerului, medicina cardiacă sau pilule împotriva impotenței. S-a întors, de asemenea, cu poveşti anecdotice pentru fiecare mostră, poveşti despre care se presupunea că i le-au spus şamanii izolați şi oamenii din triburile locale. Dar în ultimele luni, de la companie s-au scurs vorbe că mostrele erau lipsite de valoare. Cele mai multe nu erau nimic nou. Un cercetător de la firma farmaceutică a descris cel mai bine, în mod privat, multa publicitate. *A fost ca şi cum bastardul tocmai a înşfăcat tot ce a putut găsi*. Pentru a salva aparențele şi ca să-şi protejeze prețul stocurilor, compania a emis un ordin de tăcere şi a sperat că problema va dispărea.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

De fapt, poveşti mai întunecate au ajuns la guvernul USA, şi se părea că Trask n-a ieşit din pădure cu mâinile chiar goale. Ascuns printre speciile lui – ca un grăunte unic de grâu prin multă pleavă – era adevăratul pot cel mare botanic. O floare rară, încă neclasificată, din familia orhideelor, care deținea o neurotoxină organică de o sută de ori mai letală decât gazul sarin.

Era vorba despre un pot uriaş.

Trask era destul de deştept atât să recunoască, cât şi să aprecieze valoarea descoperirii lui. A analizat şi a purificat toxina la un laborator privat,

plătind din propriul buzunar, cartea şi apariţiile la televizor fiind destul de profitabile ca să-i finanţeze proiectul. În parte P.T. Barnum, în parte monstru, în ultima săptămână Trask a oferit în secret descoperirea lui la licitaţie, publicând analizele chimice, potenţialul şi o demonstraţie video cu o cameră plină de cimpanzei în cuşti, toţi sângerând din ochi şi nas, respirând convulsiv, apoi căzând morţi, aerul umplându-se cu un vapor galben. Informaţiile au captat atenţia totală a organizaţiilor teroriste din toată lumea, dar şi a serviciilor secrete ale USA. Fostul angajator al lui Malone, Magellan Billet, a fost însărcinat de Casa Albă să oprească vânzarea şi să recupereze eşantionul. Greşeala lui a apărut când i-a menţionat lui Stephanie Nelle, săptămâna trecută, în timpul unei conversaţii întâmplătoare între vechi prieteni, că el şi Cassiopeia se îndreptau spre Argentina.

— *Vânzarea va avea loc la Manaus*, i-a spus Stephanie ieri la telefon.

Cunoştea locul.

— *Trask e acolo cu o echipă de la Discovery Channel, la bordul unui vas de lux. Călătoresc în vecinătatea pădurii tropicale şi pregătesc o emisiune de televiziune specială despre anii lui pierduţi în junglă. Totuşi, scopul lui real de a fi acolo e să-şi vândă probele purificate. Trebuie să le luăm de la el şi tu eşti cel mai aproape.*

— *M-am retras.*

— *Te voi răsplăti pe măsură.*

— *Cum voi şti că l-am găsit?* a întrebat el.

— *E depozitat într-o cutie mică de metal, în flacoane, cam de mărimea unui pachet de cărţi de joc.*

— *Bănuiesc că vrei să o fac singur.*

— *De preferat. E strict secret. Spune-i Cassiopeei că vei fi plecat câteva zile.*

Cassiopeei nu i-a plăcut. Dar a înţeles condiţiile puse de Stephanie. *Sună, dacă ai nevoie de mine*, au fost ultimele ei cuvinte, în timp ce pleca spre aeroport.

L-a târât pe paznic peste pragul cabinei, a închis uşa şi a încuiat zăvorul.

Era timpul să găsească flacoanele alea.

O mişcare a tulburat tăcerea.

S-a întors şi a văzut o formă în lumina slabă, ridicând o armă. Trask era plecat. În sala de mese. Se asigurase de asta înainte de atacul asupra santinelei.

Atunci cine era?

Încă ţinea în mână arma luată de la paznic şi a îndreptat-o către ameninţare.

— Eu n-aş face asta, a spus o voce răguşită cu un uşor accent fornăit texan.

Cunoştea vocea aceea.

— Al naibii Pierce.

*

Pierce şi-a păstrat pistolul îndreptat spre el şi a recunoscut accentul tărăgănat din sud.

— Cotton Malone. Ce-i asta? O fantomă din trecut.

L-a studiat pe fostul agent în lumina slabă. Patruzeci şi ceva de ani. Încă în formă. Părul blond închis nu prea încărunțit. Ştia că Malone se retrăsese, trăind în Copenhaga, deținând un anticariat cu cărți rare. Chiar îl vizitase odată, cu câțiva ani în urmă. Erau poveşti care spuneau că Malone mai lucrează ocazional pentru fosta sa şefă, Stephanie Nelle. Malone a fost unul dintre primii doisprezece agenți ai Magellan Billet, până când a ales să se retragă. Pierce cunoştea unitatea. Înaltă specializare. Lucra pentru Departamentul de Justiție. Raporta numai procurorului general şi preşedintelui.

A lăsat arma în jos.

— Exact ce aveam nevoie, un nenorocit de avocat.

— La fel de rău ca şi cum l-ai avea pe Domnul Vrăjitor la lucru, a spus Malone, lăsând şi el pistolul în jos.

Pierce a făcut legătura. Sigma Force, angajatorul lui, era parte din DARPA, Agenția de Cercetare Avansată în Domeniul Apărării. Sigma avea un grup clandestin de foşti militari din forțele speciale, recalificați în discipline ştiințifice, care serveau ca agenți operativi. Pe când Sigma avea de-a face cu multă ştiință şi puțină istorie, Magellan Billet se ocupa de amenințări globale care implicau mai multă istorie şi doar puțină ştiință.

— Lasă-mă să ghicesc, i-a spus el lui Malone. Ştii despre neurotoxina lui Trask?

— Asta trebuie să iau de aici.

— Se pare că avem un eşec în comunicarea între agenții. Antrenorii au trimis doi jucători pe teren.

— Nimic nou. Ce-ar fi să mă întorc eu la Buenos Aires şi să te descurci tu cu asta?

Pierce şi-a dat seama de adevărata explicație.

— Ai o fată acolo?

— Da.

O explozie a zguduit barca – de la pupa, ridicând-o, aruncându-i pe amândoi în perete. S-a izbit de Malone, lovind ceva solid, dar a reuşit să țină arma. Explozia s-a stins şi țipetele au umplut aerul, ecoul auzindu-se pe tot vasul.

Nava se înclina spre tribord.

— Asta nu-i bine, a spus Malone în timp ce amândoi îşi recăpătau echilibrul.

— Crezi?

Vasul continua să se încline tot mai tare spre tribord, confirmând că intra apă. O privire peste balcon a scos la iveală o dâră de fum negru ce se întindea spre cer.

Ceva luase foc.

Zgomotul unor cizme a răsunat dincolo de uşa cabinei. O lovitură de puşcă a tras în zăvor şi uşa s-a deschis. Şi el şi Malone şi-au îndreptat armele spre pragul plin de fum. Doi bărbaţi au dat buzna înăuntru, îmbrăcaţi în uniforme paramilitare, cu feţele acoperite de eşarfe negre. Unul avea o carabină, celălalt o puşcă de asalt. Pierce l-a împuşcat pe cel cu puşca cu două ţevi, în timp ce Malone l-a doborât pe celălalt.

— Asta e interesant, a mormăit Malone, cât timp Pierce a verificat rapid holul şi a confirmat că nu mai era altcineva.

— Se pare că nu suntem singurii care căutăm otrava lui Trask. Ai găsit-o?

A negat din cap.

— N-am reuşit să verific decât jumătate din apartament. Dar n-ar trebui să dureze mult să...

Focuri de armă s-au auzit în depărtare.

Pierce a ascultat cu atenţie.

— Asta s-a auzit din sala de mese.

— Vizitatorii noştri probabil că au mers după Trask, a spus Malone. S-ar putea să fie la el.

Ceea ce era o posibilitate reală. Deja s-a gândit la această variantă, motiv pentru care se străduise să nu se vadă căutarea lui prin cabină. Dacă efortul s-ar fi dovedit inutil nu ar fi vrut să-l avertizeze pe Trask şi să-l facă să se păzească şi mai bine.

— Termină-ţi căutarea aici, a spus Malone. Mă duc după Trask.

Nu avea de ales. Lucrurile se petreceau repede şi neaşteptat. Avocat, neavocat, avea nevoie de ajutor.

— Bine.

*

Malone a alergat în jos pe holul înclinat, cu o mână pe perete pentru a-şi păstra echilibrul. Nu-l mai văzuse pe Pierce din acea zi, cu câţiva ani în urmă, în anticariatul lui. De fapt îi plăcea tipul. Erau multe asemănări între ei. Amândoi erau foşti soldaţi. Ambii recrutaţi de serviciile secrete. Fiecare părea să aibă grijă de fizicul lui. Marea diferenţă venea de la vârstă; Pierce era cu cel puţin zece ani mai tânăr şi asta făcea diferenţa. În mod special în acest domeniu. Altă diferenţă era că Pierce era încă în joc, în timp ce Malone era doar un jucător ocazional.

Şi nu era atât de prost ca să nu-şi dea seama că asta contează.

S-a oprit în timp ce se apropia de scările care duceau jos, la sala de mese a navei. De acolo o luă mai încet. Printr-o fereastră a supravegheat râul de

afară. Vasul stătea pe-o parte, scufundându-se în curentul rapid. Printr-un val de fum a văzut o ambarcațiune gri-argintie, colindând pe acolo. Un bărbat în uniformă, ale cărui trăsături erau ascunse de nişte haine negre, stătea la pupa, pe umăr ținând tubul lung al unui lansator de grenade.

Se părea că aşa scufundase vasul.

A ocolit palierul şi uşile duble au apărut în fața lui. Un corp zăcea pe prag într-o baltă de sânge, un bărbat îmbrăcat ca un şef de sală. Şi-a micşorat pasul şi a trecut cu grijă, apropiindu-se de uşă dintr-o parte, şi a aruncat o privire rapidă în cameră.

Mai multe cadavre erau întinse între scaunele şi mesele răsturnate.

Cel puțin două duzini.

Un grup mare de pasageri era înghesuit într-o parte a camerei spațioase, ținut acolo de o pereche de bărbați înarmați. Alți doi bărbați mergeau printre cadavre, căutând. Unul ținea o fotografie, părând că se uită după cineva care se potrivea cu fața lui Trask. Printre captivi Malone l-a zărit pe doctor. Stephanie îi trimisese o imagine prin e-mail. Trask stătea cu spatele la omul cu arma, încovoiat în haina lui pentru cină, o mână acoperindu-i pe jumătate fața, încercând să fie unul dintre mulți.

Acest şiretlic nu putea dura mult.

Trask era izbitor de arătos într-un mod ciudat, cu părul castaniu răvăşit şi planuri ascuțite care-i defineau fața. Uşor de văzut cum a devenit iubit de presă. Dar acele trăsături distinctive ar trebui să-l facă să iasă din mulțime şi să intre sub atenția forței de atac în cel mai scurt timp.

Malone nu putea lăsa să se întâmple asta.

Aşa că s-a aplecat şi şi-a băgat mâna în sângele şefului de sală. Nu era cel mai igienic lucru din lume, dar trebuia făcut. Şi-a pictat fața cu palma însângerată, apoi a pus pistolul la cureaua pantalonilor, în spate şi a tras marginea cămăşii peste el.

De ce făcea lucruri din astea n-a ştiut niciodată.

A intrat ezitând, clătinându-se, ținând o mână însângerată pe fața mânjită.

— Ajutor, a strigat el cu un ton tânguitor, în timp ce-şi croia drum mai adânc în cameră – doar pentru a-i atrage atenția unuia dintre tipii înarmați care ținea oamenii încolțiți.

Către el au fost lătrate ordine în limba portugheză.

A mimat surpriza şi confuzia deşi a înțeles fiecare cuvânt – un beneficiu al memoriei eidetice care făcea limbile uşoare pentru el. L-a lăsat pe bărbat să-l conducă spre grupul de pasageri. A fost împins în mulțime, lovind o femeie respectabilă care era ținută strâns de soțul ei. S-a strecurat mai adânc printre oameni, croindu-şi drum până a ajuns lângă Trask. Odată acolo, a scos pistolul şi l-a vârât într-o coastă a botanistului.

— Stai nemişcat, a şoptit el. Sunt aici ca să-ți salvez nenorocitul de fund.

Trask a tresărit şi arăta ca şi cum era gata să vorbească.

— Nu vorbi, a murmurat el. Sunt singura ta speranță de a scăpa viu de aici. Aşa că nu căuta calul de dar la dinți.

Trask a stat nemişcat şi a întrebat, fără să-şi mişte buzele:

— Ce vrei să fac?

— Unde e biotoxina?

— Scoate-mă de aici şi să mă ia naiba dacă nu va merita.

Oportunistul tipic, adaptându-se repede.

— Nu-ți spun nimic, a spus Trask, până nu mă duci într-un loc sigur.

Clar că tipul a simțit că are un avantaj de moment.

— Aş putea să dezvălui identitatea ta acestor domni, a spus clar Malone.

— Am flacoanele cu mine. Dacă una se sparge, va omorî totul şi pe toată lumea pe o rază de o sută de metri. Crede-mă, nu poate fi oprit, decât prin incinerare.

Trask i-a aruncat un zâmbet glorios de victorie.

— Aşa că sugerez să te grăbeşti.

S-a uitat ce fac cei patru bărbați înarmați. Cei doi care căutau aproape şi-au terminat drumul printre cadavre. Pentru a avea cele mai bune şanse avea nevoie de toți grupați împreună. În timp ce aştepta ca asta să se întâmple, s-a decis să profite de avantajul pe care-l avea.

— Unde ai găsit orhideea?

Doctorul a negat uşor din cap.

— Îmi vei spune măcar asta sau îmi fac loc să plec de aici şi te las pe mâna lor – fiind sigur că ajung rapid la o sută de metri distanță.

Trask şi-a încleştat maxilarul şi părea că începea să înțeleagă.

Ambii continuau să se holbeze la scena macabră.

— Timp de şase luni în junglă am auzit un zvon despre o plantă numită *Huesos del Diablo*, a spus Trask, ținându-şi buzele nemişcate.

Malone a tradus în tăcere.

Oasele diavolului.

— Mi-a luat un alt an să găsesc un trib care ştia despre ea. M-am integrat în satul lor, făcând ucenicia la şaman. În cele din urmă m-a dus la nişte ruine îngropate în bazinul superior al Amazonului, dezvăluind un complex vast de fundații de temple care se întindeau pe kilometri întregi. Şamanul mi-a spus că zeci de mii de oameni au locuit odată acolo. O mare civilizație necunoscută.

Malone a auzit de ruine similare, identificate prin imagini din satelit, găsite adânc în zonele izolate de pe Amazon, unde oamenii credeau că nu a locuit nimeni. Fiecare descoperire a sfidat credința convențională care susținea că pădurea tropicală era incapabilă să susțină civilizația. Estimările erau că numărul celor care au trăit acolo depăşea şaizeci de mii. Soarta acestor oameni a rămas necunoscută, deşi teoria era că foametea şi bolile au fost principalele cauze ale dispariției lor.

Dar poate că mai erau şi alte explicații.

Cei care căutau prin sala de mese au ajuns la ultimele cadavre. Cei doi bărbați înarmați s-au apropiat de ei, atenția mutându-se alternativ între colegii şi captivii lor.

— Printre ruine am găsit grămezi întregi de oase, multe dintre ele arse. Alte corpuri arătau ca şi cum ar fi murit unde au căzut. Şamanul mi-a spus o poveste despre o mare molimă care ucidea pe loc şi topea carnea de pe oase. Mi-a arătat o orhidee neagră neobişnuită care creştea în apropiere. Nu ştiam atunci dacă orhideea era sursa molimei, dar şamanul pretindea că planta e moartea însăşi. Chiar atingerea ei putea ucide. Şamanul m-a învățat cum să o culeg în siguranță şi cum să storc otrava din petalele ei.

— Şi după ce ai învățat cum să strângi toxina?

Într-un final Trask s-a uitat la el.

— A trebuit să o testez, bineînțeles. Prima dată pe şaman. Apoi, în sat.

Sângele lui Malone a înghețat la realizarea faptului că recunoştea genocidul.

Trask s-a întors.

— După aceea, ca să mă asigur că am singura sursă, am ars toți bulbii de orhidee pe care i-am putut găsi. Aşa că vezi, salvatorul meu, dețin singura cheie.

Auzise destul.

— Stai lângă mine, a spus el.

S-a îndreptat spre marginea mulțimii, cu Trask în urma lui. Ajuns acolo, ştia că trebuie să-i scoată din luptă pe cei patru bărbați înarmați cât mai repede posibil. Vor fi doar câteva secunde de indecizie. Bărbații erau în sfârşit grupați. Mai avea şapte gloanțe în magazia armei. Nu prea era loc pentru erori. A văzut o masă de marmură răsturnată care putea oferi o acoperire decentă. Dar trebuia să fie la distanță de civili înainte să înceapă împuşcăturile.

L-a prins pe Trask de cot şi s-a mişcat spre masă.

— Vino cu mine. La semnalul meu.

A numărat rapid până la trei, apoi a alergat spre masă, cu arma la vedere – dar a simțit podeaua zdruncinându-se, aruncându-l în sus. A zburat peste masă, prăbuşindu-se, scăpând pistolul din mână, acesta alunecând pe podea la o distanță imposibil de atins. S-a rostogolit pentru a vedea capătul sălii de mese smulgându-se, ferestrele explodând, pereții rupându-se.

Jungla întunecată a dat năvală înăuntru.

Apoi şi-a dat seama.

Vasul a lovit țărmul şi a eşuat.

Toată lumea a fost doborâtă de pe picioare, chiar şi pistolarii. L-a căutat pe Trask, dar botanistul fusese azvârlit în echipa de asalt. Trask s-a ridicat, dar nici chiar sângele care-i curgea din nasul spart nu i-a putut ascunde trăsăturile. De la cei patru oameni cu arme au izbucnit voci surprinse. Armele au fost ridicate şi Trask a ridicat brațele pentru a se preda.

Malone s-a uitat după pistol, dar acesta era pierdut.

Trask s-a uitat în direcția lui, frica şi rugămintea apărând pe fața lui. Gândurile bărbatului erau clare. *Ajută-mă. Sau altfel…* Malone a dat din cap şi a dus un deget la buze, făcându-i semn să tacă, speranța lui fiind că doctorul a realizat că să-l dea de gol nu era o idee bună.

Unul dintre ei trebuia să fie liber să acționeze.

Trask a ezitat, a fost tras în picioare, dar nu a spus nimic.

Un papagal a țipat în ruinele sălii de mese, croncănind, dând parcă glas frustrării lui Malone.

Şi n-a putut decât să se uite la Trask şi la răpitorii lui dispărând în umbra întunecată a junglei.

*

Pierce se uita la ruinele sălii de mese, studiind ce se întindea dincolo de gaura din pereți.

— Deci l-ai pierdut.

— N-am prea avut ce să fac, a spus Malone, în genunchi, căutând în grămada de scaune şi mese trântite. Mai ales după ce vasul a eşuat.

Cabina lui Trask s-a dovedit a fi goală. Dar Pierce ştia acum că doctorul avea eşantioanele ascunse la el. De asemenea, a ascultat în timp ce Malone îi raporta tot ce spusese Trask.

Malone a ajuns sub o față de masă şi a ieşit de acolo cu pistolul pe care-l pierduse mai devreme.

— Mult mai bine acum. Care-i următoarea noastră mişcare?

— Nu trebuie să rămâi băgat în asta. Eşti pensionat. Du-te înapoi la doamna ta din Buenos Aires.

— Aş vrea să pot. Dar Stephanie Nelle mi-ar tăbăci fundul. Mi-e teamă că trebuie să mă suporți. Totuşi, voi încerca să nu-ți stau în cale.

A realizat sarcasmul.

Până acum, acest scurt parteneriat între Justiție şi Apărare s-a dovedit inutil. Dar cu Trask pe fugă şi capturat de forțele de gherilă, oricât de mult i-ar fi displăcut să admită, lui Pierce i-ar fi folosit ajutorul.

Malone şi-a făcut drum prin sala de mese spre peretele demolat al navei. Pierce s-a uitat cum fostul agent s-a aplecat şi a examinat ceva. Toți ceilalți pasageri plecaseră, fiind îmbarcați pe alte nave.

— Avem o urmă de sânge aici, care duce afară.

S-a uitat la ea.

— Trebuie să fie a lui Trask, a spus Malone. Şi-a spart nasul când nava s-a lovit. Sângera rău.

— Atunci o vom urma.

— Am văzut un vas de patrulare mai devreme. S-ar putea ca ei să-l fi luat pe râu.

— Am văzut şi eu vasul, din cabină. Dar a plecat la scurt timp după ce am eşuat. Atacul, incendiul, lovitura – a încurcat rău traficul pe râu.

— Crezi că echipa de la sol şi vasul au plănuit o întâlnire mai departe pe Amazon? Unde sunt mai puțini ochi care să-i vadă?

— Are logică. Şi asta ne dă nouă o fereastră de oportunitate.

— Una mică, şi care se reduce repede.

Malone a arătat spre picăturile de sânge, în care erau urme de la cizma unui luptător de gherilă.

— Odată ajuns în junglă, va fi greu să găsim urmele în întuneric.

— Dar se grăbesc, a spus Pierce. Nu se aşteaptă să-i urmărească cineva. Şi trebuie să rămână aproape de malul râului, aşteptând să fie luați. Patru oameni şi un prizonier după ei, ar trebui să lase o urmă uşor de găsit.

Ceea ce s-a dovedit adevărat.

Câteva minute mai târziu, înaintând greu pe malul mâlos, Pierce a văzut că nu era greu de văzut pe unde a mers gherila în pădure. S-a uitat înapoi la vasul de pe mal, cu cea mai mare parte înclinată în râu, de la pupă încă ieşind fum negru pe amurgul cerului. Alt vas venea acum să-i salveze. Pasagerii au fost debarcați înainte să se întindă focul.

S-au întors cu spatele la ruinele afumate ale *MV Fawcett*.

Precis nava fusese numită după exploratorul britanic Percy Fawcett, care a dispărut pe Amazon, căutând un oraş mitic dispărut. Pierce s-a întors spre junglă, sperând că nu vor avea aceiaşi soartă.

— Să mergem, a spus, deschizând drumul.

La mai puțin de zece paşi în vegetația densă pădurea a acoperit puțina lumină care mai rămăsese. Noaptea i-a învăluit. Singura lumină venea de la un pix lanternă, pe care îl ținea în față, îndreptat spre urmele de cizme din noroi şi tulpinile rupte ale tufişurilor. Fiecare liană era înarmată cu țepi. Ramurile se agățau. Tufişurile erau la fel de răsucite ca o țesătură de oțel.

Şi-au croit drum mai departe, mişcându-se cât de în linişte puteau. Zgomotul crescând al nopții a ajutat la mascarea avansului lor. Peste tot în jurul lor se auzeau țipete, zgomote, urlete şi croncănituri. Strălucirea luminii lor slabe prindea ochi care se uitau la ei. Maimuțele se îngrămădeau în copaci. Papagalii trăiau în cuiburi în vârful ramurilor. O pereche de pupile mai mari – ca marmura galbenă cu puncte negre – străluceau.

Poate un jaguar sau o panteră.

După patruzeci de minute de avansare cu grijă, Malone a şoptit:

— La stânga. Acolo-i un foc?

Pierce s-a oprit şi a umbrit lumina lanternei cu palma. În întuneric, a văzut o strălucire purpurie în copaci.

— Au făcut tabără? a şoptit Malone.

— Poate aşteaptă să se lase complet noaptea înainte să facă o gaură spre râu şi barca lor.

— Asta dacă sunt ei.

Era o singură cale de a afla.

A stins lanterna şi au continuat să meargă către lumină, observând că poteca pe care o urmau ducea chiar în acea direcție. Douăzeci de minute de mers din greu au fost necesare pentru a acoperi distanța. S-au oprit într-un pâlc de copaci acoperiți cu liane care le oferea şi un punct de observație pentru a spiona tabăra.

Pierce cerceta luminişul.

Barăcile de chirpici indicau un sat de nativi. A văzut un grup de copii şi câțiva bărbați şi femei, inclusiv un bătrân sfrijit care legăna un braț rănit. Toți erau ținuți sub amenințarea armei de către unul din membri gherilei de pe vas. Focul de tabără trebuie să le fi atras şi lor atenția.

L-a văzut pe Trask în genunchi, între flăcări. Un bărbat din gherilă era aplecat asupra lui, sigur țipând, dar cuvintele nu puteau fi auzite. Trask a clătinat din cap, apoi a primit un dos de palmă pentru încăpățânarea lui, care l-a trântit pe doctor la pământ. Alt atacator a păşit în față, legănând o cutie mică de metal în palma deschisă. Răpitorii probabil au căutat şi au găsit flacoanele la Trask. Pe cutie se vedea strălucirea slabă a unor luminițe.

— Încuiat cu un cod electronic, a spus Malone.

El a fost de acord.

— Asta voiau să afle de la Trask.

— Şi pot să-ți spun, după scurta noastră conversație, că va fi o negociere dură.

Pierce a numărat patru luptători de gherilă, toți înarmați. Şansele nu erau bune. Doi la unu. Şi fiecare foc de armă risca să rănească sau să ucidă sătenii.

Un grup nou de luptători de gherilă a apărut din marginea vestică a satului, de pe o potecă veche care cel mai probabil ducea la râu. Au numărat alți şase, împreună cu un al şaptelea care era mai înalt decât ceilalți şi îşi dădea jos eşarfa neagră de pe față. O cicatrice adâncă se întindea pe obrazul stâng, despărțind bărbia. A lătrat nişte ordine care au fost instantaneu executate.

Acesta era comandantul.

Şansele de doi la unu tocmai deveniseră cinci la unu.

Noii veniți erau şi ei înarmați cu mitraliere, aruncătoare de grenade şi puşti.

Pierce a realizat că se aflau într-o situație fără ieşire.

Dar Malone nu părea afectat.

— Putem rezolva asta.

*

Malone a văzut cum conducătorul forței de asalt l-a tras pe Trask în picioare şi a arătat spre vest, către râu, unde probabil îi aştepta barca.

— Nu-i putem lăsa să ajungă la apă, a spus el. Odată ce părăsesc satul, putem folosi jungla în avantajul nostru.

— Război de gherilă împotriva forțelor de gherilă, a ridicat Pierce din umeri. Îmi place. Asta te-au învățat la facultatea de drept?

— La marină.

Pierce a zâmbit.

— Cu ceva noroc, poate în confuzia creată, putem să-l înşfăcăm pe Trask *şi* flacoanele.

— Eu mă voi concentra pe flacoane.

Țintele lor au părăsit satul.

S-au ținut deoparte, mergând paralel. Interesant cum prada lor nu făcea niciun efort să se mişte în linişte. Comenzile erau lătrate cu voce tare, zgomotul cizmelor şi pocnetul ramurilor rupte anunțând o retragere spre râu. Alaiul se mişca ca şi cum comandau în totalitate împrejurimile – ceea ce, într-un fel, era adevărat. Erau pe teren propriu. Dar asta nu însemna că echipa oaspete nu putea marca câteva puncte din când în când.

Aproape părăsiseră satul când Malone a observat că doi dintre bărbații înarmați au rămas în urmă, cu puştile de asalt încă îndreptate spre săteni.

O problemă.

Se părea că nu vor să lase niciun martor. I-a atras atenția lui Pierce, mimând ce ar trebui să facă şi a primit o aprobare din cap în semn de înțelegere. Au acoperit ultima parte a distanței alergând, dând buzna în poiană, apărând dintr-o dată în spatele celor doi bărbați înarmați.

O lovitură în piept şi unul a căzut.

Pierce l-a omorât pe celălalt.

Detunătura pistolului a fost puternică, răsunând în pădure.

Malone s-a aruncat în genunchi şi a luat puşca de asalt, în timp ce ținta lui se prăbuşea. Îndreptând-o spre cer a tras o rafală puternică spre stele. Spera că zgomotul inițial al pistolului însoțit de focul puştii va fi considerat de gherila care se retrăgea drept curățirea sângeroasă a satului.

Pierce a făcut semn către localnici să stea calmi şi să nu dea în vileag şiretlicul. Cel mai în vârstă a dat aprobator din cap, părând că înțelege, le-a făcut semn celorlalți să fie liniştiți, asigurându-se că mamele îşi țin liniştiți copiii înspăimântați, semnalându-le bărbaților să strângă ce pot, pregătindu-se să fugă.

Pierce a pus Sig Sauer-ul în toc şi a apucat una din puştile gherilei. Malone i-a urmat exemplul. A ochit un aruncător de grenade stând pe pământ lângă unul din cadavre. S-a gândit să-l ia şi pe acela, dar probabil că doar îl va împovăra în junglă. Puşca şi pistolul vor trebui să îi ajungă.

Au pornit pe cărarea pe care a luat-o şi gherila.

După treizeci de metri, umbra întunecată a unui luptător le-a blocat drumul. Cineva probabil că a fost trimis înapoi să se asigure că satul era

sigur. Înainte ca ei să poată reacționa, bărbatul a deschis focul, mărunțind frunzele şi făcându-i să se arunce în pădure.

Malone s-a rostogolit în spatele trunchiului unui copac şi s-a întors la timp ca să vadă sclipirea din focul de răspuns al lui Pierce.

Nu era rău. Rapid răspuns.

Luptătorul de gherilă a fost aruncat în spate, pieptul lui explodând în timp ce gloanțele se înfigeau în carnea lui.

Corpul a căzut la pământ cu un zgomot surd.

— Hai să mergem, a spus Pierce. Să încercăm să rămânem într-o parte.

Malone i-a răspuns cu un geamăt din cauza genunchiului rănit. Războiul în junglă era cu siguranță un joc pentru un bărbat mai tânăr.

Dar putea face față.

Au pornit înainte.

*

Pierce mergea pe urmele lui Malone, potrivindu-şi ritmul. Ce aveau ei nevoie era să scoată din joc vasul care aştepta grupul. Din nefericire, erau în dezavantaj numeric şi trebuiau să facă față situației când ajungeau acolo.

Au continuat să meargă prin pădure, paralel cu poteca pe care mergeau forțele de gherilă. El pe o parte a cărării, Malone pe cealaltă parte, fără să fie văzuți. Un vânt uşor bătea prin copaci. Direcția lui era dinspre râu spre interior. Strigăte din față i-au făcut să se oprească. Întâi în portugheză, apoi în engleză.

— Arată-te sau îți omor omul.

A mers puțin înainte şi s-a lăsat în jos.

În fața lui s-a deschis un mic luminiş, acolo unde un copac recent căzut a făcut o gaură în pădure. Lumina stelelor trecea prin ea, dezvăluind conducătorul gherilei. Ținea în sus cutiuța mică de oțel, cu luminițele încă strălucind. Alt luptător ținea capătul unei puşti de asalt în spatele craniului lui Trask. Lui Pierce nu-i păsa de viața doctorului. Malone îi împărtăşise cum îşi obținuse premiul şi cu ce costuri. Tot ce avea importanță era să securizeze toxina înainte de a scăpa în laboratorul vreunui inamic străin, unde ar putea fi produsă pe scară largă.

— Ieşi acum sau îl omor, a strigat conducătorul.

Din marginea luminişului au apărut alți doi bărbați înarmați.

Doar atunci şi-a dat seama Pierce de greşeală.

Îți omor omul.

Amenințat cu arma, un al doilea prizonier a fost împins la vedere, cu căluş în gură, cu fața însângerată.

Malone.

*

Malone îşi ținea degetele unite deasupra capului. A fost prins în ambuscadă la puțin timp după ce s-a despărțit de Pierce. O umbră s-a ivit în spatele lui, punându-i o mână pe gură şi un braț în jurul gâtului. Apoi o a doua persoană i-a dat una cu patul unei puşti în stomac, trântindu-l la pământ. Amețit, a fost legat la gură cu una din eşarfele de pe fața lor şi a fost împins înainte cu puşca. Acum se uita spre pădurea întunecată, dorind ca Pierce să nu se arate.

Din păcate, rugăciunea sa tăcută nu a fost ascultată.

La douăzeci de metri a apărut Pierce, cu puşca ridicată deasupra capului, predându-se.

Unul din răpitori l-a împins pe Malone în față.

Pierce i-a prins privirea în timp ce s-a apropiat şi a şoptit:

— Fii pregătit să fugi.

*

Pierce a păşit pe lângă Malone şi a strigat:

— Mă predau, ceea ce a captat toată atenția comandantului gherilei.

A aruncat puşca de asalt. Cum se aştepta, toți ochii au urmărit traiectoria puştii în luminiş. A dus repede brațul la talie, a scos Sig Sauer-ul şi a tras de la şold, doborându-i pe cei doi bărbați care se aflau cel mai aproape.

Urma premiul adevărat.

A țintit spre comandant şi a tras.

Totuşi, în loc de o ucidere directă, glonțul a găsit mâna întinsă a bărbatului, izbind cutia de oțel, apoi penetrând pieptul. O ceață galbenă a ieşit instantaneu în afară, învăluindu-i pe cei din apropiere. Şi-a amintit relatarea lui Malone despre atenționarea botanistului. Dacă chiar şi un singur flacon se sparge, va omorî totul pe o rază de o sută de metri.

Pericolul se împrăştia.

Au început țipetele.

S-a întors când briza a prins norul şi bătea către el. Lui Malone, încă cu căluşul la gură, nu a trebuit să i se spună de două ori şi a luat-o la fugă spre capătul potecii. Pierce s-a întors să-l urmeze – doar ca să vadă o persoană ieşind din norul toxic.

Trask.

Fața lui arăta opărită, cu ochii în lacrimi şi orbi. Alți câțiva paşi şi o convulsie i-a trecut prin toți muşchii, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi aruncându-l la pământ.

Nu se putea întâmpla unui tip mai potrivit.

Pierce s-a întors şi a alergat după Malone. Vântul periculos venea după ei. S-a uitat înapoi cum se răspândea devastarea. Maimuțele cădeau de pe crengile copacilor. Păsările îşi luau zborul doar ca să se rostogolească la

pământ. Tot ce se târa, mergea sau zbura părea să cedeze instantaneu. L-a prins pe Malone şi împreună au alergat pe ultima bucată de potecă şi au dat buzna în luminişul satului.

Care, din păcate, nu era gol.

Localnicii erau încă acolo, nefiind încă evacuați. Copii se împleticeau printre picioarele mamelor, înspăimântați de brusca lor reapariție, probabil gândindu-se că s-a întors gherila. Nu ajuta faptul că Malone era însângerat şi cu căluş în gură. Pierce s-a oprit şi s-a întors cu fața la potecă. Deasupra frunzişului, un stol de lilieci se învârteau şi se repezeau, începând vânătoarea de noapte după insecte. Apoi au început să cadă din cer – la început mai departe, apoi tot mai aproape.

Moartea se apropia de ei, adusă de vânt.

S-a întors către săteni şi a văzut fețele înspăimântate. Niciunul dintre ei, inclusiv el, nu ar fi putut fi vreodată în stare să fugă destul de repede ca să scape de nor.

Împuşcătura lui greşită i-a condamnat pe toți.

*

Malone a căutat singura lor speranță, aruncându-se încă o dată în genunchi şi apucând aruncătorul de grenade.

O verificare scurtă i-a confirmat că arma era încărcată.

Slavă Domnului.

— Ce faci? a țipat Pierce.

Nu era timp pentru explicații.

Şi-a fixat tubul pe umăr, a țintit spre potecă şi a tras. Arma l-a lovit în față, scuipând fum în spatele lui. O grenadă a vâjâit într-un arc strâns apoi a trecut în jos la intrarea pe potecă.

O explozie de foc a luminat noaptea.

Copacii au erupt într-o ploaie mocnită de crengi şi frunze.

Căldura s-a revărsat peste el. Era destul?

Cuvintele lui Trask răsunau în mintea lui. *Nu poate fi oprit decât prin incinerare*.

Şi-a dat jos căluşul.

Focul s-a răspândit pe lângă locul exploziei. Flăcările dansau înalte în noapte. Fumul se ridica, mascând stelele, consumând tot aerul din jurul lui, speranța fiind că va include şi toxina. Şi-a ținut respirația, nu că asta l-ar fi salvat dacă norul ar fi ajuns aici. Apoi, de la marginea pădurii, s-a aruncat o formă întunecată, o bucată de umbră vie.

O panteră.

Ghearele îngălbenite săpau adânc în noroi. Ochii întunecați reflectau strălucirea focului. Marea pisică a sâsâit, arătându-şi colții – apoi a sărit într-o parte, scufundându-se înapoi în frunzişul întunecat.

Vie.

Un semn bun.

A aşteptat încă un minut. Apoi altul.

Moartea n-a venit deloc.

Pierce i s-a alăturat, bătându-l pe umăr.

— Grozav coechipier de data asta. Şi o gândire a naibii de rapidă, bătrâne.

A lăsat jos arma.

— Pe cine numeşti tu bătrân?

SFÂRŞIT

Chuck GROSSART

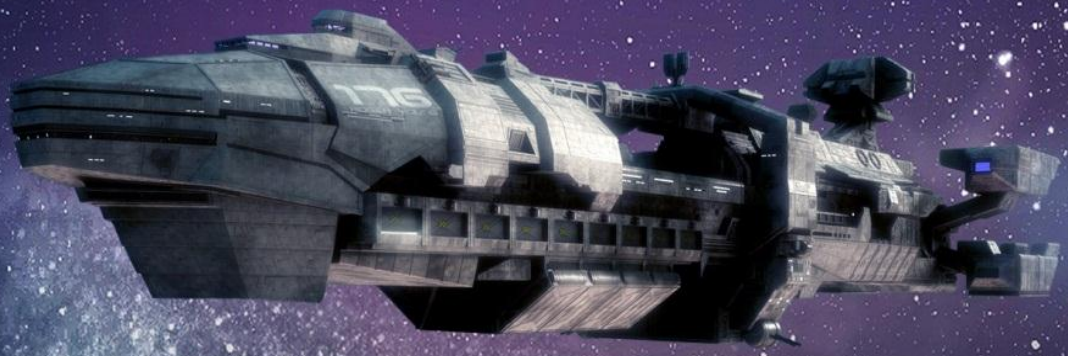

AVIATORII

CHUCK GROSSART

AVIATORII

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL 2

Chiar și pe o navă de asalt atât de mare precum *Bulwark*, Adler continua să fie uimit cât de mic și înghesuit era spațiul interior. Își imaginase că *Bulwark* va fi mult mai spațioasă decât bătrâna *Lexington* – prima navă de luptă a Republicii în care pusese piciorul la începutul instruirii sale – dar, chiar dacă *Bulwark* o depășea pe *Lady Lex* în greutate cu mai mult de 40.000 t, Adler a fost surprins să vadă că în interior nu era cu mult mai spațioasă. Mirosul era același, deci nu era nici o îndoială că aceasta era o navă de război și nu o navă civilă de croazieră. *Bulwark* mirosea ca o mașinărie; combustibilul, lubrifiații, toate substanțele chimice necesare funcționării bestiei și menținerii în viață a echipajului, pătrundea pe toate punțile. Odată venit în contact cu el, mirosul nu mai putea fi uitat în veci. Dar și dura o vreme ca să te obișnuiești cu el.

După ce a ajuns la vestiare și și-a scos echipamentul de zbor (îi compătimea pe juniorii care aveau sarcina de a curăța costumele), și-a pus uniforma de serviciu și a plecat pe unul dintre cele trei coridoare principale care se întindea de la prova la pupa și-l duceau la cabinele *squadron*ului său.

Împărțea *apartamentul* destinat ofițerilor inferiori – dacă acest termen putea fi atribuit unui spațiu atât de restrâns – cu un alt *lieutenant*, Jorge "Bull" Martinez, care se afla în *Ripper* de ceva mai mult de un an. Locația lor se afla pe *Tărâmul Ofițerilor*, o zonă a navei unde erau *ancorați* ofițerii, separați pe specialități – piloții cu piloții, mecanicii cu mecanicii, etc. Ofițerii superiori – de la *lieutenant-commander* în sus – aveau cabine

personale, tot minuscule, dar măcar nu trebuiau să le împartă cu alții. Cabinele destinate Aviației erau localizate foarte aproape de coridoarele de acces la hangarele cu aparatele de zbor și la spațiile rezervate *squadron*elor.

*Squadron*ul său, VFA-11, era componentă a *Carrier Air Wing* 66, în prezent ambarcată pe *Bulwark*. Împreună cu *Red Rippers*, CAW 66 avea cinci alte *squadron* de atac/bombardament: *Top Hatters* VFA-14, *Jolly Rogers* VFA-103, și VFA-41 *Black Aces* – toate fiind urmașele unor unități istorice din vechea US Navy – plus *Death Rattlers*, VFA-323, care-și avea rădăcinile în zilele Infanteriei pre-Flotă când US Marine Corps era un Serviciu separat cu propria sa Aviație. Fiecare *squadron* de atac/bombardament era echipat cu câte 20 aparate Af-206C *Panther*.

Misiunile de atac masiv și anti-navă erau îndeplinite de două *squadron* care zburau cu venerabilele, dar încă perfect capabilele A-107E *Buccaneer* – VA-75 *Sunday Punchers*, și VA-34, *Blue Blasters*, de asemenea urmașele unor *squadron* din istoria Aviației Navale – echipate cu 15 *Buccaneer* fiecare.

Un *squadron* de atac electronic, VAQ-139 *Cougars*, avea ca misiune bruiajul și alte misiuni speciale, și zbura 5 aparate modificate EA-107G *Buccaneer*, poreclite *Sparkaneer* de către echipajele lor.

Mai erau ambarcate două detașamente din VR-62 *Nomads* (*Squadron* 62 de Aprovizionare a Flotei), cuprinzând 15 aparate C-57 *Mule* și 5 mai mari C-67 *Bizon*, CAW 66.

În total, CAW 66 avea la bord 155 aparate de zbor, o încărcătură tipică pentru o navă de asalt de tip *carrier* (portavion) din Flota Combinată a Republicii.

Se afla la cinci segmente distanță de cabina sa, când a auzit o voce în spatele lui:

— O zi grea, Scratch?

Zâmbi chiar înainte de a se întoarce cu fața spre ea. *Lieutenant* Noa Mendez, nume de cod 'Tude'. A întâlnit-o pe Noa în ziua când au sosit amândoi la Jacksonville CFB, pentru antrenamentul inițial de zbor; ea venea de la Dallas, iar el era boboc de la Annapolis, amândoi abia ce căpătaseră gradul de *ensign*[1]. Veneau din medii total

[1] Ensign – grad militar (cod NATO OF-1); echivalent *aspirant*.

diferite, dar între ei s-a stabilit imediat o conexiune care i-a ajutat să se *tragă* unul pe altul prin școala de zbor. Imediat ce și-au dobândit *aripile*, ea a fost repartizată pe *Buccaneer*, iar el pe *Panther*. Adler ar fi mințit dacă ar fi spus că nu s-a bucurat când a aflat că amândoi au fost repartizați pe *Bulwark*. Noa zbura cu *squadron*ul *Blue Blasters*.

— Grea? a răspuns, oprindu-se pe coridor ca să-i permită să-l ajungă din urmă.

Noa era mai puțin înaltă decât el cu câțiva centimetri – bine, poate ceva mai mulți decât „câțiva" – dar în nici un caz nu era *mică*. Era o fanatică a sălii de gimnastică, iar trupul de sub costumul de costumul de zbor cenușiu ca ardezia era acoperit de mușchi.

— Cred că nu chiar atât de rea pe cât s-ar fi putut să fie. Ai auzit, nu-i așa? i-a răspuns, crezând că ea se referă la critica primită de el.

Ea s-a oprit și s-a sprijinit de perete, ca și el.

— Dacă am auzit despre micul exercițiu cu drone al lui Kumar? Și despre cum un anume pilot *Ripper* a hotărât să salveze nava de unul singur? ochii negri i-au sclipit. Da, am auzit.

— Nu s-a întâmplat chiar așa.

— Sigur că nu. Tu n-ai face *niciodată* așa ceva.

— Haide, Tude, n-am nevoie să te iei și tu de mine.

Ea și-a trecut greutatea de pe un picior pe altul și a zâmbit, cu o falsă expresie de șoc pe față. Își îndepărtă o șuviță de păr negru căzută peste ochi.

— Cum? Marele Scratch Adler a fost luat în șuturi? Nu… nu se poate.

— Dutch nu e chiar cel mai blajin om, cu siguranță.

— Întotdeauna este nemulțumit, nu-i așa?

— Eh…, făcu Adler, uitându-se la picioarele sale ca un copil stânjenit, a zis că am executat o tragere a dracului de bună. Cred că zâmbea când a spus-o, așa că…

— Măi să fie… Asta vrea să însemne ceva, nu-i așa?

— Pot să-ți detaliez toată povestea la o bere, dacă vrei.

— Mi-ar face plăcere, dar nu pot. Trebuie să fiu la simulator peste 15 minute.

— Te duci să exersezi torpilarea a ceva?

— Exact. Ce zici să o facem după ce termin? Pe la 1800?

Adler a dat din cap.

— Așa rămâne. Oricum am nevoie de ceva timp ca să fac un duș.

Noa pufni pe nări, făcând o grimasă.

— Așa să faci. Cam puți.

— Isuse, Tude, tu chiar știi cum să faci un tip să se simtă bine.

— Cum spuneam, asta sunt eu.

Pagerul de la centură a dat un *beep*, iar ea l-a verificat repede.

— Oz e deja acolo și întreabă unde sunt eu.

Lieutenant Brian "Oz" Oswalt era coechipierul lui Noa.

— Cam insistent, nu?

— E bine să simți că cineva are nevoie de tine.

— Mda sunt sigur. Zi-i că-l salut.

— De ce?

— Pentru că sunt un tip prietenos.

— Nu cred că i-ai adresat mai mult de două cuvinte de când a venit pe navă.

— Nu e adevărat.

— Nu?

— Nu. De fapt, l-am văzut ieri și i-am spus: *„Hei, Oz, ce mai faci?”*. Cinci cuvinte.

— Hmm… Nu știam că piloții de vânătoare pot număra până la 5. La naiba. Trebuie să plec.

Se desprinse de lângă perete și plecă spre un coridor lateral care duce la hangarul simulatorului.

— Ne vedem la 1800. Te rog să ai pregătită berea mea.

— Nu faci tu cinste? După ce zi grea am avut eu?

— Tu m-ai invitat primul, i-a spus peste umăr. Tu plătești.

— Bine. Distracție maximă în simulator.

S-a oprit la colțul coridorului și l-a privit.

— Nu e *distractiv*, Scratch, facem istorie. N-ai băgat de seamă?

Încă de când ea ajunsese pe *Buccaneer*, a avut o zicere pe care nu ezita să i-o adreseze ori de câte ori se ivea ocazia. Acum era iarăși un asemenea moment, iar Adler a hotărât să-i facă pe voie.

— Știu, știu, *„piloții de vânătoare fac videoclipuri pentru recrutare, iar…*

— *…piloții de pe bombardiere fac istorie*”. Deștept băiat. Încearcă se te ferești de necazuri, măcar până ce primesc berea aia pe care mi-ai promis-o.

Și dispăru după colț. Scratch a privit câteva clipe în urma ei, apoi s-a îndreptat către cabina sa. Și-a scos de pe el costumul ud de transpirație – și-a adulmecat subțiorile ca să verifice dacă Noa a glumit (*nu a glumit!*) – apoi a făcut dușul regulamentar de două minute. Colegul său de cabină, Bull Martinez, nu se afla prin preajmă, așa că, după ce Adler s-a schimbat într-un costum curat, s-a hotărât să citească puțin.

Iar filmul s-a rupt imediat ce și-a pus fizicul în cușetă.

3

Sala de instruire a VADM Vijaya Kumar
RSS *Bulwark*

— Ia loc… *Commander*.

Numele său nu era Landon Collins, și nici nu avea gradul de *commander* în flota combinată. Atât numele, cât și uniforma erau un șiretlic. Probabil că lui VADM Kumar nu i se va permite niciodată să cunoască adevăratul său nume, dar ea avea o idee destul de clară de unde venea omul. Exista un CDR Landon Collins în baza de securitate – știa, pentru că verificase personal – dar CV-ul era suficient de anost, încât se vedea că este un fals.

Ordinele veniseră acum o oră, direct de la însuși Președintele Forțelor Defensive ale Republicii, *Admiral* Shane McClusky. *RSS Bulwark* urma să primească un vizitator venit cu naveta și urma să i se pună la dispoziție orice informație pe care o solicita. De asemenea, era purtătorul ordinelor de revizuire a misiunii lui *Bulwark*. Asta era tot.

Deținătorii de grade cu funcții înalte aveau ciudățeniile lor, mai ales cei care aveau mai mult de *2 stele*.

După ce și-a obținut și a treia stea, pentru Kumar a fost ca și cum i s-ar fi deschis o fereastră opacă și a putut să vadă dincolo de managementul curent al operațiunilor flotei, în cercul interior al *lucrărilor* Republicii însăși… manevrele politice, propaganda, micile motive din spatele scenei și aranjamentele puterii, toate acele rotițe interconectate care fac ca Republica să funcționeze.

La început a fost ca o deschidere a ochilor – cel puțin – dar curând a devenit obositor. Republica pe care o *servea* de câteva decade nu era chiar ceea ce ar fi trebuit să fie, iar uneori se întreba dacă fusese vreodată. Kumar nu era atât de naivă încât să creadă că Republica era perfectă – orice organizație, orice persoană, își menținea, de obicei, echilibrul. Măcar atât aflase și era în cei peste 30 ani de carieră militară. Pur și simplu, ei nu-i plăcea totul din ceea ce i se permitea să *vadă*. Cel mai rău era faptul că odată cu a treia stea devenise parte a unui club exclusivist – ea însăși devenise acum una dintre micile rotițe ale sistemului. Fie că-i plăcea, fie că nu.

Cândva aspirase și la cea de-a patra stea a gradului, dat i-a trecut. Kumar își va face datoria sub gradul cu trei stele cât de bine va putea, îi va instrui pe cei aflați sub comanda sa și se va asigura că sunt pregătiți. În vremile de acum, Republica era străbătută de un curent nesănătos, iar Kumar era convinsă că era preludiul unei furtuni… fie stârnită de influența crescândă a așa zisei mișcări de rezistență, fie venită de dincolo de punctele de contact de la frontiera cu spațiul Han. Cei pe care-i comanda vor fi gata să o înfrunte, indiferent de unde va veni.

Totuși, *fereastra* ei avea o deschidere destul de mică… erau multe aspecte pe care ea nu le știa și nici nu le va ști vreodată. Prin urmare, „*commander*ul” care ședea în sala ei de pregătire, cu o uniformă falsă, se pregătea să-i aducă la cunoștință doar *felia* ei de acțiune. Schema cea mare, ca întotdeauna, se afla dincolo de nivelul autorizației ei de securitate.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, *Admiral*, spuse. Știu că este o manieră neconvențională de a primi ordinele de misiune, dar *Admiral* McClusky a considerat că cel mai bine este să vă fie predate personal de un curier.

McClusky își asigură întotdeauna spatele, se gândi ea. Îl știa pe Shane McClusky încă de când erau colegi la Academie și nu a fost surprinsă că a avansat până la poziția sa actuală. Toți ofițerii de comandă erau într-o oarecare măsură politicieni – inclusiv ea însăși, trebuia să admită – dar McClusky era un adevărat profesionist. De asemenea era foarte versat în a se asigura că nu a lăsat vreun schelet în dulap care să-l bântuie mai târziu, fie în timpul carierei sale militare, fie - imediat ce va fi renunțat la uniformă – pe timpul primei sale campanii politice pentru obținerea Președinției. Transmiterea ordinelor pe alte canale decât cele regulamentare însemna una din două: fie erau prea delicate pentru a fi vehiculate prin mijloace electronice, fie McClusky îi ordona să facă ceva ce – în caz de eșec – i s-ar fi pus ei în brațe. În ambele cazuri, rapoartele de comunicații nu ar fi conținut nici o urmă a acestor ordine, iar McClusky va putea nega în mod plauzibil dacă lucrurile o luau razna.

Dar, poate că exagera ea. Nu putea ști nimic sigur până ce nu vedea ordinele.

— Deci, ce aveți pentru mine, *Commander*? l-a întrebat, tonul vocii lăsând să se vadă că ea își dădea seama că cel din fața sa era probabil din serviciile de Informații, și nu un ofițer al flotei combinate.

Era nițel curioasă să vadă dacă faptul că i-a penetrat fațada îl va irita, dar ceea ce a urmat a surprins-o.

„Ofițerul” a scos din buzunarul vestonului o mică tabletă pe care a așezat-o pe masă, în fața ei.

— Mă aflu aici la ordinul direct al Președintelui Ellison, *Admiral*.

Kumar a luat tableta și a văzut semnătura Președintelui împreună un cuvânt-cod. Indiferent despre ce era vorba, era dincolo chiar de nivelul lui Shane McClusky.

— Aveți dreptul să-i verificați autenticitatea, spuse el.

Fără o vorbă, Kumar a introdus cuvântul cod în consola sa de comunicații. *Poți fi sigur că am să verific*, se gândi ea, înfuriată de tonul său pretențios. După o secundă și-a primit răspunsul. Indiferent ce-i transmitea „*commander*ul”, venea de la Președintele însuși.

I-a înapoiat tableta.

Drake Ellison era Președintele Republicii și al Consiliului de Conducere, și ca urmare, era comandantul ei. Era adevărat că el făcuse unele lucruri bune pentru flotă. Pentru prima oară după multe decade, au început să fie alocate din nou fonduri pentru industria de apărare. Au fost construite nave. Efectivele de militari au crescut. După ani de întârziere, navele îmbătrânite au fost supuse, în sfârșit, lucrărilor de întreținere, și au fost proiectate noi tipuri în șantiere. După nenumărați ani în care a fost neglijată, flota

combinată a început să-și revină. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost ales el în cea mai înaltă funcție a Republicii.

Dar, atenția sa acordată flotei a accelerat formarea și dezvoltarea unei mișcări de Rezistență ce se opunea acestui fapt, iar mai de curând, puneau la îndoială însăși nevoia de a exista a Republicii unite.

Han nu mai fuseseră observați de aproape un secol, dar existența lor era principalul motiv pentru care flota se afla în prima linie. Amenințarea unui alt război a atârnat asupra Republicii încă din momentul semnării tratatului de pace. Han erau undeva acolo și puteau ataca din nou. După aproape cincizeci de ani de la terminarea războiului, Republica se pregătea pentru următorul conflict, pentru că amintirile oribile erau încă relativ proaspete – să nu se mai repete niciodată, era dorința poporului. Niciodată. Flota a fost menținută pregătită și puternică.

Diferitele sisteme ce reprezentau întregul spațiu al Republicii au contribuit bucuroase la bugetul guvernului central, știind că supraviețuirea lor depindea de o flotă puternică care să acopere tot teritoriul, de la Pământul însuși, până la punctele de contact ale frontierei cu spațiul Han, în zona de operațiuni a Flotei a IIIa.

Aceste puncte de contact (alunecare) – portaluri către spațiul Han unde avuseseră loc cele mai sângeroase bătălii – erau tăcute de aproape o sută de ani. Han au plătit cu mult sânge în timpul războiului, fiind respinși departe, de la limita exterioară a însuși sistemului Sol, până înapoi în interiorul spațiului lor, cu costul a milioane și milioane de vieți. Majoritatea ale lor.

Înfrântul Imperiu Hanarian (numit Federația Han de către Republică) și Republica Unită împărțeau o moștenire comună – Pământul însuși. Un Han sângera la fel de roșu și urla de durere la fel de tare ca și fratele său Republican, pentru că amândoi erau descendenți din aceeași *sămânță* umană, răspândită în Brațul Orion după descoperirea punctelor de alunecare, „găuri" naturale în spațiul normal care au permis omenirii să călătorească într-o clipită pe distanțe altminteri imposibile. Tratatul de pace, prin care s-a pus capăt vărsării de sânge, a fost impus după anihilarea totală a amenințării Han.

Autorii documentului l-au conceput pentru a asigura că Han nu va mai fi niciodată o amenințare. Dar timpul a trecut și odată cu el semințele urii au putut găsi o cale să se înrădăcineze în solul înverșunării, să crească și să prospere. Pentru VADM Kumar, *aceasta* era adevărata amenințare. În sinea sa, știa că Han era încă o potențială amenințare, iar nevoia de o flotă de luptă pregătită era la fel de reală astăzi precum fusese în urmă cu câteva decade… dar fragmentele de informații ce indicau o acumulare dincolo de punctele de alunecare erau dificil de confirmat și au rămas un secret bine ținut, abia întrezărit de un *admiral* cu trei stele prin „fereastra opacă" pentru ea.

De-a latul lumilor Republicii, punctul ei de vedere era împărtășit de o minoritate crescândă. O minoritate care-l includea pe Președintele Ellison și membrii Consiliului de Conducere.

Rezistența a început timid, dar s-a dezvoltat rapid după numirea lui Elisson pentru un al doilea mandat. Pentru multe dintre sistemele îndepărtate, Ellison era conducătorul tiranic al unui guvern care storcea sângele poporului care nu mai solicita demult o flotă care să-l protejeze de un inamic inexistent și care nu vedea necesitatea unui guvernământ centralizat aflat la mulți ani-lumină depărtare și care dicta ce trebuia făcut și ce nu.

Drake Ellison era favorabil flotei, da, dar era reacția sa împotriva Rezistenței. Pentru Ellison, Rezistența era un cancer ce trebuia extirpat, îndepărtat, solicitările pentru o autonomie sporită nefiind altceva decât un afront la adresa idealurilor Republicii Unite. Mișcarea, pur și simplu, trebuia zdrobită înainte de a se răspândi în viitor, înainte ca idealurile câtorva să se transforme într-o vâlvătaie care să jertfească Republica istorică pe altarul revoluției.

Președintele era Comandantul Suprem pentru Kumar, iar ea trebuia să urmeze ordinile sale legitime cu 100% eficacitate. Dar nu avea încredere în el.

Omul a deschis servieta cu care venise la bord și pe care o ținuse tot timpul lângă el. În interior era o altă tabletă, pe care Kumar a recunoscut-o ca fiind specifică curierilor secreți. El a pus-o pe tablă, în fața ei.

— Vă rog, *Admiral*.

Vijaya Kumar a pus palma pe ecran, deblocând astfel dispozitivul.

Ordinele nu erau nici măcar pe aproape de ceea ce se așteptase ea.

O oră, după ce „*commander*ul" a ieșit din birou și s-a întors la naveta sa, Kumar a stat singură, frământându-și mintea.

Ceea ce i se ordonase să facă – ceea ce ea va ordona echipajului să facă – ar putea declanșa un nou război. Dacă nu era a dracului de atentă.

Avea nevoie de doi piloți. Buni.

Iar pe unul anume, de pe *Panther*, îl avea deja în minte.

4

Cabinele personale, LT Scratch Adler
RSS *Bulwark*

Nu era sigur de câte ori a fost zgâlțâit, dar nu conta pentru că *acum* era treaz.

— Isuse, Bull, ce dracu faci? își frecă Adler piciorul, după care s-a ridicat în fund pe marginea patului cușetă.

Își șterse saliva de pe obraz, aruncând o privire la pata umedă de pe pernă. *Doamne, dar chiar am fost dus cu totul…*

— Ești surd, camarade? l-a întrebat Bull Martinez, arătând spre în sus.

Inițial, Adler a crezut că a dormit și a ratat întâlnirea – nu chiar *întâlnire*, doar o bere și atât – cu Noa, iar acum ea încerca să vorbească cu el.

— La dracu, ce oră este?

— Este ora când trebuie să-ți duci curu' în biroul lui Kumar, asta e. Ești apelat de un sfert de ceas.

— Ce?

Indiferent despre ce bolborosea Bull, nu reușea să priceapă. S-a uitat la ceas – 1715 ora navei, cu mult înainte de momentul când trebuia să se întâlnească cu Noa. Și de ce arăta Bull deasupra capului. Un ton fluierat i-a dat răspunsul la întrebare.

— *Lieutenant Adler, prezintă-te imediat la A115. Confirmă.*

În tonul cu care a fost rostit ultimul cuvânt nu era nici o urmă de răbdare… și se auzea pe întreaga navă.

Isuse Cristoase! A115 era biroul lui VADM Kumar. S-a uitat la Bull cu gura căscată, dar n-a putut rosti nici o vorbă.

— M-au scos din simulator și m-au trimis să-ți găsesc fizicu' puturos, i-a spus acesta. Habar nu am ce-ai făcut, dar dacă vrea să te vadă Kumar, a-i *belit*-o.

— *Shit! Shit-shit-shit!* a sărit Adler din pat. Cât timp?

— Probabil pe veci, de vreme ce a-i ignorat-o, îi răspunse Bull zâmbind, savurând – evident – fiecare moment.

— Nu! Cât timp a trecut de când mă apelează?

— Ți-am spus… cincisprezece minute. Acum sunt șaisprezece. Da' știu c-ai belit-o…

— Fir-ar…, și Adler și-a stropit fața cu ceva apă și și-a trecut degetele prin părul tuns scurt, milităreste.

— Ai de gând să confirmi sau aștepți o escortă personală de la securitatea navei care să spargă ușa cabinei?

Adler și-a înșfăcat tableta și a apăsat pe iconul roșu clipitor – cel care clipea de 15 minute. Șaisprezece. A dat de dracu'!

— Sunt *Lieutenant* Adler, mă prezint imediat! și a rupt-o la fugă pe ușă.

— Hei, Scratch! a strigat Bull după el. Ține minte, fără pupături la prima întâlnire!

***

Aghiotantul *admiral*ului îl aștepta și nu arăta deloc mulțumit.

— *Lieutenant*, foarte amabil din partea ta că ai venit, spuse.

— Îmi pare rău, *sir*.

Adler încerca să-și tragă sufletul. Sprintase pe tot drumul până aici, mai mult decât jumătate din lungimea navei și în sus patru punți. S-a gândit să încerce niște scuze, dar o privire a aghiotantului l-a făcut să se răzgândească. Azi era pur și simplu o zi de căcat, dar spera să nu intre și mai rău în budă.

Aghiotantul, un *commander*, a bătut la ușa *admiral*ului. S-a auzit un *click* și ușa s-a deschis.

— *Admiral*, *Lieutenant* Adler este aici.

— Trimite-l înăuntru, spuse VADM Kumar pe un ton iritat (ceva mai mult decât de obicei).

Adler nu o mai întâlnise niciodată personal pe *admiral*, iar acum el făcea o primă impresie a dracului de neplăcută. În secunda de dinainte de a intra, Adler se întrebă febril de ce se afla acolo. Pentru figura făcută în timpul exercițiului? Voia și ea să-i tăbăcească fundul? *Shit*, nu cumva ar fi trebuit să-și pună uniforma de gală? Măcar aveai voie să intri aici în costumul de zbor? Adler a înghițit în sec – cu greu – și a pășit peste prag.

Doi soldați din infanteria flotei străjuiau ușa, în poziție de *parade rest*[2], cu pistolul în tocul de la șold și cu privirea drept înainte. Adler ar fi putut jura că unul dintre ei a rânjit la trecerea lui.

VADM Kumar ședea în capul unei mici mese de conferințe. La dreapta sa era *Captain* Hideaki "Zeke" Ito, *skipper*ul lui *Bulwark*, iar la stânga se afla CAG, *Captain* Rick "Temple" Solomon. Cei mai puternici oameni de pe întreaga navă se aflată în această încăpere, fiecare purtând strălucitoarele aripi argintii cu stea și ghirlandă ce-i desemnau a fi *master aviators*. Și toți îl străpungeau cu privirile. Ca niște pumnale.

Era *terminat*.

Adler a înlemnit în poziția de drepți la distanța regulamentară de masa de conferințe, dacă își mai reamintea corect cele învățate în zilele de la Academie.

— Lieutenant Adler s-a prezentat la ordin, a raportat, cu ochii la peretele biroului.

Direct în fața ochilor săi era o fotografie a *admiral*ului, făcută în urmă cu ceva ani, stând lângă un model vechi *Buccaneer*. Avea casca în mână, lângă șold, și zâmbea larg. Adler nu era sigur dacă o văzuse vreodată pe Kumar zâmbind.

Acum, evident, nu zâmbea.

Dacă era să aibă necazuri… de ce nu era și Fish aici? N-ar fi trebuit ca tocmai comandantul de *squadron* să fie aici, dacă unul dintre oamenii lui urma să fie luat în șuturi de șeful (șefii?) acestuia?

— Spune-mi de ce am dreptate, i s-a adresat Kumar.

[2] Parade rest – una dintre pozițiile de front ale unui militar (american): se află între poziția de *Attention* (Drepți) și cea de *At ease* (Pe loc repaus)

Un moment, Adler nu a fost sigur dacă i se adresa lui. Și-a coborât privirea și a priceput că așa era.

— Doamnă[3]?

— Repet, spune-mi de ce am dreptate.

Adler habar nu avea ce să răspundă. *Dreptate* despre ce?

— Nu înțel…

— Acești doi *gentlemen* cred că avem pe navă piloți mult mai calificați decât tine, dar eu cred că se înșeală.

Adler era absolut confuz. Ea îi făcea un fel de compliment? Dacă tocmai se pregătea să-i aplice o mustrare, asta era o cale ciudată de a o face.

— Spune-mi de ce am dreptate, *Lieutenant* Adler, repetă ea.

Adler se uită la Ito și Solomon, încercând să vadă pe chipul lor un indiciu despre ceea ce se întâmpla, dar nu a descoperit nimic în ochii lor. Continuau să-l pironească cu privirile. Străpungătoare ca niște pumnale.

— *Admiral*, îmi pare rău, dar nu știu ce vreți să vă spun.

— Ești un pilot bun, *Lieutenant* Adler? a întrebat Kumar.

— Da, doamnă, cred că sunt, i-a răspuns repede.

Poate prea repede, se gândi el, dar acum era prea târziu.

*Admiral*ul se lăsă pe spate în scaun.

— Pe de altă parte, poate că CAG și *Captain* Ito au dreptate. Atitudinea ta lasă de dorit.

Atitudinea mea…

— *Sir*? Adică, *ma'am*?

La dracu. I-am spus 'sir'. Idiot.

— Să faci un *admiral* să te aștepte nu e o idee bună, *Lieutenant*.

— Îmi pare rău, doamnă.

Stai, nu te scuza! Asumă-ți responsabilitatea!

Era zguduit că a dat-o-n bară atât de rău. Indiferent de ce o fi fost vorba. Și-a dres glasul, a inspirat adânc și a continuat.

— N-am nici o scuză[4], *Admiral*. Nu am auzit mesajul că trebuie să mă prezint la raport.

— A fost transmis pe toată nava, Scratch, a mormăit CAG.

Temple Solomon era un munte de om care abia încăpea în uniform. Scalpul ras, cu pielea întunecată reflecta luminile de deasupra.

— Da, *sir*.

Spune-le adevărul. Acum nu mai contează.

— Dormeam.

[3] Ma'am – forma prescurtată de la *madam* (apelativul folosit în armată când se adresează unui grad superior-femeie).

[4] No excuse – „N-am nici o scuză" - singura „scuză" valabilă în armată.

— Dormeai? s-a mirat *Captain* Ito. Isuse, *Lieutenant*, probabil că dormi ca un buștean.

Adler se străduia să-și rețină un zâmbet. În schimb, a dat din cap. Era cam jumătate din statura lui CAG, un bărbat masiv cu tunsoare scurtă militară și ochi pătrunzători. Prin tradiție, *skipper*ii marilor nave de atac, erau întotdeauna aviatori, o practică ce dura încă din zilele Marinei „ude". Ito era un vechi „șofer" de *Bobcat*, și avea câteva ore de zbor atât pe *Panther*, cât și pe *Buccaneer*.

— Ia loc, *Lieutenant*, spuse sec Kumar.

Adler se uită în stânga sa, apoi în dreapta, întrebându-se unde trebuia să se așeze. Nu ținea neapărat să stea lângă Ito sau Solomon. A înhățat cel mai apropiat scaun aflat la capătul mesei și l-a tras mai în spate.

— Acum că ești conștient de faptul că nu-mi place să fiu lăsată să aștept, spuse Kumar, putem intra în subiect.

— Da, doamnă.

Adler continua să se întrebe care o fi *subiectul*. A observat că Ito și Solomon s-au uitat unul la altul, și au schimbat un zâmbet subtil. Aparent, amândoi se amuzau de disconfortul său. *Doamne, poate fi și mai rău de atât?*

Pe masă, în fața lui Kumar se afla o tabletă. Era dosarul său de serviciu? Sau poate o copie a scrisorii de mustrare pe care ea voia să i-o citească personal?

— Te-am ales pentru o misiune, *Lieutenant*. Dar n-am să-ți ordon să o accepți. Este periculoasă. Iar eșecul poate avea consecințe catastrofice asupra Republicii, a Flotei a IIIa și a acestei nave.

Eh, cu siguranță, nu *asta* se așteptase să audă de la ea.

— O misiune?... Doamnă?

— Datorită sensibilității misiunii și a mizelor succesului ei, spuse Kumar, bătând cu degetele în tabletă, nu pot intra în detalii până ce nu te oferi voluntar.

În această dimineață când a decolat de urgență împreună cu încă cinci camarazi pentru a intercepta o dronă, a încălcat regulile standard de combat „aerian", a executat o lovitură uimitoare, s-a ales cu curu' tăbăcit de liderul său de *flight*, a ignorat o convocare la biroul *admiral*ului pentru că *„a dormit ca un buștean"*, iar acum Kumar îl întreba dacă voia să accepte o misiune periculoasă, clasificată 'Strict Secret'? Una pentru care se pare că atât CAG, cât și *Skipper*ul considerau că nu este omul potrivit?

Măi, să fie!

Asta era una dintre acele zile când ar fi fost mai bine ca atunci când s-a prezentat pe puntea de zbor să se fi dat lovit de o răceală de aia care l-ar fi făcut DNIF – *Duty Not Including Flying* – pentru că nici dacă ar fi încercat cu tot dinadinsul n-ar fi reușit să se bage singur în asemenea rahat.

Habar n-avea ce să spună. Partea de aviator profesionist din el ar fi vrut să ia poziție de *drepți* și să debiteze niște lozinci despre datorie și onoare și să accepte

misiunea fără a cunoaște nici un detaliu, dar partea sa de Blake Adler voia ca mai întâi să pună o întrebare simplă.

— De ce eu?

Și acum – pentru prima dată (direct, nu în fotografie) – Adler a căzut-o zâmbind pe VADM Vijaya Kumar.

— Consideră că am o intuiție bună, *Lieutenant*.

Adler a hotărât să dea dovadă de oarece respect față de Skipper și CAG.

— Doamnă, *Captain* Ito și *Captain* Solomon au dreptate. La bord sunt piloți mai calificați ca mine.

E corect 'ca' *sau* 'decât' *mine? De ce-mi bat capu' acum cu chestii gramaticale?*

— Și au dreptate, a subliniat Kumar. De obicei nu-mi justific nimănui deciziile, Scratch, dar dacă ai întrebat, și pentru că eu ți-am cerut să te oferi voluntar pentru o misiune din care s-ar putea să nu te mai întorci, cred că-ți sunt datoare măcar cu atât.

I s-a adresat pe numele de cod, ceea ce l-a făcut pe Adler să ia poziția de repaus… până ce și-a dat seama ce a spus ea: *„S-ar putea să nu te mai întorci"*.

— M-am uitat prin dosarul tău profesional, a continuat Kumar, și notificările legate de antrenamente. Ești un pilot de vânătoare bun, pe hârtie, iar recomandările comandanților tăi de *flight* și *squadron* mă fac să cred că faci parte dintre cei mai buni 10% piloți de *Panther* din acest *air wing* – ești de acord, Temple?

Captain Solomon a aprobat cu o înclinare a capului.

— Da, *Admiral*. *Lieutenant* Adler a dovedit că are un mare potențial ca să fie unul dintre cai mai capabili piloți de vânătoare ai noștri.

Ei, se gândi Adler, măcar se părea că Solomon nu se îneacă cu propriile sale cuvinte, *vânătoare*, *capabil*, și *mare potențial* nu erau chiar cele mai potrivite cuvinte adresate cuiva căruia vrei să-i tăbăcești curul.

Kumar și-a îndreptat din nou privirea asupra lui.

— Deci, tot te mai întrebi '*De ce eu?*' Așa e?

— Da, doamnă.

— Azi te-am văzut făcând ceva, *Lieutenant* Adler, care te-a adus în fruntea listei mele.

La ce se referea? La interceptare și la „figura" făcută? Următoarele cuvinte i-au ieșit pe buze înainte de a se gândi ce spune.

— Am încălcat regulile formației de luptă, doamnă.

— Așa ai făcut. Dar mi-ai arătat și că poți gândi rapid într-o situație neprevăzută… și poți acționa. Ai executat o lovitură despre care nu sunt foarte sigură că mulți dintre cei mai experimentați piloți ai noștri ar fi putut-o face… în timp util. Dacă aceștia ar fi fost niște sinucigași Han reali, se poate spune că ai salvat atât nava de două lovituri care ar fi produs avarii, cât și o grămadă de vieți. În acel moment, chiar credeai că te afli în luptă. Pentru tine nu era un exercițiu, așa cum era pentru noi

ceilalți. Ai luat o decizie corectă, ai acționat, și ai ajuns în top. De aceea te afli aici, Scratch.

Deci, asta era situația.

Figura făcută de el a atras atenția *admiral*ului, și chiar dacă el a crezut că a greșit – pe hârtie – a făcut ceea ce trebuia. În luptă.

— Acum am să te întreb din nou. Cum spuneam, această misiune este importantă pentru Republică, pentru flotă, pentru navă. Eșecul ei poate duce la un război pe care nu-l dorește nimeni. Dar succesul poate face ca următorul război – dacă va avea loc – să fie mai puțin costisitor în sânge și cheltuieli decât ultimul. Astea sunt toate detaliile pe care pot să ți le dau, *Lieutenant*. Suntem în criză de timp, așa că nu-ți pot acorda timp suplimentar ca să te gândești la asta.

Adler va accepta misiunea. O va face.

— Dacă decizi să refuzi, a continuat Kumar, nu vor fi consecințe, Scratch. Această mică întrunire nu a avut loc, iar tu vei continua să-ți îndeplinești îndatoririle actuale fără nici o problemă. Avem o listă scurtă cu alți piloți pe care îi vom întreba.

Nu. Nu va lăsa cu nici un preț ca alți piloți să se ofere voluntari pentru această misiune. Dacă VADM Kumar îl voia pe el, atunci el va fi.

— Mă ofer voluntar, *Admiral*, a spus.

— Bine.

Apoi se întoarse spre *Captain* Ito.

— Zeke, e timpul pentru o schimbare de curs. Așa cum am stabilit.

— Da, *Admiral* – și se ridică să plece.

Kumar a apăsat butonul intercomului.

— *Captain*, trimite-l, te rog, înăuntru pe celălalt voluntar.

— Am înțeles, *Admiral*.

Celălalt voluntar? Ce? Adler și-a întors scaunul în timp ce ușa se deschidea. CAPT Ito a ieșit, aparent îndreptându-se către Puntea de Comandă ca să ordone schimbarea de curs, iar un alt pilot a intrat. Adler încercă să se abțină să nu-i cadă falca. Inutil.

— Ia loc, *Lieutenant*, spuse Kumar, arătând spre scaunul pe care tocmai îl părăsise *Skiper*ul lui *Bulwark*.

Celălalt pilot s-a așezat și l-a privit pe Adler la fel de surprinsă. *TU ce cauți aici?*

— *Lieutenant* s-a oferit voluntară înaintea ta, Adler. Timpul ei de atac asupra țintei a fost mult mai bun ca al vostru. Dar, noi piloții de *Buccaneer*, suntem recunoscuți pentru asemenea performanțe, nu-i așa Noa?

— Da, doamnă, a confirmat *Lieutenant* Noa "Tude" Mendez.

Îl privi pe Adler zâmbind, apoi a adăugat:

— Și pentru că *facem istorie*.

5

Biroul personal al VADM Vijaya Kumar
A115
RSS *Bulwark*

— Ceea ce urmează să vedeți amândoi este clasificat ca fiind deosebit de secret, a început VADM Kumar. Pe această navă, doar voi, CAG, *Captain* Ito și cu mine știm unde ne va duce actualul curs, precum și ce urmează să discutăm în această încăpere. Și așa va rămâne.

Amândoi, Adler și Noa, au confirmat cu o înclinare a capului.

Kumar și-a presat palma pe tabletă, deblocând-o. Cu câteva atingeri pe ecran, a deschis deasupra mesei un sector de hartă tri-dimensională a spațiului înconjurător. I-a ajustat scala până ce a cuprins cele mai îndepărtate puncte ale spațiului Republicii. La o margine erau marcate trei cercuri – trei puncte de alunecare în spațiul Han.

Adler le-a recunoscut imediat. Dacă urma să aibă loc o altă invazie Han, mai mult ca sigur că flota lor ar fi folosit acele puncte. Cândva a văzut, de la distanță, unul dintre aceste puncte. Acestea erau marcate cu inele navigaționale gigantice cu balize, așa cum erau toate punctele de alunecare cartografiate. Dar să vezi unul dintre portalurile de acces în spațiul inamic – un loc unde sute de nave Han au năvălit în spațiul Republicii și au început ultimul război – era ceva cel puțin cumplit. Mii și mii de piloți spațiali și-au pierdut viețile de *această* parte a punctelor, iar și mai mulți Han au fost uciși de partea *lor* înainte ca încetarea focului să devină efectivă.

Fără punctele de alunecare, călătoria din spațiul Republicii în teritoriile Federației Han ar dura ani de zile, chiar și cu cele mai rapide nave ale flotei actuale. Folosirea punctele de alunecare reducea timpul la aproximativ 45 minute. Adler a învățat la Academie despre teoria punctelor – toți au învățat – dar știința din spatele lor… îl cam depășea. Legile cunoscute ale fizicii au prevăzut găurile negre, chiar și găurile de vierme, dar „tunelele” formate în mod natural în spațiu a fost o descoperire surprinzătoare care probabil că l-ar fi lăsat mască chiar și pe Einstein.

Dar erau acolo, erau reale și o navă putea traversa „spațiul dintre” cu efecte secundare neglijabile. Odată ce oamenii de știință au aflat ce emisii de particule să caute, tot mai multe „tunele” au fost găsite, cartografiate, marcate cu inele navigaționale și utilizate. Omenirea le-a folosit pentru a sparge tirania timpului și a distanței și s-a răspândit printre stele.

Chiar după încetarea focului, punctele către spațiul Han au fost păzite prin rotație de navele flotilei, menite să înregistreze emisiile de energie produse de trecerea navelor

prin aceste puncte. Sarcina lor era să aștepte, să supravegheze și – dacă se întâmpla ceva – să dea alarma.

— Serviciile de Informații ale Republicii consideră că ar putea fi vorba de o concentrare a forțelor Han în Sistemul Kolmanth, a precizat Kumar, reglând monitorul ca să redea harta sistemelor Federației Han.

După câte își amintea Adler, Kolmanth a fost locul uneia dintre cele mai mari bătălii din război. Nu voia să o întrerupă pe *admiral*, dar era surprins că existau informații recente din Federația Han – după câte știa el, de câteva decade nu mai fuseseră contacte cu Han, nici diplomatice, nici de altă natură. S-a întrebat cum au reușit Serviciile de Informații ale Republicii să afle ce se întâmplă atât de adânc în Spațiul Han.

— Iar misiunea voastră, a continuat Kumar, este de a colecta ultimele informații din Sistemul Kolmanth, și chiar salvarea *sursei* care se află blocată acolo. Voi sunteți cei doi piloți care veți colecta informațiile și veți executa extragerea… viu, pe cât posibil.

Viu? Pe cât posibil? Adler a înghițit în sec, dar gura îi era uscată.

— *Admiral*, dar Han nu ne vor depista navele când vom trece prin puncte? a întrebat Noa, verbalizând exact ce gândea și Adler.

Nu era nici o cale de a te strecura în Spațiul Han, după cât știa el. Chiar și o mică navetă de luptă producea un impuls de energie ce putea fi depistat dincolo.

Kumar a ajustat din nou harta și au apărut la vedere o serie de opt puncte, aflate mult mai departe de cele trei principale, ce se întindeau de la spațiul Republicii adânc în Federația Han și Sistemul Kolmanth.

— Așa vom intra, Noa. Han nu știu despre existența acestor puncte, dar *noi* știm.

Ridică mâna înainte ca Noa să-i adreseze o nouă întrebare.

— Nu mă întreba cum le-am găsit, nu cunosc. Tot ce știm este că aceste puncte de alunecare au fost cartografiate, traversate și sunt relativ stabile. Cel puțin pentru o mică navetă de vânătoare/atac.

Relativ stabile. Conform hărții, Adler vedea că punctele erau mici – *tunele-de-șobolani* așa cum numeau ei micile treceri – iar dacă punctele de alunecare mari erau foarte stabile, cele mici aveau supărătoarea tendință de a colapsa, blocând un călător poate la ani-lumină de destinația sa. Sau, față de casă.

— Ele sunt calea noastră de a intra – ușa din spate, dacă vreți – iar de partea cealaltă este blocată *sursa* noastră de informații care nu prea mai are mult timp.

— *Cât* timp? a întrebat Adler.

— Cam două zile. Poate mai mult, poate mai puțin. Tot ce mi s-a spus a fost că în ultima transmisie codificată recepționată solicita extragerea. Și nu mă întreba cum a putut comunica de la o distanță de opt puncte de alunecare. Și eu am întrebat… dar se pare că nici eu nu am gradul de autorizare necesar.

Kumar a făcut o pauză, pentru că ceea ce urma să spună i se părea și ei oarecum dezagreabil.

— Prioritatea noastră – a voastră – este să recuperați nava și informațiile conținute. Recuperarea *sursei* este secundară.

— Nu le pasă dacă *sursa* moare? a întrebat Noa.

Admiral Kumar s-a uitat o secundă la CAG, care până acum păstrase tăcerea.

— *Lieutenant* Mendez, informațiile conținute în nava sa ar putea salva nenumărate vieți dacă *lupii* vin din nou la ușa noastră, de aceea viața sursei este secundară, a intervenit CAPT Solomon.

S-a întors spre Noa, iar în ochii lui, Adler a văzut ceva ce nu a știut niciodată că exista. Temple Solomon era un dur, care nu făcea niciodată compromisuri, uneori un afurisit de SOB[5], un războinic care nu cerea nimic altceva decât tot ce era mai bun de la fiecare ofițer și *spacenaut* din *air wing*, dar acum Adler a văzut ceva diferit, o tristețe, aproape o îngrijorare părintească.

— Acesta este adevărul urât, Tude. Aș putea spune că e destul de ușor, dar nu-mi place. Misiunea este să recuperați informațiile, cu orice preț. Iar asta e valabil pentru voi, amândoi.

— Dacă se-ntâmplă ca Han să descopere o navă spion a Republicii aflată adânc în spațiul lor, a adăugat Kumar, sau îl capturează viu pe pilot, atunci situația scapă de sub control. Dacă *ei* sunt pregătiți pentru un alt război, acest eveniment poate detona conflictul înainte ca *noi* să fim pregătiți. La fel se va întâmpla dacă vreunul dintre voi este descoperit.

Coborî privirea o clipă, apoi s-a uitat drept în ochii lui Noa și Adler.

— De aceea ordinele voastre prevăd distrugerea navei spion dacă nu poate fi recuperată și activarea mecanismelor de auto-distrugere dacă vă aflați în pericol de a fi capturați.

— Auto-distrugere? a întrebat Adler. *Panther* nu e echipată cu așa ceva.

După privirea din ochii *admiral*ului era evident că aceasta era o altă parte a misiunii pe care ea o găsea neplăcută.

— Suntem pe curs de rendez-vous cu nava comercială SS *Calypso*. Amândoi veți fi transferați pe ea via Mule când vom ajunge la distanță convenabilă. Are în cală o *Panther* și o *Buccaneer*, ambele special dotate pentru această misiune.

Înțelesul vorbelor ei era clar. Navele au fost modificate astfel încât să se auto-distrugă. Și mai era un lucru clar: indiferent ce era SS *Calypso*, nu era doar o simplă navă comercială.

Kumar aruncă o privire asupra ceasului care marca timpul pe navă.

[5] SOB - Son Of a Bitch – expresie peiorativă sau chiar admirativă, în funcție de context.

— Vă veți transborda peste trei ore. Specificațiile pentru navetele voastre sunt aici, spuse ea, arătând spre navetă. Echipamentul de zbor vă va fi adus când va veni timpul. Acum, noi patru trebuie să ne ocupăm de planificarea misiunii.

— Doamnă? Noa era puțin surprinsă.

Kumar a zâmbit din nou; la fel și CAG.

— Oi fi eu un *admiral*, bătrână și ruginită, *Lieutenant* Mendez, dar sunt – înainte de orice altceva – un aviator, și n-am să ratez ocazia de a-mi *murdări* mâinile. Fii îngăduitoare cu mine.

— Și cu mine, a adăugat Solomon.

Adler a înțeles că nici unul dintre ofițerii superiori nu voiau să le ordone lui și Noa să plece într-o asemenea misiune care-i putea costa viața, fără a se implica personal în detaliile planului operațional… și acesta era felul lor de a face ca misiunea să fie oarecum și *a lor*. Nu-i puteau însoți pe cei doi *lieutenant*i, dar greutatea misiunii – succes sau eșec – se va afla și pe umerii lor. Republica nu se afla în război, nu încă, dar aceasta era o misiune de luptă, iar VADM Kumar și CAPT Solomon erau *lideri* de luptă.

Adler nu și-ar fi imaginat niciodată că la câteva ceasuri după ce încercase să ațipească în timp ce se afla în *alarmă*, se va afla în biroul personal al *admiral*ului – împreună cu CAG și Noa Mendez – planificând o misiune de salvare adânc în inima Federației Han. Mai devreme crezuse că ziua de azi era definitiv de rahat – ceea ce, parțial, era corect – dar, cu siguranță era cea mai rea zi pentru cineva aflat acolo, departe, un pilot blocat adânc în spațiul ostil, în timp ce timpul i se scurgea.

Adler va face tot ce va sta în putința lui ca să-l aducă acasă, în viață… ducă-se dracului blestematele alea de informații.

Sau va muri încercând să o facă.

***

Trei ore mai târziu, pe Puntea de Comandă a lui *Bulwark*, VADM Kumar se uita la monitorul tactic, în timp ce un C-57 *Mule* din *wing*ul navei se desprindea de nava comercială SS *Calypso* și-și începea scurtul zbor înapoi la *Bulwark*. Pentru restul echipajului, a fost doar o simplă livrare urgentă de materiale medicale. Nici mai mult, nici mai puțin.

Dar era cu mult mai mult.

Kumar se uită la CAG aflat în spatele scaunului ei.

— Tude… știu. Dar Scratch… care-i povestea?

Fiecare pilot căpăta un nume de cod, o poreclă dată de membrii primului lor *squadron* și care rareori se schimba de-a lungul carierei. Uneori aveau sens, ca în cazul lui Noa Mendez… 'Tude' se referea în mod clar la atitudinea (*attitude*) ei, așa cum Kumar și-a dat seama imediat ce a ascultat-o vorbind pe Noa. Era genul de persoană

nediplomată și drept la subiect, nițel arogantă. Era ușor de înțeles cum s-a ales cu porecla. Dar 'Scratch' (*zgârietură*)?

— Am întrebat. Are legătură cu felul cum joacă golf.

— E un jucător bun, presupun?

— Nu. Nici pe departe.

Ea a apăsat butonul sistemului de comunicații de pe brațul scaunului.

— *Captain* Ito, imediat ce *Mule* andochează la bord, reluăm cursul anterior.

— *Aye, Admiral*.

În cele câteva ceasuri petrecute cu Mendez și Adler, se atașase de ei ca oameni, nu doar ca doi tineri ofițeri inferiori.

Se uită după *Calypso* cum se îndepărtează, ceva mai mult decât ar fi fost necesar. Era de presupus că *Admiral*ii erau tari precum stânca… iar ea era, cel puțin pe dinafară.

Domnul cu voi, Blake Adler și Noa Mendez, le ură pe tăcute, asigurându-se că le va memora numele. În toți anii petrecuți în flotă, nu a fost nevoită nici măcar o dată să ordone vreunuia dintre oamenii ei ceva ce ar fi putut duce la rănirea lor. Republica era în stare de pace de atât de mult timp încât lupta se ducea doar în cadrul exercițiilor și în simulatoare. Ca pilot de *Buccaneer*, ea se antrena în fiecare zi pentru ocazia de a se strecura aproape de o mare navă de luptă Han căreia să-i trimită o torpilă drept în coca – dar oportunitatea de a-și supune îndemânarea testului suprem nu i se oferise niciodată.

Întotdeauna a fost doar o simulare – realistică, desigur, dar nimeni nu a murit vreodată într-un simulator, nu a fost expulzat în vidul rece al spațiului, sau ars de viu de raza vreunui laser de turelă.

Ea se întorcea întotdeauna acasă. Vie și nevătămată.

Dar astăzi, s-ar putea să-i fi trimis pe cei doi *lieutenant*i ai ei la moarte… și să fi pus în mișcare o serie de evenimente care ar putea duce la următorul mare război. Dacă asta se va întâmpla, Kumar știa că vor fi mult mai multe nume. Prea multe pentru a fi memorate. Ea trebuia să fie pregătită pentru război, dacă urma să fie unul. La fel și echipajul lui *Bulwark*.

— Și, *Captain* Ito, peste 15 minute vreau să înceapă un exercițiu de lansare în regim de alarmă, a adăugat Kumar, stând parcă nițel mai rigidă în scaun. Să vedem dacă VFA-41 se poate descurca mai bine decât VFA-11 azi dimineață.

Va urma...

Edgar Rice Burroughs

GERONIMO
ŞI
DIAVOLUL SÂNGEROS

EDGAR RICE BURROUGHS

GERONIMO
ŞI
DIAVOLUL SÂNGEROS

Traducere de ST. GHERASE
dupa volumul APACHE DEVIL-1933

EPISODUL III

CAP. VII
Urmărirea

Shoz-Dijiji ajunse târziu în tabăra lui Geronimo. Îl trezi pe tatăl său, pentru a-i anunța sosirea trupei lui Crawford. Într-o oră, fugarii se aflau în drum spre Sud.

Trecură țara Sonorei, unde omorâră şi răspândiră pe cât putură, groaza. Se opriră în munții vecini la răsărit cu Casa Grande.

În aceşti munți, Pedro Mariel, cioplitorul, dobora arborii şi-i lăsa în vale. Făcea lucrul acesta de mai mulți ani; acum era ajutat de fiul lui Luis, în vârstă de nouăsprezece ani. Alți cioplitori, pentru a fi mai în pază, veniră să lucreze cu ei. Erau cu toții o duzină. În timp ce securile lor răsunau în munți, doi ochi de sălbatec îi pândea. Era Gian-nah-tah, Ba-don-ka-he-ul. Numără oamenii, observându-i de aproape. Apoi, se depărtă încet. Mexicanii îşi făceau treaba înainte, cu sârg.

Luis Mariel îndrăgea cântecul şi cânta romanțe cu senoritas, ochi negri şi buze roşii. Trecu o oră. Gian-nah-tah se-ntoarse, dar nu singur. O duzină de războinici pictați înaintau încet ca nişte pisici de pădure, cu răbdarea specifica Apaşilor.

Luis Mariel cânta. Cântecul lui aducea acum aminte de Spania, țara castelelor şi a femeilor frumoase. Tatăl lui lucra lângă el, mândru că acest voinic e al lui.

Deodată, un foc de armă se făcu auzit printre zgomotul securilor. Manuel Farias duse mâna la piept şi se prăbuşi, apoi nu se mai auziră decât strigătele războinice ale Apaşilor, care se aruncară asupra cioplitorilor lipsiți aproape de orice apărare. Luis Mariel fugi lângă tatăl său. Apaşii tăiară drumul bieților pădurari, ale căror arme erau în tabără. Câțiva încercară să treacă, dar

căzură sub focul deschis al puştilor. Un războinic înalt se apropie de Pedro şi Luis.

— Spune-ți rugăciunea, zise Pedro fiului său. Vom muri şi privi fața războinicului. E „Diavolul sângeros”.

— Cine e? întrebă indianul arătând băiatul.

— E fiul meu cel mare, răspunse Pedro, mirat.

— Veniți aici. Nu vi se va face nici un rău.

Luis îl privi cu un aer întrebător.

— Dacă ne lăsăm securile, suntem dezarmați.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Pedro. Gloanțele sunt mai sigure. Aruncă securea!

Ceilalți Mexicani fură uciși, sau făcuți prizonieri. Gian-nah-tah, împreună cu restul indienilor, veni spre ei.

— Aceştia sunt prietenii mei. Să nu le faceți nici un rău.

— Sunt duşmanii tăi, strigă un Apaş, înnebunit de ideea sângelui. Să-i omorâm.

— Foarte bine. Dar înainte de toate trebuie să-l ucideți pe Shoz-Dijiji.

— De ce îl apără Shoz-Dijiji pe duşman? întrebă Gian-nah-tah.

Diavolul sângeros povesti apoi cum l-a cunoscut pe cioplitor, odată, în pădure şi au hotărât să trăiască în pace. Mexicanii îl prinseseră pe Shoz-Dijiji într-o luptă, iar Shoz-Dijiji care se arătase bun cu Manuel Farias, fu scăpat de acesta la intervenția lui. Tot cu ajutorul lui Farias, el izbuti să elibereze şi pe ceilalți Apaşi căzuți prizonieri..

— Ursul negru are dreptate, zise Gian-nah-tah. Să fie lăsați să plece în voie.

— Priviți-i bine, adăugă Shoz-Dijiji, pentru ca să-i recunoaşteți şi altădată. Apoi, întorcându-se spre Pedro: Ia-ți măgarii şi lemnul şi du-te cu fiul tău. Să nu vii în munți atâta timp cât Apaşii sunt aici, pe drumul războiului. Du-te!

Shoz-Dijiji îi privi cum se depărtează. Tovarăşii lui nu prea-l înțelegeau bine. Era ciudat, se schimbase mult. Poate chiar, câțiva bătrâni îşi mai aduceau aminte că Juh ar fi spus că Shoz-Dijiji nu e Apaş din naştere, ci mai degrabă un om alb; dar nimeni nu mai auzise despre aşa ceva de când murise Juh. Se ştia de altfel că Juh a murit din pricina afirmației lui. De la întoarcerea în tabăra fugarilor, Gian-nah-tah şi ceilalți, se desfătară larg în urma victorie, arătând slaba pradă luată de la cioplitori. Serbară cruzimea lor cu un ospăț.

Dar, Apaşii veniră să-i întâmpine pe Apaşi. Nimeni n-ar fi putut s-o facă mai bine.

În timp ce oamenii lui Crawford înaintau în tabăra lui Geronimo, fugarii împrăştiați, o luară în toate părțile. Războinicii lui Geronimo ținură piept, până ce indienii şi un mic număr de femei şi copii putură să scape; o mare parte însă din ei fură împresurați şi duşi în lagărul lui Crawford. Singur; cadavrul unui mic Indian rămase amintire a taberei vesele şi a luptei repezi. Un vultur făcea rotocoale pe cerul albastru.

Noaptea, fugarii se strânseră într-un colț al muntelui. Aproape toate femeile

şi toţi copiii fuseseră luaţi prizonieri. Din toată familia, lui Geronimo îi rămase numai Shoz-Dijiji. Steaua dimineţii, femeia lui, era prizonieră.

Geronimo vorbi.

— Sub cascada care cade pe malul râpos, *în* munţii de la Sud de Casa Grande, e un loc unde nici trădătorii din slujba duşmanului nu vor putea să ne atace. Dacă plecăm acum, ajungem în zori. Rugaţi-vă lui Usen să vă ajute.

Shoz-Dijiji fugi după tatăl său.

— Unde te duci, Geronimo?

— Să caut Steaua dimineţii, în tabăra duşmanului.

Doi războinici, unul Gian-nah-tah, care-l urmă pe Shoz-Dijiji, auziră aceste ultime cuvinte.

— Shoz-Dijiji merge cu Geronimo, anunţă Ursul negru.

Gian-nah-tah şi celălalt războinic urmară şeful. Toţi patru coborau în tăcere muntele abrupt, cu Geronimo în frunte. Trecură un torent de apă, gropi şi prăpăstii şi stânci primejdioase. Nu era un drum în *zi*.

Cunoşteau situaţia lagărului lui Crawford. Gian-nah-tah îl cercetase de-aproape. Ajunseră cu două ore înainte de răsărit. Tabăra căpitanului era aşezată lângă unitatea de călăreţi care urmăriseră în zadar pe Geronimo; mai erau Mexicani şi un mare număr de refugiaţi veniţi acolo să ceară protecţia armatei.

Crawford pusese călăreţi albi santinele. Apaşii se târau în întuneric, ca nişte şerpi, cu ramuri frunzoase la cap. Când santinela se-ntorcea în faţa lor, rămâneau pe loc, pentru a continua, imediat ce soldatul întorcea spatele. Erau acum la câţiva paşi de postul pe care şi-l aleseseră ca ţintă. Santinela venea spre ei. Noaptea era neagră, fără lună. Soldatul trecu pe lângă ei. Un moment mai târziu, reveni. Călăreţul îşi continua turul. Cele patru tufişuri mişcătoare dispărură printre corturi.

Era în tabără o americană care avea pentru ea un cort. Dormea adânc, crezându-se în siguranţă, după mai multe săptămâni de nelinişte şi necazuri. Săptămâna trecută, bărbatul ei fusese ucis de apaşi. Fu trezită încet. Deschizând ochii, nu văzu nimic, dar simţi o mână sub braţ şi când vru să vorbească, ori să strige, altă mână i se puse pe gură.

— Dacă faci gură, vei muri. Dacă taci, nu vei muri.

Mâna se retrase.

— Ce vreţi? murmură femeia. Nu fac zgomot.

— Unde e femeia lui Geronimo? fu întrebată.

— Nu ştiu nimic. Dar cine sunteţi, mai întâi? Soldaţi indieni? De ce nu întrebaţi un indian? Eu nu ştiu.

— Poate că-ţi vei aduce aminte. Sunt Diavolul sângeros – ea e mama mea. Îmi vei spune numaidecât, sau Diavolul sângeros îţi taie gâtul. *Sebe?*

Simţi lama unui cuţit pe gât.

— În cortul din margine, suflă ea, repede.

— Dacă minţi, vin şi-ţi tai gâtul. Apoi îi legă mâinile şi picioarele cu fâşii pe care le rupse din haine.

În cortul amintit o găsiră pe Floarea dimineții şi, câteva minute mai târziu, cinci tufişe, în loc de patru, trecură de postul de pază.

Fugarii putură sa se odihnească mai multe zile în noua lor tabără de la Sud de Casa Grande. Într-o dimineață însă, trupele mexicane sosiră şi avu loc o încăierare care ținu toată ziua. Mexicanii avură câțiva morți. Seara, Apaşii sendreptară către contrafortul Sierra Madres.

— Mexicanii sunt acum în număr mare, zise Geronimo. Dacă rămânem aici pentru a ne bate, mulți dintre noi vor fi uciși... N-avem nici o speranță să învingem. Femeile şi copiii fuseseră trimişi în munți, departe. Shoz-Dijiji şi Gian-nah-tah plecară în recunoaştere, în vreme ce ceilalți urmau femeile la noua tabără. Se făcu foarte târziu când Shoz-Dijiji şi Gian-nah-tah îi ajunseră.

— De mai multe zile, zise Shoz-Dijiji, duşmanul ne urmăreşte de-aproape. Acolo unde mergem, ei vin după noi. Proviziile noastre sunt pe terminate, nu avem nici timp de vânat, nici de jefuit şi nici nu vom avea. Fețele palide sunt urmate de Mexicani. Astăzi, Gian-nah-tah şi cu mine, am văzut soldați în munți. De abia aşteaptă prilejul să ne omoare. Noi suntem puțini, ei sunt mulți.

— Câți soldați ai văzut? întrebă Nachita.

— Doua mii aproape. Cavalerie, infanterie; au şi tunuri.

— Chihahua credea că singura dorință a lui Shoz-Dijiji e să lupte contra Fețelor palide. Ce e oare cu inima lui? întrebă Chihahua.

— Shoz-Dijiji arătă că nu înțelege să lupte contra fraților lui.

— Shoz-Dijiji are dreptate, spuse Kutle. Nu putem să ne batem cu ei. Cred că trebuie să facem pace cu ei, altfel ne ajung.

Aşa vorbi Kutle, cel mai curajos dintre fugari. Sălbatecii făcură din cap semne de încuviințare.,

— Să mergem mâine dimineață în tabăra lor şi să depunem armele.

— Ca să ne ucidă ca pe câini, răcni Geronimo. Nu! Geronimo nu se duce. Mai bine trimitem un mesager la Crawford, să-i cerem să ne aducă în fața lui Nantas-des-la-par-en. Crawford are inimă bună. El nu minte niciodată.

Odată cu primele raze ale soarelui, Shoz-Dijiji plecă să ducă mesajul lui Geronimo adresat lui Crawford.

— Dacă ne promite protecția lui împotriva Fețelor palide şi a Mexicanilor, ne vom duce cu el spre Nord şi vom avea o întrevedere cu Nantas-des-la-par-en, în jurul păcii.

CAP. VIII
Geronimo şi Crook

A doua zi, în zori, Crawford şi trupa lui erau gata de a se pune pe drum, când, deodată, aproape de tabără, se arătă silueta unui indian. Agita încet o pânză albă înnodată de țeava puştii. Un ofițer de cavalerie, purtând acelaşi

semn de încetare a luptei, se duse singur, pe jos, în întâmpinarea mesagerului.

Crawford recunoscu pe Ursul negru.

— Shoz-Dijiji aduce un mesaj din partea lui Geronimo, zise Apaşul.

— Ce mesaj? întrebă ofițerul. Ambii vorbeau în limba Shis-Indays.

— Geronimo a auzit că Nantas-des-la-par-en ar vrea să aibă o întrevedere cu el.

— Nantas-des-la-par-en nu doreşte decât un lucru: ca Geronimo să se predea împreună cu toți ai lui, războinici, femei şi copii. Nu are nevoie să vadă pe nimeni. Spune-i lui Geronimo că dacă vine la tabăra mea cu tot tribul lui, cu caii şi catârii lui şi depune armele, mă voi duce la Nantas-des-la-par-en, fără ca să-i fie teamă de nimic.

— Asta înseamnă predare. Geronimo nu vrea să se predea. El va hotărî pacea cu Nantas-des-la-par-en, dar nu se va preda, răspunse Shoz-Dijiji.

— Urs negru, zise Crawford, tu eşti un mare războinic, tu eşti inteligent, şti că sunteți împresurați, că sunteți hărțuiți tot timpul şi că hrana vă lipseşte. De data asta nu scăpați; şti foarte bine, Geronimo şi mai bine. Nantas-des-la-par-en nu va fi sever cu voi dacă vă predați acum. Gândiți-va: dacă nu o faceți acum, va fi rău de voi.

— Geronimo e mândru. El nu va consimți niciodată la ce cereți, pe câtă vreme o discuție cu Nantas-des-la-par-en ar putea avea acelaşi rezultat, fără a răni mândria lui Geronimo, continuă Shoz-Dijiji. Dintre toate Fețele palide, tu poți să-l înțelegi mai bine. De aceea m-a trimis Geronimo la tine. Nu mai avem încredere în Nantas-des-la-par-en. Dacă avem promisiunea ta că el nu ne face nici un rău, te urmăm până la el. Am zis.

— Vă înțeleg, iar dacă Geronimo şi războinicii lui îmi promit că vor fi liniştiți, îi voi conduce la generalul Crook. Nu pot însă promite ce va face generalul Crook. Geronimo ştie că n-am dreptul să fac aşa ceva.

— Vom face tabăra noastră lângă a voastră, chiar în după amiaza asta. Spune soldaților voştri să nu tragă în noi.

Se termină cu zilele de căldură, sete şi oboseală. Căpitanul Crawford şi locotenentul Mans jubilau. Reuşiseră acolo unde alții dădură greş.

— Geronimo e gata să-şi părăsească patria. Va deveni un indian cumsecade,

— Nu pot avea încredere în ei.

— Această doctrină a neîncrederii a dat prilejul Apaşilor să comită atâtea nelegiuiri. A trebuit să treacă luni până ce Geronimo să ceara pacea.

Shoz-Dijiji ajunse în fața lui Geronimo.

— Ce-a spus şeful albilor? întrebă bătrânul,

— A spus că dacă depunem armele şi ne predăm, el ne va conduce la Nantas-des-la-par-en.

— Ce-a spus atunci Shoz-Dijiji?

— Că ne vom face tabăra lângă a lor în după masa asta. A făgăduit că soldații nu vor trage asupra noastră.

— E bine. Să ne pregătim de plecare. Să fim înțeleşi: nici un foc de puşcă nu trebuie să plece pentru prima oară de la noi. Am zis.

În timp ce ridicau tabăra şi se îndreptau spre cea a lui Crawford, un călăreț îi supraveghea de la înălțimea unei coline. Zece minute apoi, comunică noutatea căpitanului Santa Anna Perez.

— De data asta nu-mi vor scăpa, zise Perez şi dădu ordin ca duşmanul să fie urmărit îndată.

— La o mică depărtare de tabăra lui Crawford, Geronimo se opri cu trupa, iar Shoz-Dijiji fu trimis să aranjeze o întâlnire între Geronimo şi Crawford. Ursul negru se apropie de tabără, cu aceeaşi pânză albă înnodată de puşcă.

Crawford, care-l aştepta, nu putu să se oprească să nu admire atitudinea demnă a indianului la adresa celor pe care îi socotea el trădători; în fundul inimii lui, ofițerul respecta şi înțelegea pe acest brav soldat de rasă străină.

— Sunt bucuros că te văd, Shoz-Dijiji, zise el. Aduci un mesaj de la Geronimo? Vine cu mine să-l vadă pe generalul Crook?

— Geronimo doreşte să-ți vorbească, răspunse Ursul negru. Vrea să audă cu urechile lui ce i-ați spus lui Shoz-Dijiji azi dimineață.

— Bine! zise Crawford. Geronimo poate…

Fu întrerupt de zgomotul unor împuşcături ce veneau dinspre locul unde erau Indienii lui Geronimo.

Crawford prinse revolverul.

— Acesta-i mesagiul lui Geronimo! strigă el. Trădare!

Apaşul se-ntoarse şi privi în direcția alor lui.

— Nu, strigă el. Războinicii lui Geronimo ne întorc spatele. Se trage din altă parte. Ei sunt atacați la Sud. Acolo! Priveşte? Sunt Mexicanii!!

Fugarii se-apropiau în fugă din ce în ce mai mult de tabăra lui Crawford şi în spatele lor apărea acum o companie de soldați mexicani.

— Încetați focul! strigă Crawford. Trageți asupra unei trupe a Statelor Unite.

Căpitanul Santa Ana Perez nu vedea decât Apaşi. Credea într-o viclenie. Doi din ofițerii şi doi din soldații lui erau deja omorâți, mulți alții răniți şi acum alți Apaşi în uniformă trăgeau asupra lui. Cum să cunoască adevărul? Ce să facă? Un subofițer fugi la el.

— E o greşeală groaznică, strigă el. Sunt soldații lui Crawford. Îl recunosc pe căpitan. Pentru numele lui Dumnezeu, faceți să-nceteze, focul!

Perez dădu ordinul imediat, eroarea însă nu era terminată. Un tânăr mexican îngenunchea pentru a trage. Nimeni nu ştia de ce face el asta. Ceilalți, dintr-o parte-n alta, încetaseră să tragă, când tânărul duse carabina pe umăr, ochi şi trase. Atins la cap, căpitanul Emmet Crawford se prăbuşi, dând un țipăt.

Shoz-Dijiji văzuse totul. Prinse puşca, apăsă trăgaciul şi Crawford fu răzbunat, dar nu s-a ştiut niciodată de ce a făcut tânărul mexican ceea ce a făcut.

Perez şi Mans aveau mult de furcă pentru ca să-şi liniştească oamenii; Geronimo trebuia şi el să lupte pentru a-şi ține războinicii. Ultimii se

strânseră într-o parte şi Shoz-Dijiji îi ajunse.

— A fost o cursă, strigă un indian. Au vrut să ne prindă din două părți pentru a ne omorî pe toți,

— Nu vorbi ca un copil, strigă Shoz-Dijiji. Noi n-am avut nici morți, nici răniți; dar ei au pierdut oameni, într-o parte şi-ntr-alta. Mexicanii s-au înşelat. Nu ştiau că oamenii lui Crawford sunt aici, Crawford nu ştia că ei sunt acei care se-apropie.

Indianul continuă să mormăie.

— Priviți. Şefii Mexicanilor se unesc cu aceia ai Fețelor palide. Dacă n-au nimic cu noi, de ce nu-l invita pe şeful nostru la sfat? Shoz-Dijiji e un copil că se-ncrede în Fețele palide şi Mexicani.

— Shoz-Dijiji nu are încredere în ei, zise Ursul negru... Lupta aceasta e rezultatul unei greşeli, o spun din nou.

— Să atacăm noi întâi, propune un războinic. Ei nu se-aşteaptă la asta. Vom omorî mulți, iar ceilalți vor fugi.

— Nu, strigă Geronimo. Avem femeile cu noi şi suntem mult mai puțini. Vom fi omorâți cu toții. Să ne retragem şi să aşteptăm. Putem încă să ne alegem o poziție de luptă, îndepărtându-ne încet.

Mans şi Penez erau ocupați să afle un alibi pentru a scăpa de răspunderea morții lui Crawford. Nu dădeau nici o atenție Apaşilor. Plecară cu oamenii lor de-a lungul lui Nacori. Cercetătorii lui Geronimo îi observară, şi veniră să-şi anunțe şeful.

— E semn rău. Vor să se-ndrepte contra noastră. Numai că, dacă se vor întoarce, noi vom fi departe.

Fugarii îşi ridicară, din nou tabăra, pentru a se aşeza mai departe, într-un loc mai sigur şi inaccesibil.

Trecură zile, săptămâni şi luni. Era la sfârşitul lui Martie. Geronimo, Shoz-Dijiji, Gian-nah-tah şi câțiva alții, stăteau la umbra unui sicomor, fumau şi flecăreau, când doi Apaşi pătrunseră în tabără şi se apropiară de ei. Unul, cercetaş al lui Geronimo, celălalt, purtând banda roşie, al guvernământului.

— Că faci în lagărul lui Geronimo? întrebă bătrânul şef pe ultimul.

— Aduc un mesaj de la Mans. A venit Nantas-des-la-par-en. E gata să vă vadă. Ce răspuns să duc?

— Spune-i că Geronimo îl va întâlni mâine la Canyonul de Los Embudos.

A doua zi, Geronimo plecă la locul indicat cu o escortă de şefi şi războinici. Îl întovărăşeau Mangas, Shoz-Dijiji, Gian-nah-tah, Chihuahua, Nanay şi Kuble. Generalul îi aştepta la Canyonul Los Embudos. Schimbară salutul şi se aşezară în cerc, sub un sicomor măreț. Aproape imediat, generalul Crook îl întrebă pe Geronimo:

— De ce ați părăsit tabăra?

— Ne-ați spus că putem trăi ca albii, dar nu e adevărat, spuse Geronimo. Ați trimis soldați care ne-au luat caii şi vitele. Aveam o recoltă de ovăz aproape bună de tăiat, dar nu mai puteam îndura să trăiesc în tabără aşa cum eram tratat. Am plecat cu femeia şi copiii mei, pentru a trăi în pace, aşa

cum a trăit întotdeauna poporul meu. Nu plecasem pe drumul războiului, dar ați trimis după noi soldați pentru a mă prinde şi închide, să mă omoare chiar dacă rezist.

— N-am dat niciodată asemenea ordine, întrerupse Crook. Şi dacă ați părăsit lagărul, atunci de ce omorâți oameni care nu v-au făcut nimic. Ai promis la Sierra Madre că pacea va ține, şi tu ai mințit. Când un om m-a mințit odată, am nevoite de o altă dovadă pentru a-l crede.

— Geronimo la fel, spuse şeful.

— Trebuie să te hotărăşti, continuă Crook, să alegi între război şi capitulare totală. Dacă nu vei reveni, te voi urmări şi te voi ucide împreună cu toți ai tăi, până la ultimul.

— Nu vreau să lupt contra albilor, răspunse Geronimo; dar nici nu mă întorc în tabără pentru a fi spânzurat. Albii spun lucruri urâte pe socoteala mea. Nu trebuie să se vorbească de rău pe cei care încearcă să facă bine, ori eu am încercat să fac bine. Soarele, Noaptea şi Vânturile ne aşteaptă. Ei ştiu că Geronimo spune adevărul. Pentru a vă dovedi, adu-ți aminte că ți-am cerut să te întâlnesc aici; şi am venit. Dacă aş fi avut intenții rele, nu aş fi venit.

Se opri, aşteptând răspunsul lui Crook.

— Am spus tot ce-am avut de spus. Gândeşte-te şi dă-mi mâine răspunsul, zise generalul.

Două zile continuară discuțiile. Se hotărî la sfârşit ca Geronimo şi cu ai săi, să-l întovărăşească pe locotenentul Mans şi batalionul lui până la Fort-Bowie în Arizona. La 28 Martie plecară spre Nord, iar a doua zi seara atinseră frontiera care despărțea Mexicul de Arizona.

CAP. IX
Albi şi Piei Roşii

În tabăra Apaşilor, care se afla aproape de trupele americane, domnea neîncrederea şi teama.

— Nu-mi place felul în care mi-a vorbit Nantas-des-la-par-en, zise Geronimo. Mințea, atunci când spunea că n-a ordonat soldaților să mă omoare.

Toți şefii se alăturară părerii lui Geronimo.

— Oamenii albi vor sângele lui Geronimo, spuneau ei.

— Shoz-Dijiji va muri ca om şi războinic, spuse Ursul negru.

Gian-nah-tah aduse whisky. Se vedea că e băut. Trecu sticla lui Geronimo. Bău şi Nachita. Shoz-Dijiji îi disprețuia.

— Ce-i cu tine?

— Nu mă voi întoarce singur în Mexic, spuse el.

Războinicii beau pe rând. Unii se abțineau. Geronimo îl întrebă pe Gian-nah-tah de unde are băutura.

— De la un negustor alb, care locuieşte în Mexic, tocmai la frontieră. El

spune că ne vor bate, îndată ce vom trece frontiera.

Chihuahua începu să râdă.

— Iată prostiile oamenilor care beau, spuse el.

— Mulți soldați albi beau până se-mbată.

— Dacă nu-i vom ataca noi, ne vor omorî ei pe toți. Să-i dăm drumul!

— Taci, Gian-nah-tah, porunci Shoz-Dijiji. Dacă vei continua să bei aşa, vei ajunge un prost.

— Shoz-Dijiji crede că Gian-nah-tah e prost, zise furios tânărul războinic. Shoz-Dijiji nu se poate lupta cu Fețele palide, pentru că i-e frică şi că el însuşi e o Față palidă

Shoz-Dijiji îl privi chiorâş şi se-ndreptă spre el. Ultimul scoase cuțitul, dar Geronimo se puse între ei.

— Dacă vreți să ucideți, omorâți duşmanul.

— Nu vreau să-l omor pe Gian-nah-tah. E cel mai bun prieten al meu. Desigur, apa de foc vorbeşte în el. Mâine, Shoz-Dijiji îl va întreba. Vai de acela care zice că Shoz-Dijiji e Față palidă, Juh a spus-o şi Shoz-Dijiji l-a omorât.

Războinicii simțeau efectul apei otrăvite pe care le-o vindea Tribollet. Cei mai mulți începură să se strâmbe şi să se laude cu ce vor să facă Fețelor palide.

Gian-nah-tah le mai aduse de băut. Fu primit cu aplauze. Shoz-Dijiji îl privea cu tristețe. Dacă vor continua aşa nu se vor putea apăra nici contra unui atac. Se duse să-l roage pe Geronimo să-i oprească să bea. Un moment, Shoz-Dijiji vru să ia câțiva războinici, să meargă şi să jefuiască localul lui Tribollet; abandonă însă proiectul.

În cele din urmă se duse în lagărul cercetătorilor Apaşi, trezi pe Alchise şi Ka-e-te-na.

— Auziți zgomotul? Sunt cu toții beți. Din apa aceia otrăvită adusă de dincolo. Au început să-şi vopsească fața. Duceți-vă la Nantas-des-la-par-en şi-i povestiți toate astea. Să trimeată numaidecât soldați, să-l împiedice pe negustor să mai vândă. Ai noştri sunt aşa de bați, că nu s-ar putea apăra.

— Atunci, ne vom duce la Nantas-des-la-par-en, spuse Ka-e-te-na.

— Shoz-Dijiji aşteaptă aici răspunsul.

Aştepta, părându-i-se ceva străin în lagăr. Credea că se pregătea ceva. Se pregătea tocmai să se-ntoarcă, după un răstimp de frământare, când Ka-e-te-na şi Alchise se-ntoarseră.

— Va trimite războinici Nantas-des-la-par-en?

— Nu, răspunse Alchise.

— Nu va trimite pe nimeni, zise Ka-e-te-na.

— De ce?

— Nu ştim.

Shoz-Dijiji se-ntoarse îngrijorat. Nachita era întins pe jos, mort de beat. Geronimo mai putea încă merge.

— Vin din tabăra cercetaşilor, zise el. Am auzit soldații pregătindu-se. Ne vor ataca în zori. Toți războinicii tăi sunt beți, Geronimo. Vor fi omorâți fără

milă. Ascultă-mă! Singurul mijloc de a nu-i lăsa pe aceşti nenorociți să fie măcelăriți de Fețele palide, e sa mă asculți, Geronimo.

Cuvintele lui Shoz-Dijiji avură darul să-l redeştepte parcă pe bătrânul şef. Acesta, privi în jurul lui războinicii tăvălindu-se ca, vitele.

— Fețele Palide vor ca Shis-Indaysii să părăsească muntele şi să trăiască aşa cum trăiesc ei. Ei vor că sărmanii Apaşi să le semene. Şi iată rezultatul. Am coborât şi le şi semănăm. Dacă vom trăi mult timp printre ei, femeile noastre vor fi ca ale lor. Nu vei mai vedea femeia Apaşă care să n-aibă nasul tăiat, nici Apaşă care să nu fie mereu beată. Dacă nu plecăm de aici vom fi cu toții morți. Soldații albi sunt gata să ne atace. Cum putem să apărăm, Geronimo, femeile noastre şi pe aceşti bețivi?

Geronimo îşi aduna încet ideile, îşi dădea seama de situație.

— Mai e încă timp, zise Shoz-Dijiji. Noaptea e neagră. Dacă plecăm îndată şi fără zgomot, putem fi departe înainte chiar ca ei să fi observat plecarea noastră. Ne vom bate în altă zi, nu astăzi.

— Scoală-i pe toți, zise Geronimo. Adună femeile şi copiii. Spune-le că mergem în munți, în Mexic. Spune-le că nu mai putem rămâne aici. Vom fi măcelăriți, sau spânzurați la Bowie.

Nu răspunseră cu toții la chemarea lui Shoz-Dijiji. Nachita umbla pe şapte cărări. Gian-nah-tah se aruncă pe spinarea unui catâr. Geronimo plecă tăcut în noapte cu optsprezece călăreți, paisprezece femei şi doi băieți mici, către munții Mexicului; astfel, rezultatele unei campanii grele fură micşorate datorită unui alb şi unui butoi de whisky.

Va urma...